

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om ändring av lagar om naturparker, nationalparker och vissa naturskyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det ändringar i lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark, lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark och lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker samt i sammanlagt 18 andra lagar genom vilka nationalparker, naturparker (i nyare lagar kallade naturreservat) och andra naturskyddsområden har inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd.

Propositionen är ett led i genomförandet av det mål i regeringsprogrammet för statsminister Sanna Marins regering enligt vilket förlusten av biologisk mångfald i Finland ska stoppas. Revideringen av naturvårdslagstiftningen är en av metoderna för att uppnå målet. I regeringens proposition med förslag till naturvårdslag, som är under behandling i riksdagen, föreslås en uppdatering av fridlysningsbestämmelserna för 13 nationalparker som inrättats med stöd av den naturvårdslag som utfärdades 1996 så att bestämmelserna överensstämmer med den nya naturvårdslagen. Syftet med denna proposition är att ändra fridlysningsbestämmelserna för de naturskyddsområden som inrättats före ikraftträdandet av 1996 års naturvårdslag så att de är förenliga med den nya naturvårdslagen och att lyfta upp fridlysningsbestämmelserna på lagnivå.

I samband med propositionen utfärdas i enlighet med grundlagen bestämmelser på lagnivå i frågor som hänför sig till individens rättigheter och skyldigheter när det gäller fridlysningsbestämmelserna. Avsikten är att de regionala specialbestämmelser som särskilt gäller samernas rättigheter som urfolk, lokalbefolkningens rättigheter och försvarsmaktens verksamhet i huvudsak ska tas in i lagstiftningen. Dessutom ska förutsättningarna för att bevara och utveckla samekulturen tryggas inom samernas hembygdsområde. Syftet med propositionen är inte att ändra på gränserna för de nuvarande naturskyddsområdena eller göra betydande ändringar i de gällande fridlysningsbestämmelserna.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft samtidigt som den nya naturvårdslagen träder i kraft.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
MOTIVERING	5
1 Bakgrund och beredning.....	5
1.1 Bakgrund.....	5
1.2 Beredning.....	5
2 Nuläge och bedömning av nuläget.....	6
2.1 Fridlysningsbestämmelserna för de skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd	6
2.2 Nuläget i Malla naturreservat.....	12
2.3 Den nya naturskyddslagens fridlysningsbestämmelser.....	14
2.4 Beaktande av samernas rättigheter som urfolk i fridlysningsbestämmelserna.....	16
2.5 Fastighetstekniska bestämmelser och bestämmelser om besittning av områden i fråga om skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd	16
2.6 Fastighetstekniska bestämmelser och bestämmelser om besittning av områden i den nya naturvårdslagen	16
3 Målsättning	17
4 Förslagen och deras konsekvenser.....	17
4.1 De viktigaste förslagen.....	17
4.2 De huvudsakliga konsekvenserna	19
5 Alternativa handlingsvägar.....	20
6 Remissvar	22
6.1 Allmänt.....	22
6.2 Samernas rättigheter som urfolk	23
6.3 Jakt och fiske.....	24
6.4 Renskötsel	25
6.5 Malmletning och guldgrävning	26
6.6 Andra frågor.....	26
7 Specialmotivering.....	27
7.1 Lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark.....	27
7.2 Lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark.....	31
7.3 Lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker	36
7.4 Lagen om Karkali naturpark	39
7.5 Lagen om Skärgårdshavets nationalpark	40
7.6 Lagen om Urho Kekkonens nationalpark.....	41
7.7 Lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark.....	43
7.8 Lagen om Torronsuo nationalpark.....	45
7.9 Lagen om Bottenvikens nationalpark.....	45
7.10 Lagen om Koli nationalpark.....	47
7.11 Lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark.....	48
7.12 Lagen om Päijänne nationalpark.....	49
7.13 Lagen om Noux nationalpark.....	50
7.14 Lagen om Valkmusa nationalpark	50
7.15 Lagen om Vänskapens park	51

7.16 Lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde.....	52
7.17 Lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden	53
7.18 Lagen om Punkaharju naturskyddsområde	54
7.19 Lagen om Martinselkonen naturskyddsområde	55
7.20 Lagen om Levaneva naturskyddsområde	56
7.21 Lagen om Talaskangas naturskyddsområde.....	57
8 Bestämmelser på lägre nivå än lag	58
9 Ikraftträdande.....	59
10 Förhållande till andra propositioner.....	59
11 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	59
LAGFÖRSLAG	65
Lag om ändring av lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden på staten tillhörig mark	65
Lag om ändring av lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark.....	67
BILAGA	70
Lag om ändring av lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker	71
Lag om ändring av lagen om Karkali naturpark	73
Lag om ändring av lagen om Skärgårdshavets nationalpark.....	74
Lag om ändring av lagen om Urho Kekkonens nationalpark.....	75
Lag om ändring av lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark	77
BILAGA 1	79
BILAGA 2	80
Lag om ändring av lagen om Torrnsuo nationalpark	81
Lag om ändring av lagen om Bottenvikens nationalpark.....	82
Lag om ändring av lagen om Koli nationalpark.....	84
Lag om ändring av lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark.....	86
Lag om ändring av lagen om Päijänne nationalpark.....	87
Lag om ändring av lagen om Noux nationalpark.....	88
Lag om ändring av lagen om Valkmusa nationalpark.....	89
Lag om ändring av Vänskapens park	90
Lag om ändring av lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde.....	91
Lag om ändring av lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden	92
Lag om ändring av lagen om Punkaharju naturskyddsområde	93
Lag om ändring av lagen om Martinselkonen naturskyddsområde	94
Lag om ändring av lagen om Levaneva naturskyddsområde.....	95
Lag om ändring av lagen om Talaskangas naturskyddsområde.....	96
BILAGA	98
PARALLELTEXT	98
Lag om ändring av lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden på staten tillhörig mark	98
Lag om ändring av lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark.....	101

Lag om ändring av lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker	108
Lag om ändring av lagen om Karkali naturpark	112
Lag om ändring av lagen om Skärgårdshavets nationalpark.....	113
Lag om ändring av lagen om Urho Kekkonens nationalpark.....	116
Lag om ändring av lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark	119
Lag om ändring av lagen om Torronsuo nationalpark	122
Lag om ändring av lagen om Bottenvikens nationalpark.....	124
Lag om ändring av lagen om Koli nationalpark.....	127
Lag om ändring av lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark.....	130
Lag om ändring av lagen om Päijänne nationalpark.....	132
Lag om ändring av lagen om Noux nationalpark.....	135
Lag om ändring av lagen om Valkmusa nationalpark.....	137
Lag om ändring av lagen om Vänskapens park	139
Lag om ändring av lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde.....	142
Lag om ändring av lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden	144
Lag om ändring av lagen om Punkaharju naturskyddsområde	146
Lag om ändring av lagen om Martinselkonen naturskyddsområde	149
Lag om ändring av lagen om Levaneva naturskyddsområde	152
Lag om ändring av lagen om Talaskangas naturskyddsområde.....	154

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

I denna propositionen föreslås det ändringar i lagstiftningen om inrättande av nationalparker, naturparker och andra statliga skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd (71/1923). I nyare lagar kallas naturparkerna naturreservat och den benämningen används på svenska i motiveringen till denna proposition utom i direkta laghänvisningar. Antalet lagar som ändras är sammanlagt 21 och de gäller 28 nationalparker, 19 naturreservat samt 12 andra naturskyddsområden.

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till naturvårdslag och till ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 76/2022 rd) innehåller ett förslag till en ny naturvårdslag, som i denna proposition benämns *den nya naturvårdslagen*. I den propositionen föreslås en uppdatering av fridlysningsbestämmelserna för 13 nationalparker som inrättats med stöd av 1996 års naturvårdslag (1096/1996) så att de överensstämmer med den nya naturvårdslagen. I det sammanhanget föreslogs däremot ingen uppdatering av fridlysningsbestämmelserna för 28 nationalparker, 19 naturreservat eller andra statliga naturskyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd. Fridlysningsbestämmelserna för de nationalparker, naturreservat och andra statliga skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd förblev i kraft som sådana med stöd av övergångsbestämmelsen i 76 § 2 mom. i 1996 års naturvårdslag. Genom denna proposition föreslås det att även författningarna om inrättande av naturskyddsområden som inrättats före ikraftträdandet av 1996 års naturvårdslag uppdateras så att de överensstämmer med den nya naturvårdslagen och att fridlysningsbestämmelserna lyfts upp på lagnivå på det sätt som grundlagen förutsätter.

I grundlagsutskottets utlåtande (GrUU 29/2004 rd) om regeringens proposition som gällde Pallas-Yllästunturi nationalpark (RP 169/2003 rd) konstaterades att det är problematiskt med tanke på 80 § 1 mom. i grundlagen att fridlysningsbestämmelserna för nationalparker och naturreservat har utfärdats på förordningsnivå. Av denna orsak uttalades i riksdagens svar (RSv 185/2004 rd) i enlighet med miljöutskottets förslag att statsrådet bör vidta åtgärder för att se till att lagstiftningen om nationalparker och naturreservat motsvarar kraven i 80 § i grundlagen.

På grund av riksdagens svar ändrades naturvårdslagens bestämmelse om bemyndigande att utfärda förordning genom en ändring av naturvårdslagen (58/2011), men de enskilda lagarna om inrättande av naturskyddsområden och de fridlysningsbestämmelser på förordningsnivå som utfärdats med stöd av dem ändrades inte. Miljöutskottet betonade i sitt utlåtande (MiUB 11/2010 rd) om regeringens proposition med förslag till lag om ändring av naturvårdslagen (RP 99/2009 rd), som gällde den aktuella lagändringen, att fridlysningsbestämmelserna, inklusive undantag, om områden som inrättats innan respektive efter att naturvårdslagen utfärdades bör genom lag lyftas upp från förordningsnivå till lagnivå snarast möjligt efter att ändringen av naturvårdslagen har trätt i kraft.

Genomförandet av uppdraget har dröjt på grund av helhetsreformen av naturvårdslagen.

1.2 Beredning

Regeringens proposition har beretts som tjänsteuppdrag vid miljöministeriet. Propositionen har varit på remiss mellan den 4 juli och den 23 augusti 2022.

Medan propositionen bereddes ordnade miljöministeriet informationsmöten och samråd tillsammans med Forststyrelsen, försvarsministeriet, huvudstaben, Renbeteslagsföreningen samt renbeteslagen och Sametinget i maj 2022. I fråga om Lemmenjoki, Oulanka, Bottenvikens, Skärgårdshavets och Urho Kekkonens nationalparker samt Kevo och Malla naturreservat fördes samråd mellan miljöministeriet, Forststyrelsen samt områdenas viktigaste användare i juni 2022.

Under samråden framfördes synpunkter på mer omfattande reformbehov samt översyn av gränserna för enskilda skyddsområden, men också i anslutning till fridlysningsbestämmelserna, särskilt tillåtandet av säljakt i Bottenvikens nationalpark, tillåtandet av jakt på stora rovdjur i renskötseområdet samt tillåtandet av älgjakt i Kevo naturreservat. Det har ansetts motiverat att avskilja dessa förslag, som förutsätter mer omfattande samhällsdebatt, till en separat lagberedning.

De remissvar som inkom under remissbehandlingen mellan den 4 juli och den 23 augusti 2022 har sammanställts till ett separat sammandrag i propositionen. Efter remissbehandlingen ordnade miljöministeriet dessutom förhandlingar enligt 9 § i sametingslagen (974/1995) med Sametingen den 31 augusti, den 21 september och den 18 oktober 2022 samt förhandlingar enligt 53 § i renskötselagen (848/1990) med de renbeteslag som yttrat sig om propositionen den 12 september, den 14 september, den 15 september, den 22 september, den 27 september och den 29 september 2022.

2 Nuläge och bedömning av nuläget

2.1 Fridlysningsbestämmelserna för de skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd

Naturreservat

I Finland finns 19 naturreservat, som samtliga har inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd. De äldsta är Malla och Pisavaara naturreservat, som inrättats 1938 genom lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark (83/1938). År 1956 inrättades genom lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark (634/1956) 11 naturreservat, dvs. Vaskijärvi, Vesijako, Sinivuori, Häädetkeidas, Salamanperä, Ulvinsalo, Paljakka, Runkaus, Maltio, Sompio och Kevo naturreservat. År 1964 inrättades Karkali naturreservat genom en separat lag (432/1964) och för det utfärdades separata fridlysningsbestämmelser genom förordningen om Karkali naturpark (433/1964). År 1981 inrättades fem nya naturreservat genom lagen om avsättande av statens tillhöriga områden till nationalparker och naturparker (674/1981). Dessa är Koivusuo, Olvassuo, Pelso, Sukerijärvi och Värriö naturreservat.

Samtliga naturreservat berörs av fridlysningsbestämmelserna i 2 § i 1923 års lag om naturskydd, enligt vilka det inom allmänna skyddsområden, med de undantag som föranleds av bestämmelserna i 4 och 8 §, är förbjudet att uppta odling eller utföra avverkning, att beta kreatur, att utnyttja mineralfyndigheter eller vattenkraft, att ta mull, torv, sand eller lera eller göra inristningar eller utföra sprängningar, att döda, fanga eller ofreda djur, liksom att ta eller skada bon, ägg, rom, växter, döda eller levande växtdelar eller mineral.

Enligt 3 § i 1923 års lag om naturskydd kan i särskilda ordningsstadgor meddelas bestämmelser om vad besökare ska iaktta i skyddsområden samt förbjudas beträdande av skyddsområdet eller en viss del av det.

Enligt 4 § i 1923 års lag om naturskydd får genom förordning fastställas sådana undantag från de ovan angivna fridlysningsbestämmelserna som är nödvändiga i den inom eller invid ett naturreservat bosatta befolkningens eller de nomadiserande samernas intresse eller eljest. Vidare får enligt lagens 8 § en fridlysningsbestämmelse inte leda till inskränkning av en enskilds rätt, som förvärvats före fredningens tillkomst.

Med stöd av 4 § i lagen om naturskydd har det genom förordning föreskrivits om undantag från fridlysningsbestämmelserna för naturreservat. Såsom konstaterats ovan har Karkali naturreservat en egen förordning, och alla andra naturreservat berörs av förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981). Enligt förordningens 5 § är det i naturreservat, utan hinder av 2 § i 1923 års lag om naturskydd, tillåtet att uppföra och underhålla sådana byggnader och anläggningar samt anlägga och underhålla sådana vägar och stigar som är nödvändiga för övervakningen i reservatet samt handledning av allmänheten, forskningsverksamhet eller undervisning, att avliva och fånga djur samt ta djurs bon, växter och levande eller döda växtdelar och mineralprov i ringa utsträckning, då detta sker i vetenskapligt syfte eller för undervisningsändamål och med tillstånd av den myndighet, i vars besittning och vård reservatet är, att samla kottar och frö av skogsträd samt ta av för skogsträdsförädling erforderliga växtdelar i ringa utsträckning med tillstånd av den myndighet i vars besittning och vård reservatet är, att decimera, med jord- och skogsbruksministeriets (med stöd av reglementet för statsrådet 262/2003 miljöministeriets) tillstånd, individer av en växt- eller djurart som på grund av för kraftig förökning eller eljest är skadlig, att vidta åtgärder som är erforderliga för återställande av den naturliga utvecklingen på området, att vidta åtgärder som gäller underhåll av vägar samt el- och telefonlinjer på området, att bedriva renskötsel, uppföra därav förutsatta baracker, renstängsel och andra konstruktioner, ta träd som behövs för renskötsel, slå läger i anslutning till renskötsel, göra upp eld samt trafikera med motordrivna fordon, att vidta åtgärder som är erforderliga för skyddande av området och dess omgivning mot skogsbrand, att vidta åtgärder som är nödvändiga för flottning, brandbevakning, för räddningstjänst, för bevakningen av och uppsikten över rikets gränser samt för kartläggnings- och lantmäteriarbeten, att vidta åtgärder som är nödvändiga för telegraf-, telefon- eller radioverksamhet eller för geologisk forskning eller malmletning, förutsatt att jord- och skogsbruksministeriets (numera miljöministeriets) tillstånd till dem har erhållits, samt att vidta andra åtgärder som är nödvändiga för en ändamålsenlig skötsel eller användning av naturreservatet och som har godkänts av jord- och skogsbruksministeriet (numera miljöministeriet). Enligt 5 § 2 mom. i förordningen berör undantagen som gäller renskötsel inte Malla naturreservat.

Enligt 6 § i förordningen är bär- och svampplockning tillåten endast för lokalbefolkningen i Koivusalo, Olvassuo, Pelso, Runkaus, Sukerijärvi, Maltio, Värriö, Sompio och Kevo naturreservat. Enligt bestämmelsen är det i dessa naturreservat med tillstånd av Forststyrelsen också tillåtet att hjälpa eller avliva djur som påträffas i hjälplöst tillstånd och att omhändertaga vilt som påträffas dött. I Kevo naturreservat är det dessutom tillåtet för lokalbefolkningen att snara ripor, fiska och med tillstånd av Forststyrelsen att uppföra torvkåtor som behövs då där bedrivs naturnäringar. Forststyrelsen har vidare rätt att till lokalbefolkningen överlåta virke till husbehov från Kevo naturpark. Fredningen av Sompio naturpark utgör inte hinder för vattenreglering i Lokka konstgjorda sjö eller för fiske i sjön Sompiojärvi. Den hindrar inte heller lokalbefolkningen att snara ripor.

Enligt förordningen om Karkali naturpark är det utan hinder av 1923 års lag om naturskydd tillåtet att använda de odlingar och ängar som finns i området samt att ta det gårdsgårds- och ladvirke som behövs för detta, att ta sten, jord och virke samt utföra andra arbeten, om det är nödvändiga för eventuell väghållning som behövs på området eller för en vaktbostad eller vetenskapliga inrättningar som eventuellt uppförs där, att i vetenskapligt syfte döda och fånga djur, och att ta bon, ägg, rom, växter samt levande och döda växtdelar samt mineral, om skriftligt

tillstånd till detta har erhållits av behörig myndighet, att decimera en växt- eller djurart som visat sig skadlig med hänsyn till naturreservatets syfte, under förutsättning att statens naturskyddsinspektör finner det nödvändigt, samt att fälla träd, ta och flytta jord och sten samt att företa andra åtgärder som är nödvändiga för att skydda området och dess omgivning mot skogsbrand eller som annars visar sig behövliga med hänsyn till områdets syfte.

Nationalparker

De äldsta nationalparkerna som fortfarande finns på finska statens område är Liesjärvi, Linnansaari, Petkeljärvi, Pyhähäkki, Rokua, Oulanka och Lemmenjoki nationalparker, som inrättades 1956 genom ovannämnda lag om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark.

Genom lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker (674/1981) inrättades 11 nationalparker, dvs. Östra Finska vikens, Isojärvi, Seitsemien, Helvetinjärvi, Lauhanvuori, Kauhaneva-Pohjankangas, Salamajärvi, Patvinsuo, Tiilikkajärvi, Hidenportti och Riisitunturi nationalparker.

Efter 1981, men före ikraftträdandet av 1996 års naturskyddslag, har det inrättats tio nationalparker genom en lag om respektive nationalpark. Skärgårdshavets nationalpark har inrättats genom lag 645/1982, Urho Kekkonens nationalpark genom lag 228/1983, Ekenäs skärgårds nationalpark genom lag 485/1989, Torrönsuo nationalpark genom lag 169/1990, Bottenvikens nationalpark genom lag 537/1991, Koli nationalpark genom lag 581/1991, Puurijärvi och Isonsuo nationalpark genom lag 430/1993, Päijänne nationalpark genom lag 432/1993, Noux nationalpark genom lag 118/1994 och Valkmusa nationalpark genom lag 635/1996.

Enligt 2 § 2 mom. i 1923 års lag om naturskydd bestäms genom förordning för varje fall i vilket avseende ett särskilt skyddsområde, dvs. en nationalpark, ska vara fredat.

Fridlysningsbestämmelser för de nationalparker som inrättats genom lag 674/1981 och dessförinnan har utfärdats i 1981 års förordning om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981). Ett undantag från detta utgör Oulanka nationalpark beträffande vilken det har utfärdats en separat förordning om Oulanka nationalpark (582/1991) som det redogörs för nedan.

Enligt 1 § i 1981 års förordning är det i nationalpark förbjudet att dika och ta marksubstanser, att anlägga vägar samt att uppföra byggnader och anläggningar, att döda, fånga eller ofreda djur samt att ta eller skada djurs bon, växter och levande eller döda växtdelar, samt att vidta andra åtgärder som kan förändra områdets naturtillstånd eller inverka ogynnsamt på bevarandet av dess växtlighet eller djurvärld. I förordningens 2 § föreskrivs att det är tillåtet att uppföra och underhålla sådana byggnader och anläggningar samt anlägga och underhålla sådana vägar och stigar som behövs för övervakningen av parken samt för information till allmänheten, vandring, forskningsverksamhet och iakttagande av naturen, att plocka bär och svamp samt, i enlighet med vad i ordningsstadga närmare bestäms, tillfälligt campa, använda torrt virke för tillfälligt uppgörande av eld, fiska och driva älg i samband med jakt, att avliva och fånga djur samt ta djurs bon, växter och levande eller döda växtdelar och mineralprov i ringa utsträckning, då detta sker i vetenskapligt syfte eller för undervisningsändamål och med tillstånd av den myndighet, i vars besittning och vård parken är, att samla kottar och frö av skogsträd samt ta av för skogsträdsförädling erforderliga växtdelar i ringa utsträckning med tillstånd av den myndighet i vars besittning och vård parken är, decimera, med jord- och skogsbruksministeriets (numera miljöministeriets) tillstånd, individer av växt- eller djurart som på grund av för kraftig förökning eller

eljest är skadlig, att vidta åtgärder som är erforderliga för återställande av den naturliga utvecklingen på området, att vidta åtgärder som är erforderliga för bevarande av miljötyper, gestaltade av traditionella former för utnyttjande av naturen, samt för restaurering och underhåll av byggnader och konstruktioner i anslutning till dessa miljötyper, att vidta åtgärder som gäller underhåll av vägar samt el- och telefonlinjer på området, att vidta för flottning erforderliga åtgärder i enlighet med underhålls- och dispositionsplanen, att bedriva renskötsel, uppföra därav förutsatta baracker, renstängsel och andra konstruktioner, ta av träd som behövs för renskötsel, slå läger i anslutning till renskötsel, göra upp eld samt trafikera med motordrivna fordon, att vidta åtgärder som är erforderliga för skyddande av området och dess omgivning mot skogsbrand, att vidta åtgärder som är erforderliga för brandbevakning, för räddningstjänst, för bevakningen av och uppsikten över rikets gränser samt för kartläggnings- och lantmäteriarbeten, att vidta åtgärder som är nödvändiga för telegraf-, telefon- eller radioverksamhet eller för geologisk forskning eller malmletning, förutsatt att jord- och skogsbruksministeriet (numera miljöministeriet) har godkänt dem, samt att vidta andra åtgärder som är erforderliga för en ändamålsenlig skötsel eller användning av nationalparken och som har godkänts av jord- och skogsbruksministeriet (numera miljöministeriet).

Trots de ovannämnda begränsningarna utgör enligt förordningen fredningen av Östra Finska vikens nationalpark och Linnansaari nationalpark inte hinder för normal sjöfart eller åtgärder som är nödvändiga för uppförande och underhåll av märken och anläggningar som betjänar sjöfarten. Fredningen av Östra Finska vikens nationalpark utgör inte heller hinder för åtgärder som är erforderliga med hänsyn till försvarsmaktens verksamhet. Fridlysningen av Lemmenjoki nationalpark utgör inte hinder för användning och underhåll av Jäkäläpää flygplats.

I förordningen föreskrivs det vidare om undantag från fridlysningsbestämmelserna för fiskplantering eller fritidsfiske i Koirajärvi i Salamajärvi nationalpark och i Soljastenlampi i Seitsemien nationalpark. I Riisitunturi, Pyhätunturi, Pallas–Ounastunturi och Lemmenjoki nationalparker är jakt på varg och björn tillåten för lokalbefolkningen. I Östra Finska vikens, Riisitunturi, Pallas–Ounastunturi och Lemmenjoki nationalparker är även annan jakt tillåten för lokalbefolkningen. Forststyrelsen har rätt att till lokalbefolkningen överlåta virke för husbehovsförbrukning från Lemmenjoki nationalpark. I Lemmenjoki nationalpark är det tillåtet att vaska guld med andra än maskinella metoder samt att med Forststyrelsens tillstånd uppföra för guldvaskning erforderliga inmutningsbaracker samt att i ringa utsträckning överlåta virke och torv som byggnadsmaterial till guldvaskare.

Fridlysningsbestämmelser för de tio nationalparker som inrättats efter 1981 men före ikraftträdande av 1996 års naturvårdslag har utfärdats i förordningar med stöd av författningen om inrättande av respektive nationalpark. Förordningarnas fridlysningsbestämmelser för respektive nationalpark stämmer mycket långt överens med fridlysningsbestämmelserna i 1981 års förordning.

I samtliga nationalparker är det tillåtet att samla kottar och frö samt att ta för skogsträdsförädling erforderliga växtdelar i ringa utsträckning.

Områdesvis föreskrivs det om följande särdrag i förordningarna:

- fiske är tillåtet i Urho Kekkonens nationalpark, i Oulanka nationalpark, utom i de vatten som hör till Pesosjärvi avrinningsområde, och i Noux nationalpark med Forststyrelsens tillstånd,
- jakt är tillåten i Urho Kekkonens nationalpark för lokalbefolkningen, i Skärgårdshavets nationalpark för personer som är fast bosatta i byar som helt eller delvis ligger inom

samarbetsområdet med Forststyrelsens tillstånd, i Ekenäs skärgårds nationalpark för lokalbefolkningen på öar och kobbar söder om det område som tidigare var Jussarö naturpark i enlighet med närmare föreskrifter i ordningsstadgan och i Oulanka nationalpark för lokalbefolkningen på björn och varg i hela nationalparken, på småvilt inom det till nationalparken år 1981 anslutna området och inom Kitkanniemiområdet som införlivats med nationalparken 1989, på älg inom den cirka 2 050 hektar stora del som är belägen i Salla kommun norr om linjen Eljoki-Karvastekemäoja-länsgränsen-gränssonen samt för delägarna i Kuusamo samfälliga skog inom Kitkanniemiområdet,

- drivning av älg är med Forststyrelsens tillstånd tillåten i andra nationalparker än Puurijärvi och Isonuo, Koli och Noux nationalparker. I Päijänne nationalpark är den tillåten endast i Virmailansaaridelen med Forststyrelsens tillstånd,
- för försvarsmakten och gränsbevakningen är i Ekenäs skärgårds nationalpark sådana åtgärder tillåtna som behövs för försvarsmaktens och Gränsbevakningsväsendets regionala övervakning och för deras utbildning, för tryggande av försvarsmaktens sjöfart och för upprätthållandet av försvarsberedskapen, i Skärgårdshavets nationalpark är med tillstånd av Forststyrelsen sådana åtgärder tillåtna som behövs för upprätthållandet av försvarsberedskapen, tryggande av försvarsmaktens sjöfart, försvarsmaktens territorialövervakning, samt uppgifter som enligt bestämmelser åligger Gränsbevakningsväsendet, i Bottenvikens nationalpark är sådana åtgärder tillåtna som behövs för upprätthållandet av försvarsberedskapen, för tryggande av försvarsmaktens sjöfart samt för försvarsmaktens och Gränsbevakningsväsendets territorialövervakning och för deras utbildning för sjöförsvaret,
- i Skärgårdshavets nationalpark är det tillåtet för Forststyrelsen att på villkor som den finner lämpliga, för husbehov överlåta till dem som är bosatta inom samarbetsområdet för nationalparken och av särskilda skäl även till andra skärgårdsbor ved och boskapsfoder,
- i Urho Kekkonens nationalpark är det tillåtet att vaska guld med traditionella metoder och att tillfälligt göra upp eld i enlighet med vad som närmare bestäms i ordningsstadgan,
- i Bottenvikens nationalpark är det tillåtet att färdas på vatten,
- I Koli nationalpark är det tillåtet att bedriva skogsforskning i enlighet med närmare föreskrifter i skötsel- och nyttjandeplanen samt att tillfälligt stiga i land, ankra eller hålla båt eller fartyg och att tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld på platser som anvisas i ordningsstadgan.

Befintliga eller planerade funktioner i nationalparkerna har tryggats som följer: Fridlysningsbestämmelserna för Urho Kekkonens nationalpark hindrar inte att ett område för slalomåkning iståndsätts på Iisakkipää fjäll eller att byggnader, konstruktioner och anläggningar som är nödvändiga för användningen av området för slalomåkning uppförs eller underhålls, den turistservice som finns på området för Koli nationalpark samt områdena och verksamheten vid utförsåkningsbackarna tryggas när Koli nationalpark inrättas, de arrendeavtal som hänför sig till nationalparksområdet förblir i kraft under den tid som fastställts i ettvarrt avtal och avtalens giltighetstider kan förlängas enligt överenskommelse mellan avtalsparterna, farleden till Röyttä genom Bottenvikens nationalpark får rätas ut och fördjupas och i Valkmusa nationalpark får kraftledningen inom området underhållas.

I Oulanka nationalpark är trafiken med motorfordon för idkande av renhushållning begränsad till den tid när marken täcks av snö.

I förordningarna om tre nationalparker, dvs. Oulanka, Urho Kekkonens och Ekenäs nationalparker, föreskrivs det om en delegation som tillsätts för att främja skötseln och användningen av området.

För Urho Kekkonens nationalpark ska för att biträda Forststyrelsen i frågor som gäller skötseln och användningen utses en delegation med 12 medlemmar för nationalparken. Delegationen kallas av miljöministeriet (i bestämmelsen jord- och skogsbruksministeriet) för tre år i sänder. Till medlemmarna hör företrädare för miljöministeriet (i bestämmelsen jord- och skogsbruksministeriet), Forststyrelsen, närings-, trafik- och miljöcentralen (i bestämmelsen länsstyrelsen), de berörda kommunerna och renbeteslagen, de lokala naturskyddsorganisationerna samt de lokala idkarna av turistnäring och vandringsorganisationer.

För att biträda Forststyrelsen vid skötseln och användningen av Oulanka nationalpark kan en delegation med tio medlemmar tillsättas. Delegationen kallas av miljöministeriet för fyra år i sänder. Till medlemmarna hör företrädare för Forststyrelsen, berörda närings-, trafik- och miljöcentraler (i bestämmelsen länsstyrelser), Uleåborgs universitet, naturskyddsorganisationer och den del av lokalbefolkningen som idkar naturnärningar samt företrädare för Kuusamo och Salla kommuner, Alakitka renbeteslag och Kuusamo samfällighetsskog.

För att biträda Forststyrelsen i skötseln och användningen av Ekenäs skärgårds nationalpark kan en delegation med åtta medlemmar tillsättas. Delegationen kallas av Närings-, trafik- och miljöcentralen (i bestämmelsen länsstyrelsen) i Nyland för fyra år i sänder. Till medlemmarna hör företrädare för närings-, trafik- och miljöcentralen (i bestämmelsen länsstyrelsen), Forststyrelsen, försvarsmakten, Helsingfors universitet, naturskyddsorganisationer och den del av lokalbefolkningen som idkar yrkesfiske samt Ekenäs stad.

Andra naturskyddsområden som inrättats genom lag

Medan 1923 års lag om naturskydd var i kraft har genom lag inrättats andra statliga naturskyddsområden än nationalparker och naturreservat. Till dessa hör lagarna om Vänskapens park (488/1990), Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (133/1991), Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (135/1991), Punkaharju naturskyddsområde (137/1991), Martinselkonen naturskyddsområde (598/1992), Levaneva naturskyddsområde (946/1993) och Talaskangas naturskyddsområde (258/1994). Fridlysningsbestämmelser för samtliga dessa skyddsområden har utfärdats genom förordning.

Dessutom har genom lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till myrskyddsområden (676/1981) och lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till myrskyddsområden (851/1988) inrättats sammanlagt 130 myrskyddsområden som inte berörs av denna proposition.

Fridlysningsbestämmelserna för andra naturskyddsområden som inrättats genom lag är mycket enhetliga. Områdesvis föreskrivs det dock om följande särdrag:

I Vänskapens park får lokalbefolkningen jaga inom Elimyssalo naturskyddsområde, Lentua naturskyddsområde och Iso-Palonen och Maariansärkät naturskyddsområde, dock inte i Elimysjärviområdet eller på de öar som hör till Lentua naturskyddsområde och inte varg, järv eller björn inom Elimyssalo naturskyddsområde.

I Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde är det tillåtet att idka renskötsel samt att jaga och fiska i enlighet med vad som bestäms närmare i ordningsstadgan. I Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde gäller dock jaktförbud som Regionförvaltningsverket i Norra Finland utfärdat den 14 januari 2022 och enligt vilket jakt med skjutvapen är förbjuden under en tid av fem år från den 14 januari 2022 till den 13 januari 2027. De aktuella områdena är populära friluft- och turistmål, så det är nödvändigt att begränsa jakten med tanke på säkerheten för de människor som rör sig i området. (PSAVI/5070/2021).

I Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustarinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområde får man i enlighet med områdenas syfte jaga och fiska i enlighet med vad som bestäms närmare i ordningsstadgan samt idka renskötsel.

I Punkaharju naturskyddsområde får man inte stiga i land, ankra eller förvara båt eller fartyg, men det är tillåtet att underhålla järnvägar och allmänna vägar samt att restaurera och underhålla byggnader och konstruktioner samt att utföra forskningsarbete enligt lagen om fornminnen (295/1963). Det är tillåtet att tillfälligt stiga i land, ankra eller förvara båt eller fartyg och göra upp öppen eld på platser som anvisas i ordningsstadgan. En byggnad som är skyddad med stöd av förordningen om skydd för staten tillhöriga byggnader (480/1985) eller räknas upp i den förteckning som byggnadsstyrelsen upprätthåller över skyddsvärda byggnader får restaureras eller ändras endast på ett sådant sätt som Museiverket har godkänt.

I Martinselkonen naturskyddsområde är det i enlighet med områdets syfte tillåtet att bedriva renskötsel och fiska. Med Forststyrelsens tillstånd får lokalbefolkningen jaga älg och småvilt. Av särskilda skäl och då viltbeståndet tillåter kan jakt på älg och småvilt tillåtas även andra än orsbor.

I Levaneva naturskyddsområde är det, så länge områdets syfte inte äventyras, tillåtet att reglera vattenståndet i Kivilampi och Levalampi reservoar på det sätt som definieras i tillståndsvillkoren från Västra Finlands vattendomstol. Med Forststyrelsens tillstånd får man fiska och jaga älg.

I Talaskangas naturskyddsområde får man med Forststyrelsens tillstånd jaga älg och småvilt samt fiska.

2.2 Nuläget i Malla naturreservat

Malla naturreservat fredades första gången genom ett beslut av guvernören i Uleåborg 1916, då all mänsklig verksamhet förbjöds i området. Malla naturreservat inrättades som ett allmänt skyddsområde enligt 1923 års lag om naturskydd 1938 (lag 83/1938). Fridlysningsbestämmelser för naturreservatet har utfärdats i förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981). I förordningen förbjöds renskötsel i Malla naturreservat till skillnad från andra naturreservat.

Mallaområdets natur är unik i Finland. Tillsammans med Saanaområdet är Malla av särskild betydelse med avseende på skyddet av de näringsrika fjällen, de kalkrika och källnaturtyperna samt de arter som är kännetecknande för dessa naturtyper. Områdets unga och kalkhaltiga berggrund skiljer sig från Lapplands övriga natur och tar sig uttryck i en synnerligen artrik växtlighet samt i exempelvis Finlands mest mångsidiga och representativa förekomster av högörtsängar på fjäll, fjällsippshedar samt kalkrika hållmarker och stenjordar på fjäll. I Malla förekommer också till exempel frodiga och örtrika fjällbjörkskogar och ängsliknande snölegor. De hotade arterna i Malla är koncentrerade till de kalkrika hållmarkerna och stenjordarna, fjällsippshedarna, källorna, källbäckarna och rikkärren med tunt torvlager.

Malla naturreservat ingår i sin helhet i Europeiska unionens nätverk Natura 2000 (FI1300102 SAC). De naturtyper och arter som nämns i tabellerna 3.1 och 3.2 i Natura-formuläret för Malla hör till grunderna för skyddet av området. Sammanlagt cirka 2689 hektar av Mallaområdet 3089 hektar utgörs av naturtyper enligt bilaga 1 till habitatdirektivet. Antalet naturtyper som ligger till grund för skyddet är 18, och av dem är de till arealen viktigaste naturtyperna på land nordisk fjällbjörkskog, fjällhedar och boreala hedar, örtrika näringsrika skogar med gran av fennoskandisk typ, alpina och subalpina silikatgräsmarker samt rikkärr. Naturtyper av mindre areal är bland annat högrötsängar, mineralrika källor och källkärr av fennoskandisk typ, källkärr med kalktuffbildning samt klippvegetation på kalk- och silikatrika bergsluttningar. Till grund för skyddet ligger åtta arter: fjällräv (*Alopex lagopus*), järv (*Gulo gulo*), kolstarr (*Carex holostoma*), lappranunkel (*Ranunculus lapponicus*), lappviol (*Viola rupestris ssp. relictica*), trubbklockmossa (*Encalypta mutica*), lappglansmossa (*Orthothecium lapponicum*) och dessutom en hotad art. I området förekommer dessutom 63 nationellt rödlistade arter.

Renskötseln och dess konsekvenser för Malla naturreservat har diskuterats länge. Malla naturreservat är ett viktigt sommarbete för Käsivarsi renbeteslag och trots renskötselförbudet i den gällande förordningen utnyttjar renarna det oinhägnade reservatet som sommarbete. Antalet renar som betar i naturreservatet har enligt Forststyrelsens uppgifter ökat från och med 1990-talet och särskilt under det senaste decenniet. Det ligger flera faktorer bakom det ökade betestrycket, bland annat renstängslen mellan den finska och den norska staten som hindrar renarna från att röra sig naturligt, inskränkningen och splittringen av betesområdena till följd av förändringar i annan markanvändning samt ändringar i renstängslen mellan renbeteslagen.

Forststyrelsen har kartlagt naturtyperna i Malla naturreservat 2021 och 2022. I kartläggningarna upptäcktes ändringar jämfört med 2010 som leder till att representativiteten i fråga om naturreservatets naturtyper minskar och som påverkar arealerna av naturtyperna. Fjällbjörkskoglundarnas och lågört-fjällbjörkskogarnas representativitet har utifrån kartläggningarna i huvudsak försämrats från utmärkt nivå 2010 till betydande på grund av det höga betestrycket. Lundarnas högrötsvegetation har i huvudsak ersatts av gräs. En del av lundfigurerna bedömdes vara av betydelselös representativitet och det är osäkert om det är möjligt att återställa naturtypens särdrag i dessa figurer. De torrare fjällbjörkskogarnas status har försämrats på grund av de skador som orsakades av mätare 2005 och 2012 och den svaga förnyelsen därefter på grund av sommarbetestrycket. Arealen av de döda björkskogarnas i naturreservatets västra delar utgör nästan 30 % av fjällbjörkskogarna i Malla naturreservat. Detta har bedömts som ett icke-förnyelsebart område med skador som orsakats av mätare, och det har förändrats till sekundärkalfjäll. Också i de subarktiska videbuskmarkernas örtängar vid vattendrag har videbuskarnas täckning försämrats till följd av bete och den tidigare örtväxtdominerade vegetationen har blivit gräsbevuxen.

Man har försökt hitta praktiska lösningar för att lindra konsekvenserna av renbetet i Malla naturreservat. I samband med beredningen av skötsel- och nyttjandeplanen för Malla naturreservat 2017 inrättades en arbetsgrupp, utifrån vars arbete man prövade mygg- och knottskydd för att locka renarna från Malla samt följde kortvarigt vegetationens utveckling inom små inhägnader. Syftet med åtgärderna var att få erfarenheter av hur olika lösningar fungerar som grund för fortsatta åtgärder. Under den treåriga (2018–2021) uppföljningen ökade blomningen av arnika och isranunkel inom växtinhägnaderna, men annars iaktogs inga betydande förändringar under den korta perioden. Under uppföljningsperioden konstaterades att mygg- och knottskydden användes slumpmässigt. Praktiska lösningar för att dämpa renbetet i Malla naturreservat har diskuterats även i samband med beredningen av denna proposition.

2.3 Den nya naturskyddslagens fridlysningsbestämmelser

I 49 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om fridlysningsbestämmelser för nationalparker och naturreservat. Verksamhet som förändrar naturen är förbjuden, såsom att uppföra byggnader eller konstruktioner och att anlägga vägar, att ta marksubstanser eller gruvmineral och att skada marken eller berggrunden, att dika, att ta eller skada svampar, träd, buskar och andra växter eller delar av dem, att fånga, döda eller ofreda vilda ryggradsdjur eller förstöra deras bon och att fånga eller samla ryggradslösa djur. I förteckningen ingår också ett allmänt förbud mot att vidta andra åtgärder som inverkar ogynnsamt på naturförhållandena i området, på landskapet, på arternas fortbestånd eller på syftet med inrättandet av området. Fridlysningsbestämmelserna för organismarterna är således mer omfattande än utanför skyddsområdena, där fridlysningsbestämmelserna för växter och djur ska iakttas bara i fråga om fridlysta arter.

Rätten att färdas i nationalparkerna begränsas inte i naturvårdslagen. För naturreservatens del föreskrivs det om detta i 56 § i den nya naturvårdslagen.

I 50 § i den nya naturvårdslagen föreskrivs det när man kan avvika från undantagen i 49 § utan tillståndsbeslut av den myndighet som svarar för naturskyddsområdets förvaltning, dvs. Forststyrelsen. Sådana åtgärder är tillåtna som en ändamålsenlig skötsel och användning av naturskyddsområdet förutsätter och som inte äventyrar syftet med inrättandet av området. Det är tillåtet att uppföra, restaurera och sätta i stånd sådana byggnader och konstruktioner och anlägga och underhålla sådana stigar som behövs för vård och övervakning av området, för forskning, för guidning av allmänheten, för besökarnas säkerhet och för utfärder och besök i området samt anlägga sådana vägar som behövs för guidning i området. I de skyddsområden där älgjakt är tillåten enligt den författning genom vilken området har inrättats kan man på det sätt som närmare överenskomms med Forststyrelsen tillåta byggande av jaktorn eller jaktplattformar, eftersom användningen av dem kan öka säkerheten för besökarna. Det är också tillåtet att sköta och sätta i stånd natur- och kulturmiljöer, vårdbiotoper och byggnadsarvet samt genom restaurering återställa den naturliga utvecklingen i försämrade livsmiljöer. Det är tillåtet att plocka bär och nyttosvamp liksom att fiska i enlighet med de allmänna fiskerättigheterna i 7 § i lagen om fiske (379/2015), dvs. att meta och pilka samt att bedriva handredskapsfiske för dem som har betalat fiskevårdsavgift.

Det är alltid tillåtet att bedriva renskötsel i enlighet med renskötsellagen (848/1990). I enlighet med 4 § 2 mom. 3 punkten i terrängtrafiklagen (1710/1995) får man i anslutning till renskötseln färdas med motordrivna fordon utan markägarens tillstånd under den tid marken är snötäckt och i snöfri terräng för utförande av nödvändiga uppgifter i anslutning till renskötseln. I anslutning till renskötseln ger 5 mom. Forststyrelsen rätt att begränsa renbetesgången i ett naturreservat av skäl som har att göra med naturforskning eller av andra särskilda skäl. Ett sådant särskilt skäl är naturligtvis att områdets naturvärden äventyras på grund av betestrycket. Ansvaret för de kostnader för stängsel och annat, till exempel arbetskraft, som orsakas av begränsningen vilar på staten. De områden där renbetesgången begränsas ska dock vara relativt små.

Det ska vara tillåtet att använda och underhålla befintliga vägar, samhällstekniska konstruktioner, såsom el-, kabel- och telefonlinjer, konstruktioner för datakommunikation, energi- och vattenförsörjning eller avloppsrening, liksom att på vattenområden använda och underhålla säkerhetsanordningar för sjöfarten och farleder, till exempel att avlägsna sjunktimmer och vass. Kartläggning och lantmäteriarbeten är tillåtna, men inte malmletning.

Invasiva främmande växtarter som jätteloka, jättebalsamin, vresros och blomsterlupin får bekämpas. Bland djuren gäller detsamma fångst och dödande av de invasiva främmande arterna mink och mårhund med markägarens tillstånd. Dessutom är det tillåtet att avliva sårade djur

samt omhändertata vilt som dött i området i en situation som sammanhänger med jakt utanför området. Det är tillåtet att driva älg och vitsvanshjort, om man har ett avtal om jakt med innehavaren av området.

I nationalparker och naturreservat är det vidare, när situationen kräver det, tillåtet att vidta nödvändiga åtgärder vid räddningsverksamhet och gränsövervakning, för bekämpning av sjukdomar som kan överföras till människor eller djur och för bekämpning av växtskadegörare eller för djurskyddet samt att fälla ett träd som orsakar uppenbar fara för grannfastigheten. Åtgärderna ska genomföras så att de skadar naturvärdena så litet som möjligt.

Den nya naturvårdslagen ger Forststyrelsen befogenheter att tillåta undantag från förbuden i 49 §. Tillstånd till undantag från förbuden som gäller organismarter kan beviljas för forskning eller för annat vetenskapligt syfte eller för undervisning. Decimering av antalet individer av en organismart kan tillåtas om arten har vuxit sig för stor eller annars visat sig vara till skada med tanke på tryggheten av naturskyddsområdets skyddsvärden. Det vara tillåtet att avlägsna individer av viltarter som avses i 5 § 1 mom. i jaktlagen från området också av orsaker som faller utanför naturskyddsområdets behov, dvs. när individerna orsakar ett uppenbart hot mot människors säkerhet eller risk för betydande ekonomisk skada på egendom. I praktiken blir detta tillämpligt för att avvärja skador som hjortdjur orsakar i trafiken, för att förebygga skador som gråsäl orsakar yrkesfisket, för att begränsa skador som stora rovdjur orsakar boskaps- eller renhushållningen och för att avlägsna individer av björn och varg som orsakar fara. Förutom Forststyrelsens tillstånd till undantag ska man dessutom ha tillstånd enligt jaktlagen, eventuellt polislagen.

Forststyrelsen kan även tillåta till exempel kommersiellt fiske i ett skyddsområde, liksom uppförande av i renskötsellagen avsedda skyddsgården och renskilningsgården samt renstall, kojor och andra behövliga servicebyggnader i anslutning till renskötseln, samt möjlighet att landa med luftfarkost i samband med till exempel forskning eller renskötsel.

Forststyrelsen kan tillåta att även andra byggnader och konstruktioner än sådana som behövs vård och övervakning av området samt kulturhistoriska byggnader och konstruktioner restaureras och istandsätts.

Forststyrelsen får inte bevilja tillstånd till malmletning i naturparker och naturreservat, endast till geologiska undersökningar, förutsatt att de inte har mer än ringa skadlig inverkan på arterna, naturtyperna, vattenhushållningen eller landskapet i området. I andra statliga naturskyddsområden får Forststyrelsen med stöd av 52 § 5 mom. ge tillstånd till malmletning. Tillstånd får dock ges bara om verksamheten inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller medför mer än ringa skada för arter eller naturtyper som utgör grund för skydd, vattenhushållningen, landskapet eller samernas rättigheter som urfolk.

I 56 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om begränsningar i rätten att färdas. I naturreservat är det endast med tillstånd av Forststyrelsen tillåtet att färdas på andra ställen än på särskilt anvisade vägar, stigar och områden. Förbudet gäller inte rätten att färdas i uppgifter som behövs inom renskötseln enligt 3 mom. Dessutom gäller de rättigheter i anslutning till användning av naturen som getts lokalbefolkningen i vissa naturreservat, såsom bär- och svampplockning samt jakt i vissa. Dessa rättigheter får naturligtvis utövas även utanför stigar och vägar, när de tillåts särskilt.

Bestämmelsen gör det möjligt att endast i undantagsfall begränsa den rätt att färdas som ingår i allemansrätten på andra ställen än i naturreservat. Begränsningen kan utfärdas antingen i författningen om inrättandet av området eller i ordningsstadgan. Begränsningen i rätten att färdas

ska vara nödvändig för att trygga en viss djurarts häckningsro eller vistelse eller för att bevara en viss naturtyp. Förbuds- och restriktionsområdena är också relativt små. Det är friare att begränsa rätten att slå läger samt att ha båt, fartyg eller annat fordon.

2.4 Beaktande av samernas rättigheter som urfolk i fridlysningsbestämmelserna

I 55 § i den nya naturvårdslagen föreskrivs det om tryggande av vissa rättigheter. Bestämmelsen gäller skyldighet att trygga förutsättningarna för att bevara och utveckla samekulturen när statliga naturskyddsområden inrättas i samernas hembygdsområde enligt 4 § i sametingslagen (974/1995), varigenom grundlagens 17 § 3 mom. om samernas rätt till eget språk och egen kultur såsom urfolk genomförs.

Till den i grundlagsbestämmelsen tryggade samekulturen räknas samernas traditionella näringar, det vill säga rensköttsel, fiske, jakt, bärplockning och samisk slöjd (duodji). När statliga naturskyddsområden inrättas i samernas hembygdsområde har i synnerhet eftersträvat tryggt förutsättningar för att bedriva traditionell rensköttsel.

I dessa områden är turismen den markanvändningsform som konkurrerar med renskötseln. I anslutning till detta är i synnerhet vissa former av att röra sig i terrängen, såsom snökoteråkning och hundspansskörning, det största problemet med tanke på renskötseln.

Enligt 55 § i den nya naturvårdslagen ska det vid tryggandet av rättigheterna samtidigt beaktas de särskilda syftena med skyddet av området och, i fråga om nationalparker, också besökarnas intressen beaktas. Detta innebär att det av särskilda skäl kan vara nödvändigt att begränsa till exempel fiske och jakt också i naturskyddsområden som inrättas i Norra Lappland. Bestämmelser om detta utfärdas från fall till fall i samband med behandlingen av varje lag om inrättande av en nationalpark eller ett naturreservat, men också i samband med översyn av fridlysningsbestämmelserna. För vissa områden har det utfärdats bestämmelser om begränsning av fisket som är striktare än vad naturvårdslagen kräver medan i andra områden gäller mindre strikta bestämmelser om fiske.

2.5 Fastighetstekniska bestämmelser och bestämmelser om besittning av områden i fråga om skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd

I lagar och även förordningar före 1996 års naturvårdslag har det ofta föreskrivits på olika sätt om fastighetsbildning, utmärkning av gränser och rätt till omhändertagande i naturskyddsområden. Eftersom 1996 års naturvårdslag inte innehöll någon övergångsbestämmelse om tillämpning av fastighetstekniska bestämmelser och bestämmelser om besittning av områden för skyddsområden som inrättats tidigare, är det för tydlighetens skull nödvändigt att genom en övergångsbestämmelse se till att alla skyddsområden som inrättats före den 1 januari 1997 börjar omfattas av deras tillämpningsområde.

2.6 Fastighetstekniska bestämmelser och bestämmelser om besittning av områden i den nya naturvårdslagen

Den nya naturvårdslagens 57 § gäller skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, som alltid ska uppgöras för nationalparker, men vid behov även för naturreservat och andra statliga naturskyddsområden. I bestämmelsen föreskrivs det om processen och godkännande av planen.

I 58 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om ordningsstadgor. Om begränsningar i rätten att färdas behövs, kan de utfärdas i ordningsstadgan på det sätt som konstateras ovan. I annat

fall är ordningsstadgan informativ och innehåller begränsningar som grundar sig på lagstiftningen och som gäller hela området.

I 59 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden. Vid fastighetsbildning i skyddsområden iakttas naturligtvis fastighetsbildningslagens (554/1995) bestämmelser. Forststyrelsen är enligt lagen skyldig att märka ut gränsen för en nationalpark eller ett naturreservat samt områden som berörs av begränsningar. Bestämmelserna som gäller utmärkning av naturskyddsområden ersätter i fråga om gamla statliga naturskyddsområden de specialbestämmelser om utmärkning som eventuellt finns i författningarna om deras inrättande.

I 60 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde. Ett område som övergått i statens ägo och om vars användning för utvidgning av ett naturskyddsområde beslut har fattats i samband med förvärvet anses höra till naturskyddsområdet, till exempel när det finns ett omnämnande av saken i köpebrevet, bytesavtalet eller en handling som gäller mottagande av arv. I ett statligt naturskyddsområde kan också på ansökan av Forststyrelsen införlivas sådan egendom som är avsedd för skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter som avses i 5 § i lagen om Forststyrelsen (234/2016). Detta är begränsat till situationer där fridlysningsbestämmelserna för ett redan inrättat annat statligt naturskyddsområde inte väsentligt ändrar jaktmetoderna i området i en mer begränsande eller tillåtande riktning.

I 135 § i den nya naturskyddslagen föreskrivs det om rätt för jakt- och fiskeövervakare att inom verksamhetsområdet enligt lagen om jakt- och fiskeövervakning (1157/2005) omhänderta redskap som används för verksamhet som är förbjuden i naturskyddsområden samt djur som olovligt fångats eller växter som olovligt tagits i ett naturskyddsområde. Bestämmelserna i 81 § i jaktlagen om rätt att omhänderta fångstredskap samt i 108 och 109 § i lagen om fiske om gransknings- och inspektionsrätt och rätt att omhänderta fångstredskap tillämpas också på naturskyddsområden.

3 Målsättning

Propositionens syfte är att förenhetliga fridlysningsbestämmelserna för de naturskyddsområden som inrättats före ikraftträdandet av 1996 års naturvårdslag med den nya naturvårdslagen och att lyfta upp fridlysningsbestämmelserna på lagnivå.

I och med propositionen föreskrivs det i enlighet med 80 § 1 mom. i Finlands grundlag om frågor som gäller individens rättigheter och skyldigheter genom lag. De områdesvisa specialbestämmelserna, som gäller särskilt samernas rättigheter som urfolk, lokalbefolkningens rättigheter samt försvarsmaktens verksamhet, intas i huvudsak i lagstiftningen i uppdaterad form. I samernas hembygdsområde säkerställs dessutom förutsättningarna för att upprätthålla och utveckla samernas kultur genom skrivningar i fridlysningsbestämmelserna. Propositionens syfte är inte att ändra de nuvarande naturskyddsområdenas gränser eller att göra betydande ändringar i de gällande fridlysningsbestämmelserna.

4 Förslagen och deras konsekvenser

4.1 De viktigaste förslagen

Det viktigaste syftet med propositionen är att lyfta upp fridlysningsbestämmelserna för de naturskyddsområde som inrättats med stöd av 1923 års naturvårdslag från förordningar till lagnivå

på det sätt som grundlagen förutsätter samt att få dem att överensstämma med den nya naturvårdslagens bestämmelser, med hänsyn till områdesvisa särdrag. Innehållet i fridlysningsbestämmelserna är i stor utsträckning oförändrat. Om de emellertid har förlorat sin betydelse eller förhållandena i något område har förändrats, behöver fridlysningsbestämmelserna uppdateras.

Genom förslaget förenhetligas bestämmelserna om beaktande av samernas rättigheter som urfolk i författningarna om inrättande av naturskyddsområden med den nya naturvårdslagen. Utgångspunkten är att gällande rättigheter att utöva samernas traditionella näringar inte ska ändras. I Malla naturreservat ska renskötsel emellertid tillåtas i fortsättningen, eftersom renskötseln är nära förknippad med bevarandet och utvecklingen av samernas traditionella näringar och kulturarv. Forststyrelsen kan vid behov begränsa renbetesgången i naturreservatet för att trygga arter och naturtyper.

Bestämmelserna i författningarna om inrättandet av skyddsområdena förblir i stor utsträckning oförändrade när det gäller förutsättningarna för renskötsel. Genom den hänvisning till 51 § 1 mom. 3 punkten i den nya naturvårdslagen som föreslås i propositionen kan med tillstånd av Forststyrelsen avlägsnas sådana individer av viltarter som orsakar ett uppenbart hot mot människors säkerhet eller risk för betydande ekonomisk skada på egendom. Renbeteslagets medlemmar kan delta i avlägsnandet av ovannämnda individer av viltarter oberoende av hemkommun. Avsikten är att förenhetliga bestämmelserna som gäller renskötsel mellan olika områden och renbeteslag, om det inte finns områdesspecifika grunder för undantag.

Författningarna om naturskyddsområden innehåller bestämmelser om lokalbefolkningens rättigheter i skyddsområdena att färdas, jaga, fiska, plocka bär och svamp samt bestämmelser i anslutning till andra lokala traditionella näringar. Syftet med förslaget är i princip att behålla dessa bestämmelser, om de lokala förhållandena inte har förändrats. I naturreservaten tillåts bär- och svampplockning endast för lokalbefolkningen i enlighet med de gällande bestämmelserna. Avsikten är att bevara det rådande rättsläget och lokalbefolkningens rättigheter samt att kontrollera det slitage som människorna orsakar i naturreservaten. Genom förslaget preciseras också begreppet lokalbefolkning, som har varit oklart i fråga om många områden.

De undantagsbestämmelser som gäller jakt förblir i huvudsak oförändrade, men i Oulanka nationalpark utvidgas området för älgjakt något. Den med tanke på jakten centrala definitionen av lokalbefolkning preciseras i samtliga fridlysningsbestämmelser.

Enligt 50 § 1 mom. 5 punkten i den nya naturvårdslagen är det tillåtet i nationalparker och naturreservat att fiska i enlighet med de allmänna fiskerättigheterna i 7 § i lagen om fiske (379/2015). Enligt 140 § 2 mom. i den nya naturvårdslagen ska de allmänna fiskerättigheterna tillämpas även i naturskyddsområden enligt 1923 års lag om naturskydd, dvs. med avvikelser från nuläget i alla nationalparker och naturreservat som ingår i denna proposition. Den begränsning av rätten att färdas som avses i 56 § 1 mom. i den nya naturvårdslagen och som gäller naturreservat begränsar dock i själva verket fisket i naturreservat. Enligt specialmotiveringen till den nya naturvårdslagen ska de åtgärder som föreskrivs i 50 §, såsom de allmänna fiskerättigheterna som hör till allemansrätten, vara tillåtna, om de begränsningar i rätten att färdas som gäller området inte utgör hinder för dem.

I lagarna om nationalparker och naturreservat samt naturskyddsområden intas hänvisningar till den nya naturvårdslagens bestämmelser om tryggande av förvärvade rättigheter, begränsningar i rätten att färdas, skötsel- och utnyttjandeplaner, ordningsstadga, bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt rätt till omhändertagande, som ersätter lagarnas gällande bestämmelser som i någon mån avviker från varandra.

Sådan insamling av kottar och frö av skogsträd samt sådant tagande av för skogsträdsförädling erforderliga växtdelar i ringa utsträckning med tillstånd av den myndighet som ansvarar för områdets förvaltning som tillåts i nationalparker och naturreservat enligt de gällande bestämmelser har enligt information från Naturresursinstitutet förlorat sin betydelse, så de intas inte i de undantag från fridlysningsbestämmelserna som gäller områdena.

Bestämmelserna om genomförande av storskiftet upphävs i huvudsak, eftersom storskiftet enligt information från Lantmäteriverket har slutförts i hela landet. Under samrådet har företrädare för Sametinget framfört att detta inte är helt obestriddigt. För säkerhets skull föreslås det att bestämmelserna om att skiften som avskilts vid storskifte inte hänförs till skyddsområdet bibehålls i sameområdet.

4.2 De huvudsakliga konsekvenserna

Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

I propositionen föreslås det att vissa behörighetsfrågor mellan myndigheterna uppdateras. I författningarna om inrättandet av områdena är miljöministeriet i många fall den som beviljar tillstånd. Forststyrelsen är behörig när det gäller undantag från fridlysningsbestämmelserna för nationalparker och naturreservat enligt 51 § i den nya naturvårdslagen. Enhetliga och uppdaterade fridlysningsbestämmelser klarlägger behörighetsfördelningen mellan myndigheterna och minskar miljöministeriets beslutsfattande i enskilda fall.

Förslaget bedöms inte ha några betydande konsekvenser för myndigheterna.

Ekonomiska konsekvenser

Förslaget bedöms inte ha några betydande ekonomiska konsekvenser. Avsikten är att förenhetliga fridlysningsbestämmelserna med den nya naturvårdslagen, och de ekonomiska konsekvenserna har bedömts i samband med den. Det föreslås att fridlysningsbestämmelserna uppdateras när det gäller vissa områdesvisa specialfrågor, annars förblir bestämmelserna oförändrade. Preciseringsen av begreppet lokalbefolkning, som är centralt med tanke på jakt- och fiskerätten samt rätten att ta ved för husbehov, kan i någon mån utvidga kretsen av personer som berörs av dessa rättigheter i vardera fallet, vilket kan ha positiva lokala konsekvenser för hushållen.

Miljökonsekvenser

Förslaget bedöms inte ha några betydande miljökonsekvenser. Miljökonsekvenserna har bedömts i samband med den nya naturvårdslagen, och förslaget kommer inte att ändra innehållet i fridlysningsbestämmelserna på något betydande sätt.

Enligt förslaget blir renskötsel tillåten i Malla naturreservat. Malla har trots renskötselförbudet i den nuvarande förordningen varit ett traditionellt sommarbete för renar, och att renskötsel tillåts på författningsnivå innebär i praktiken inga betydande förändringar i den nuvarande naturanvändningen av området. Betestrycket från renarna i Mallaområdet har dock utifrån Forststyrelsens uppföljning av naturtyper försämrat vissa naturtypers status under det senaste decenniet och sålunda ökat behovet av att reglera betestrycket i området. Å andra sidan bland annat dämpar en måttlig renbetesgång igenväxningen med videvegetation och dvärgbuskar, som ökar särskilt i och med klimatförändringen, och bidrar till att främja artmångfalden och skyddet av naturtyper. Totalförbudet mot renskötsel i Mallaområdet har således inte ansetts ändamålsenligt för att trygga arterna och naturtyperna i området. De bestämmelser som föreslås för Malla naturreservat tillåter renskötsel och gör det samtidigt möjligt att reglera betestrycket för att trygga

arterna och naturtyperna i området. Syftet med de föreslagna bestämmelserna är att möjliggöra en balanserad lösning med hänsyn till tillgodoseendet av samernas rättigheter som urfolk, Malla naturreservats ekologiska bärkraft samt de positiva konsekvenserna av måttlig renbetesgång och å andra sidan de negativa konsekvenserna av ett högt betetryck.

I övrigt förblir rättsläget i fråga om naturreservaten i stor utsträckning oförändrat. För deras del hänvisas det till den nya naturvårdslagens bestämmelser endast till de delar som fridlysningsbestämmelserna motsvarar de nuvarande fridlysningsbestämmelserna för naturreservat. Riksdagen har i sitt svar (15.6.1993) på regeringens proposition med förslag till jaktlag och lagar som har samband med den betonat att naturreservaten är avsedda för forskningsändamål. Riksdagen förutsatte ”att det i framtiden inte längre genom förordning stadgas om sådana undantag från 2 § lagen om naturskydd (71/23) som medger jakt i naturparker som ursprungligen har varit avsedda särskilt för forskningsändamål, eller i delar av dem, och att gällande undantag som tillåter jakt inom dessa områden upphävs”. I enlighet med detta ströks de undantag som gäller jakt i fridlysningsbestämmelserna för naturreservat 1995 med undantag av ripfångst med snara, som hör till samekulturen.

Övriga samhällliga konsekvenser

Genom förslagen förblir de områdesvisa särdragen en del av komplexet av fridlysningsbestämmelser. De författningar som gäller naturskyddsområdena innehåller bestämmelser om lokalbefolkningen rätt att färdas, jaga, fiska samt plocka bär och svamp i skyddsområdena samt bestämmelser i anslutning till andra lokala traditionella näringar och det lokala kulturarvet. Syftet med förslaget är i princip att behålla dessa bestämmelser, om det lokala förhållandena inte har ändrats.

Förslagen kan anses trygga genomförandet av grundlagens 17 § 3 mom., som gäller samernas rättigheter. Det föreslagna bestämmelserna tryggar samernas ställning som urfolk jämte de rättigheter som ansluter sig till internationella avtal (RP 309/1993 rd, s. 69, RP 248/1994 rd). Enligt 55 § i den nya naturvårdslagen ska förutsättningarna för att bevara och utveckla samekulturen tryggas när statliga naturskyddsområden inrättas i samernas hembygdsområde. Genom denna proposition inrättas inga nya skyddsområden, men propositionen gäller nästan alla nationalparker och naturreservat i samernas hembygdsområde utom Pallas-Yllästunturi nationalpark. Utfärdandet av fridlysningsbestämmelser jämföras dock med inrättandet av ett område, för i det sammanhanget bestäms det vilka rättigheter de som verkar i området har. Genom förslagen lyfts idkandet av samernas traditionella näringar upp från förordningarna till lagnivå, vilket stärker dem i fortsättningen.

Genom förslaget tillåts renskötsel i Malla naturreservat, som hör till området för Käsivarsi renbeteslag. Den nuvarande förordningens förbud mot renskötsel i Malla naturreservat har ansetts stå i strid med 17 § 3 mom. i grundlagen. Förslaget kan anses trygga förutsättningarna för att bevara och utveckla samernas kultur. Till de samiska kulturformerna hör samernas traditionella näringar, såsom renskötsel, fiske och jakt (se RP 309/1993 rd, s. 69/II och t.ex. GrUU 3/1990 rd, s. 2–3). De internationella förpliktelser som är bindande för Finland ålägger Finland att arbeta för att förbättra minoriteternas ställning. Artikel 27 i FN:s konvention om medborgerliga och politiska rättigheter (MP-konventionen) har i tillsynspraxis ansetts skydda urfolks rätt att åtnjuta sin egen kultur.

5 Alternativa handlingsvägar

Det utkast till proposition som sändes på remiss innehöll ett förslag till precisering av begreppet lokalbefolkning i nationalparker och naturreservat i samernas hembygdsområde som invånare i

den kommun där naturskyddsområdet är beläget samt som medlemmar i det lokala samiska samhället. Avsikten med begreppet var att beskriva kretsen av personer som har rätt att jaga och fiska samt plocka bär och svamp samt att uppföra torvkåtor. Syftet med förslaget var att främja samernas rätt som urfolk att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur i enlighet med 17 § 3 mom. i grundlagen. Medlemskap i det lokala samiska samhället skulle enligt förslaget inte ha definierats i lagen, eftersom definitionen av samiskhet är en del av samernas självbestämmanderätt. Enligt FN:s deklaration om urfolkens rättigheter (artiklarna 5, 8, 33 och 46) har samerna själva rätt att besluta om tillhörighet och identitet (gruppgodkännande). Det föreslogs inte heller att tillhörighet i det lokala samiska samhället skulle kopplas till definitionen av kommuninvånare, för att den kulturella kontinuiteten och överföringen av kulturarvet inte skulle avbrytas vid flyttning från den kommun där det samiska samhället finns på grund av till exempel studier eller vardagsarbete. Grundlagsutskottet har konstaterat att 17 § 3 mom. i grundlagen inte är bundet till bosättningsort (GrUU 5/2017, s. 7).

Preciseringen av begreppet lokalbefolkning som invånare i den kommun där skyddsområdet är beläget samt som medlem i det lokala samiska samhället ansågs i propositionen uppfylla innehållet i grundlagens 17 § 3 mom. starkare än en definition som enbart grundar sig på personens hemkommun, eftersom den skulle ge även de personer möjlighet att utöva sina urfolksrättigheter som inte är permanent bosatta i den kommun där skyddsområdet är beläget. Exempelvis sådana som flyttat till en annan ort på grund av studier skulle kunna vara dylika personer som avsågs i propositionen. Syftet med propositionen var att möjliggöra lokal användning som grundar sig på de traditionella nyttjanderättsområdena för medlemmarna i det lokala samiska samhället oberoende av deras hemkommuner.

I och med remissvaren identifierades betydande utmaningar i anslutning till begreppet medlem i det lokala samiska samhället under den fortsatta beredningen av propositionen. Jakt- och fiskelagstiftningen innehåller bestämmelser där rätten att jaga eller fiska i ett visst område grundar sig på personens hemkommun (8 § i jaktlagen, 10 § i lagen om fiske), och begreppet medlem i det lokala samiska samhället är inte erkänt i dessa lagar. Jord- och skogsbruksministeriet, Forststyrelsen och Finlands viltcentral tog i sina utlåtanden om propositionen särskilt upp de utmaningar med beviljandet av tillstånd och tillsynen över efterlevnaden av bestämmelserna som hänför sig till användningen av begreppet. Enligt utlåtandena kan det i tillståndsprocesser som hänför sig till exempelvis jakt eller fiske inte överlåtas åt Forststyrelsen eller Finlands viltcentral att avgöra huruvida en person som ansöker om tillstånd och som är bosatt utanför den kommun där skyddsområdet är beläget hör till det lokala samiska samhället. Samma utmaning är också förknippad med de tillsynsuppgifter som gäller naturskyddsområdena. När till exempel rätten att jaga bestäms enbart enligt personens hemkommun, är det i samband med tillstånds- och tillsynsuppgifter möjligt att kontrollera vilka personer som har rätt att jaga i befolkningsregistret.

Sametinget ansåg i sitt utlåtande att förslagen var viktiga med tanke på den samiska kulturens fortlevnad och att de föreslagna bestämmelserna var ett steg i rätt riktning. Även justitieministeriet ansåg att förslaget var bra, eftersom det skulle göra det möjligt att överföra kulturarvet även i situationer där en person som hör till det lokala samiska samhället flyttar till en annan ort. Sametinget konstaterade emellertid att förslaget förutsätter att rättigheterna för icke-ortsbor stärks, och inom de ramar som den nuvarande lagstiftningen tillåter skulle förslaget innebära att Sametinget bekräftar att en person hör till lokala samiska samhället. Sametinget ansåg att förslaget förutsätter i praktiken att förvaltningen av skyddsområdena utvecklas och att det skapas förutsättningar för Sametinget att genomföra en struktur som motsvarar till exempel lokalförvaltning. Enligt Sametinget har samernas traditionella förvaltningssystem för mark och vatten, såsom sitorna, fallit sönder till följd av den statliga utvecklingen.

Under den fortsatta beredningen av propositionen granskades alternativa sätt att stärka medlemskapet i det lokala samiska samhället. Eftersom rätten att besluta om tillhörighet i gruppen tillkommer samerna själva, kan endast en aktör som företräder det samiska samhället bekräfta vilka personer som hör till samhället. Det finns dock inte lokala förvaltningsstrukturer överallt i samernas hembygdsområde eftersom till exempel sitorna har försvunnit. I största delen av samernas hembygdsområde är den enda aktör som skulle kunna bekräfta medlemskapet således Sametinget, innan samernas lokalförvaltning eventuellt utvecklas. Det är dock oklart enligt vilka kriterier Sametinget skulle bekräfta att personer hör till de lokala samiska samhällena. Enligt 23 b § i sametingslagen får vallängden enligt 23 § i den lagen och uppgifterna i den inte användas för andra ändamål än för förrättning av val till sametinget.

Under den fortsatta beredningen av propositionen funderade man också på det administrativa förfarandet för att bekräfta medlemskapet. Inom ramen för beredningen av denna proposition har det inte funnits förutsättningar att skapa nya administrativa processer för att bekräfta medlemskap i det lokala samiska samhället. Som ett alternativt sätt att bekräfta medlemskap i det samiska samhället övervägde man ett utlåtande av det lokala samiska samhället, utifrån vilket Forststyrelsen och Finland viltcentral skulle bevilja de andra tillstånd, till exempel för jakt, som förutsätts i annan lagstiftning. Under beredningen ansågs förfarandet emellertid vara administrativt krångligt.

På grund av utmaningarna med bekräftandet av medlemskap i det lokala samiska samhället avstod man från begreppet under den fortsatta beredningen av propositionen och rätten att jaga, fiska samt plocka bär och svamp samt i Kevo naturreservat att uppföra torvkåtor definierades i enlighet med nuvarande praxis utifrån personens hemkommun. Om det senare anses ändamålsenligt att se över begreppet, kan det göras till exempel i samband med att lagstiftningen om samernas rättigheter som urfolk utvecklas. Trots att de alternativ som presenteras ovan inte genomförs kommer i och med den nya naturvårdslagen den lagens 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner och 6 § om skydd för samekulturen, som stärker samernas rättigheter som urfolk, att bli tillämpliga i nationalparkerna och naturreservaten i samernas hembygdsområde. Dessutom bidrar bestämmelsen om renskötsel i Malla naturreservat i denna proposition till att stärka tillgodoseendet av samernas rättigheter som urfolk.

6 Remissvar

6.1 Allmänt

Utkastet till regeringens proposition var ute på remiss mellan den 4 juli och den 23 augusti 2022. Det kom sammanlagt 57 utlåtanden. Sex aktörer meddelade att de inte har något att yttra om utkastet till lagförslag.

Uppdateringen av fridlysningsbestämmelserna för nationalparker, naturreservat och andra skyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd och upplyftandet av fridlysningsbestämmelserna från förordningarna till lagnivå ansågs i nästan alla utlåtanden som en behövlig och välkommen reform. I utlåtandena betonades att den tidigare regleringshelheten har varit oklar och splittrad och motsvarar inte längre i alla avseenden behoven i dagens samhälle. Inställningen till förslagen var i huvudsak positiv, men i utlåtandena framkom också oro för hur betydande ändringarna är i förhållande till de gällande bestämmelserna. I remissvaren framhövs anmärkningar som gäller jakt och fiske, renskötsel, samernas rättigheter som urfolk, malmletning och tryggnad av naturvärdena.

De innehållsmässigt viktigaste anmärkningarna i utlåtande hänförde sig till följande teman:

6.2 Samernas rättigheter som urfolk

I remissvaren behandlades i synnerhet preciseringen av definitionen av lokalbefolkning i samernas hembygdsområde så att den betyder kommuninvånare samt medlemmar i det lokala samiska samhället. Justitieministeriet ansåg att den föreslagna lösningen är bra eftersom den gör det möjligt att överföra kulturarvet även när någon flyttar till en annan ort. I jord- och skogsbruksministeriets samt andra myndighetsaktörers utlåtanden ansågs definitionen vara problematisk särskilt med avseende på hur tillhörigheten i samhället kan säkerställas i praktiken till exempel i samband med tillstånd för och övervakning av jakt. De aktörer som företräder samerna ansåg att reformen är ett steg i rätt riktning, men den förutsätter ytterligare granskning. Sametinget ansåg att förslaget förutsätter i praktiken att skyddsområdenas förvaltning utvecklas samt att det skapas förutsättningar för Sametinget att genomföra en struktur som motsvarar till exempel lokalförvaltning. I en del remissvar ansågs att hemkommunen även i fortsättningen bör bestämma en persons rättigheter. Utifrån remissvaren och de utmaningar som under den fortsatta beredningen framkommit när det gäller att i praktiken säkerställa medlemskap i det lokala samiska samfundet avstod man från begreppet medlemskap i det lokala samiska samhället i propositionen och definitionen av lokalbefolkning återställdes till att avse kommuninvånare i enlighet med nuvarande praxis. Samtidigt preciserades propositionens motivering i fråga om förhållandet mellan samernas rättigheter som urfolk och grundlagen samt andra grundläggande fri- och rättigheter.

I utlåtanden från aktörer som företräder samerna önskades att ripfångsten med snara i Sompio naturreservat skulle förbli oförändrad. Beträffande ripfångsten i Kevo naturreservat påpekade justitieministeriet att ändringen i det nuvarande rättsläget, där fångst med snara är tillåten för lokalbefolkningen, jämfört med den i propositionen preciserade definitionen av lokalbefolkning, inte motiveras desto närmare i propositionen. När det gäller ripfångst med snara borde man enligt justitieministeriet fästa uppmärksamhet även vid grundlagsutskottets utlåtande om fisket i Tana älv, enligt vilket att fiskebegränsningarna i högre grad borde ha riktats mot sådant fiske som inte skyddas i 17 § 3 mom. i grundlagen och artikel 27 i FN:s MP-konvention (GrUU 5/2017 rd, s. 7). Ripfångst med snara är enligt 10 a § i jaktförordningen (666/1993) tillåten i Enontekis, Enare och Utsjoki kommuner. Att tillåta ripfångst med snara i Sompio naturreservat som ligger i Sodankylä kommun skulle stå i strid med den nuvarande jaktlagstiftningen. Beträffande definitionen av lokalbefolkning återställdes utifrån remissvaren den definition som grundar sig på hemkommun, så rättsläget när det gäller ripfångst med snara i Kevo naturreservat ändras inte jämfört med nuläget.

När det gäller torvkåtor ansåg myndighetsaktörerna i sina utlåtanden att tillståndsförfarandet i samband med uppförandet av torvkåtor behövs för att trygga natur- och kulturvärdena. Dessutom förblev förhållandet mellan uppförandet av torvkåtor och markanvändnings- och bygglagen oklart. I renbeteslagens utlåtanden ansågs det inte nödvändigt att utvidga uppförandet av torvkåtor till att gälla även andra områden än Kevo och det konstaterades att torvkåtornas inverkan på renskötseln borde kunna utvärderas. I myndighetsaktörernas och renbeteslagens utlåtanden efterlystes också en precisering av definitionerna av torvkåtor och naturnäringar. I utlåtandena från aktörer som företräder samerna ansågs att även andra byggnader och konstruktioner än torvkåtor som nödvändiga idkandet av traditionella näringar bör tillåtas i områdena, men att de ska vara strikt bundna till idkandet av traditionella näringar. I och med remissvaren samt slopandet av begreppet medlem i det lokala samiska samhället avstod man från att utvidga uppförandet av torvkåtor till att utöver Kevo naturreservat gälla även Sompio naturreservat samt Lemmenjoki och Urho Kekkonens nationalparker. Avsikten var att begränsa uppförandet av torvkåtor till endast medlemmar i det lokala samiska samhället för att främja samernas rättigheter som urfolk. Det är inte ändamålsenligt att i större utsträckning tillåta invånarna i de kommuner

där dessa skyddsområden är belägna att uppföra torvkåtor. Skrivningen om torvkåtor behövs dock i Kevo naturreservat i överensstämmelse med den nuvarande förordningen.

När det gäller Malla naturreservat framkom förhållandet mellan renbetesgången och områdets naturvärden i utlåtandena. Justitieministeriet samt de aktörer som företräder samerna ansåg att slopandet av förbudet mot renbetesgång var en välkommen ändring. Enligt utlåtandena borde ändå förutsättningarna för att begränsa renskötseln bedömas mer ingående i propositionen. Samerna borde höras om renskötseln begränsas genom att inhägna områden. Man önskade att även andra samiska näringar skulle tillåtas i området. I miljöorganisationernas utlåtanden framfördes åsikten att det är viktigt att kunna begränsa renbetesgången med till exempel inhägnader. Enligt myndigheternas åsikt borde det uttryckas tydligare i motiveringen till propositionen att Natura 2000-områdets naturvärden inte får försämrats. Under den fortsatta beredningen preciserades den lagbestämmelse som gäller begränsning av renskötseln i Malla naturreservat och förutsättningarna för en begränsning av renskötseln samt kompletterades bestämmelsen med ett samrådsförfarande.

6.3 Jakt och fiske

I remissvaren uttrycktes allmänt oro för hur bestämmelserna om jakt ändras i och med propositionen. Finlands jaktcentral och andra jägaraktörer samt en del av renbeteslagen föreslog i fråga om flera områden mer omfattande jakträttigheterna i skyddsområdena för att begränsa stammarna av de fyra stora rovdjuren samt älg och vitsvanshjort. Särskilt i renbeteslagens utlåtanden föreslogs det att jakt på stora rovdjur i Riisitunturi och Lemmenjoki nationalparker borde i enlighet med nuvarande praxis vara möjligt med enbart Finlands viltcentrals dispens utan Forststyrelsens tillstånd med stöd av 51 § 1 mom. 3 punkten i den nya naturvårdslagen. Beträffande nationalparkerna på kusten föreslogs det i utlåtandena att jakt skulle tillåtas på i synnerhet gråsäl, östersjövikare och vildsvin. Beträffande älgjakten föreslogs det att jakt borde vara möjlig för icke-ortsbor som är medlemmar i jaktföreningarna eller för även andra än lokalbefolkningen. Avsikten med propositionen är inte att göra några betydande ändringar i fridlysningsbestämmelserna eller att inskränka eller utvidga jakträttigheterna jämfört med nuläget. Av denna orsak ströks under den fortsatta beredningen den begränsning i jakten på järv och lo som gällt Riisitunturi och Lemmenjoki nationalparker, eftersom detta motsvarar nuläget i nationalparkerna. Likaså fogades till lagen som gäller Martinselkonen naturskyddsområde en bestämmelse som möjliggör jakt för icke-ortsbor på ett sätt som motsvarar den nuvarande förordningen.

I remissvaren uppmärksammades också avlägsnandet av invasiva främmande arter i naturskyddsområden. I enlighet med 50 § 3 mom. i naturvårdslagen är det tillåtet att fanga och döda mink och mårhund med markinnehavarens tillstånd. Det är möjligt att avlägsna dovhjort och även andra arter i enlighet med 51 § 1 mom. 2 punkten i naturvårdslagen, om de blivit för talrika eller annars skadliga.

I remissvaren framfördes också ett förslag om att regionala jaktförbud inte borde bilda en kedja och att det föreskrivas om en gräns för efterföljande förbud i lagen. Jaktförbud grundar sig på 23 § i jaktlagen, dvs. det behöriga regionförvaltningsverket kan besluta om behovet av jaktbegränsningar. I denna proposition föreskrivs det inte om regionala förbud som omfattas av jaktlagen.

De som yttrade sig efterlyste möjlighet att färdas med motorfordon i terrängen i anslutning till jakt och fiske åtminstone medan marken är snötäckt. Dessutom föreslogs att det skulle vara tillåtet att hämta ut älgar med terrängfordon genom ett anmälningsförfarande. I enlighet med 4

§ i terrängtrafiklagen behövs Forststyrelsens tillstånd för att färdas med motorfordon. Beviljandet av tillstånd är beroende av Forststyrelsens prövning och det behöver inte föreskrivas separat om det.

Beträffande fisket i Suomujoki och Nuorttijoki i Urho Kekkonens nationalpark förutsattes en lösning i utlåtandena från både myndigheter och lokala aktörer. Det föreslogs att möjligheten för invånare i Sodankylä att bedriva handredskapsfiske i Suomujoki och Luttojoki med säsongtillstånd skulle återinföras samt att kommuninvånarna i Savukoski skulle ha primär rätt att få handredskapsfisketillstånd på kommunens område i Nuorttijoki. Det föreslogs att fisket skulle regleras i enlighet med fiskbeståndets uthållighet. Utifrån remissvaren fogades en bestämmelse om fiske i Suomujoki och Nuorttijoki till lagen om Urho Kekkonens nationalpark.

Jord- och skogsbruksministeriet samt Finlands Fritidsfiskarens Centralorganisation ansåg de allmänna fiskerättigheterna enligt 7 § i lagen om fiske skulle ha trätt i kraft i naturreservaten redan i samband med totalreformen av lagen om fiske (379/2015). Finlands Fritidsfiskares Centralorganisation ansåg dessutom att begränsningen av de allmänna fiskerättigheterna i Kevo naturreservat till endast samer och kommuninvånare strider mot grundlagen. I olika remissvar framfördes andra anmärkningar som gällde fiske i fråga om bland annat tillåtande av fiske i Kevo naturreservat för endast medlemmar i det lokala samiska samhället och innehavarna av fiskeförmåner enligt särskilda grunder, ankringsförbudets inverkan på fiske i Punkaharju samt användningen av begreppet kommersiellt fiske i de sammanhang där man avser kommersiellt fiske. Utifrån remissvaren fogades till lagarna om naturreservat hänvisningar till 50 § 1 mom. 5 punkten om allmänna fiskerättigheter i den nya naturvårdslagen. De åtgärder som föreskrivs i 50 § i den nya naturvårdslagen, inklusive allmänt fiske, som ingår i allemansrätten, är tillåtna om de begränsningar i rätten att färdas som gäller området inte hindrar dem. I praktiken begränsar de begränsningar i rätten att färdas som föreskrivs i 56 § i den nya naturvårdslagen också de allmänna fiskerättigheterna i naturreservat. De allmänna fiskerättigheterna kan inte heller anses ha trätt i kraft i naturreservaten genom ändringen av lagen om fiske. De förordningar som utfärdats med stöd av författningarna om de naturreservat som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd är i enlighet med 76 § 2 mom. i naturvårdslagen (1096/1996) i kraft, såvida de inte har upphävts eller ändrats separat. Dessa förordningar har inte upphävts eller ändrats genom ändringen av lagen om fiske (379/2015).

6.4 Renskötsel

I utlåtandena om renskötseln framhövdes tryggheten av verksamhetsförutsättningarna för renskötsel. Renbeteslagen understödde förslaget om att även medlemmar i renbeteslaget som är bosatta i andra kommuner kan delta i avlägsnandet av individer av viltarter enligt 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen. I remissvaren föreslogs det att bestämmelsen skulle fogas till alla lagar om naturskyddsområden i renskötselområdet. Det föreslogs också att bestämmelsens ordalydelse skulle ändras i överensstämmelse med nuvarande praxis, eftersom Finland viltcentral inte i praktiken utser de personer som deltar i jakten, utan renbeteslaget meddelar själv personerna till viltcentralen. Omnämmandet av Finlands viltcentral ströks till denna del i propositionen och ersattes med tillståndshavaren för att bättre motsvara nuvarande praxis. Bestämmelsen har tillfogats så att den gäller alla områden i vars jaktbestämmelser jakträtten har begränsats till gälla endast dem som är bosatta i de kommuner där skyddsområdet är beläget. I de naturskyddsområden där jakt är tillåten i enlighet med jaktlagen utan begränsningar i fråga om hemkommun behöver det inte föreskrivas separat om detta undantag.

I renbeteslagens utlåtanden framfördes att det borde vara möjligt att antingen i vissa eller alla skyddsområden slå läger för en längre tid än bara tillfälligt, det borde vara tillåtet att göra upp

eld i samband med renskötsel, virke som behövs för att reparera stängsel borde få tas i skyddsområdena i enlighet med gällande praxis och det borde vara tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner. Det föreslogs också att användning av och landning med helikopter skulle tillåtas i lag. I ett myndighetsutlåtande framfördes dessutom att lagarnas ordalydelse borde preciseras i överensstämmelse med speciallagstiftningen om finansiella stöd till renhus-hållningen. Förutsättningarna för renskötsel har behållits oförändrade i bestämmelserna. Den omfattande rätten att bedriva renskötsel bibehålls i de områden i vilkas förordningar det har funnits en omfattande skrivning om renskötsel. Skrivningen har lyfts in i lagarna som sådan. Beträffande övriga områden ska renskötsel vara tillåten i enlighet med renskötsellagen med stöd av 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen. I enlighet med 51 § 1 mom. 6 punkten i den nya naturvårdslagen ska det också vara möjligt att landa med luftfarkost med Forststyrelsens tillstånd. Beträffande tillfälliga läger har det preciserats i motiveringen till propositionen att i samband med renskötsel är det också möjligt att slå läger för en längre tid i enlighet med nuvarande praxis.

Renbeteslagsföreningen samt de renbeteslag som är verksamma i Oulanka nationalpark föreslog att det borde vara tillåtet att färdas med terrängfordon i Oulanka nationalpark i anslutning till renskötsel i enlighet med terrängtrafiklagen även i snöfri terräng. Eftersom det förekommer känsliga naturtyper och hotade arter i Oulanka nationalpark har det ansetts nödvändig att begränsa terrängtrafiken i snöfri terräng till endast nationalparkens serviceleder. Forststyrelsen kan emellertid tillåta terrängtrafik även utanför servicelederna. Utifrån remissvaren och förhandlingar enligt 53 § i renskötsellagen har bestämmelsen emellertid kompletterats särskilt i fråga om renbeteslagens deltagande.

6.5 Malmetning och guldgrävning

I miljöorganisationernas samt kommunernas utlåtanden framfördes det att malmetning borde förbjudas helt och hållet i naturskyddsområden. Särskilt i fråga om Punkaharju och Talaskangas naturskyddsområden föreslogs det att malmetning skulle förbjudas. Enligt den nya naturvårdslagen kan Forststyrelsen ge tillstånd att leta efter malmer i andra naturskyddsområden under vissa förutsättningar. Utifrån remissvaren förbjuds malmetning i Punkaharju naturskyddsområde, som hör till Finlands nationallanskap, på grund av områdets särskilda värden. I detta lagstiftningsprojekt begränsas inte malmetning i Talaskangas naturskyddsområde. I utlåtandena föreslogs det dessutom att det borde preciseras i propositionen när Forststyrelsen kan bevilja tillstånd att leta efter malmer på det sätt som avses i 52 § i naturvårdslagen. Förutsättningarna för malmetning har förklarats i propositionen med förslag till ny naturvårdslag (RP 76/2022 rd) och de behöver inte preciseras i denna proposition.

I remissvaren framfördes det att guldvaskning borde förbjudas eller beläggas med tillstånd i Lemmenjoki och Urho Kekkonens nationalparker. Dessutom föreslogs det att i Urho Kekkonens nationalpark borde guldvaskning begränsas endast till Tankavaaraområdet. Guldvaskningen begränsas inte till Tankavaaraområdet i detta lagstiftningsprojekt, eftersom avsikten är att inte göra några betydande ändringar i de gällande fridlysningsbestämmelserna. Utifrån remissvaren fogades till lagen om Lemmenjoki nationalpark ett omnämnande av ”med traditionella metoder” som preciserar guldvaskningen på samma sätt som skrivningen om Urho Kekkonens nationalpark samt klargjordes i motiveringen om guldvaskning vad som avses med guldvaskning med traditionella metoder utan maskinkraft.

6.6 Andra frågor

I remissvaren föreslogs det att sammansättningen av nationalparkernas delegationer skulle utökas med vissa aktörer. Enligt Forststyrelsens åsikt är det dessutom inte nödvändigt att lyfta upp

delegationen för Ekenäs skärgårds nationalpark på lagnivå. På grund av remissvaren utökades sammansättningen för Urho Kekkonens nationalpark med företrädare för Sametinget, försvarsmakten samt de lokala fiskeriområdena. Sammansättningen av delegationen för Oulanka nationalpark utökades med företrädare för försvarsmakten och de lokala fiskeriområdena. Samtidigt preciserades delegationernas medlemsantal. Delegationen för Ekenäs skärgårds nationalpark togs in i propositionen. Forststyrelsen har dock prövningsrätt beträffande tillsättandet av delegationen.

Forststyrelsen föreslog i sitt utlåtande flera tekniska korrigeringar i propositionen, som har tagits in i propositionen i enlighet med remissvaret. Dessutom föreslog Forststyrelsen att det i fråga om nationalparkerna till havs och andra naturskyddsområden till havs skulle övervägas möjlighet att lägga ned sjökablar i områdena för byggande av havsvindkraft. Nedläggning av sjökablar förutsätter prövning i varje enskilt fall och något allmänt undantag som gäller alla skyddsområden till havs tas inte in i denna proposition. Ifall nedläggning av sjökabel i framtiden anses nödvändigt med tanke på allmänintresset i något skyddsområde för byggande av havsvindkraft, är det möjligt att genomföra genom en lagändring.

Staben för Gränsbevakningsväsendet föreslog i sitt utlåtande att lagförslagen för Gränsbevakningsväsendets del skulle utökas med en skrivning med samma innehåll som för försvarsmaktens del. Utifrån utlåtandet fogades till propositionen skrivningar om bedrivande av verksamhet som Gränsbevakningsväsendets lagstadgade uppgifter förutsätter och om utveckling av den.

7 Specialmotivering

7.1 Lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark

Lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark (83/1938) gäller Malla och Pisavaara naturreservat. Fridlysningsbestämmelser för naturreservaten ingår i 2 § i 1923 års lag om naturskydd. Undantag från fridlysningsbestämmelserna har utfärdats genom förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981).

1 §. I 1 mom. föreslås att begreppet ”allmänna skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen. Genom denna reform upphör tillämpningen av 1923 års lag om naturskydd även i fråga om fridlysningsbestämmelserna för de naturreservat och nationalparker som inrättats med stöd av den, så behovet av att använda begreppet försvinner. Samtidigt förenklas bestämmelsens uttryck utan att dess innehåll ändras.

4 a §. Det föreslås att en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Malla och Pisavaara naturreservat och om undantag från fridlysningsbestämmelserna fogas till lagen.

I 1 mom. föreskrivs genom en hänvisning till naturvårdslagen om verksamhet som är förbjuden i Malla och Pisavaara naturreservat och om undantag från fridlysningsbestämmelserna. Den nya naturvårdslagens bestämmelser blir tillämpliga som sådana utom det allmänna undantaget som gäller bär- och svampplöckning samt undantaget som gäller drivning av älg och vitsvanshjort. Genom hänvisningsbestämmelsen ersätts 1923 års fridlysningsbestämmelser samt de undantag från dem som föreskrivits genom 1981 års förordning med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar både de förbud som föreskrivits för naturreservat i 2 § 1923 års lag om naturskydd och de undantag från dessa förbud som föreskrivits genom 1981 års förordning om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden

(932/1981). Dessa beskrivs i avsnittet om nuläge. Den nya naturvårdslagens bestämmelser avviker dock från de gällande på tre sätt: bär- och svamplockning samt fiske är tillåtet i enlighet med de allmänna fiskerättigheterna, liksom renskötsel.

Det föreslås fortfarande att bär- och svamplockning inte ska tillåtas i Pisavaara och Malla naturreservat. Syftet är att behålla det rådande rättsläget, men framför allt att kontrollera det slitage som människorna orsakar i naturreservaten, som är avsedda för forskningsändamål. Av samma orsak föreslås det inte heller att ripfångst med snara ska tillåtas i Malla naturreservat, som ligger i samernas hembygdsområde, trots att det är tillåtet i Kevo naturreservat. Jord- och skogsbruksministeriet har också i sitt betänkande (JsUB 7/1993, s. 5) förutsatt att det i framtiden inte längre föreskrivs om sådana undantag från bestämmelserna om naturreservat som medger jakt i naturreservat som ursprungligen har varit avsedda för forskningsändamål, eller i delar av dem.

De allmänna fiskerättigheterna blir med avvikelser från de nuvarande fridlysningsbestämmelserna tillämpliga i Malla och Pisavaara naturreservat i enlighet med ikraftträdandebestämmelserna i 140 § i den nya naturvårdslagen. Begränsningarna i rätten att färdas i 56 § i den nya naturvårdslagen begränsar dock rätten att färdas i naturreservaten och sålunda också de allmänna fiskerättigheterna, som ingår i allemansrätten.

Malla naturreservat hör till Käsivarsi renbeteslag, så det föreslås att renskötselförbudet slopas genom en hänvisning i 4 a § till 50 § 1 mom. 6 punkten i den nya naturvårdslagen. Renskötselförbudet i den nuvarande förordningen kan anses stå i strid med samernas i grundlagens 17 § 3 mom. tryggade rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur, där renskötseln ingår som en väsentlig del. Denna rätt måste dock balanseras i förhållande till det ansvar för naturen och dess mångfald samt för miljön och kulturarvet som enligt grundlagens 20 § tillkommer alla.

Av denna orsak föreskrivs det i 4 a § 2 mom. att Forststyrelsen kan i enlighet med vad som föreskrivs i 50 § 5 mom. i den nya naturvårdslagen begränsa renbetesgången i Malla naturreservat, om det utifrån naturvetenskapliga data är nödvändigt för att trygga arterna och naturtyperna i området. Tryggande av arter och naturtyper är ett sådant i 50 § 5 mom. i naturvårdslagen avsett annat särskilt skäl till att begränsa renbetesgången. I enlighet med 50 § 5 mom. i naturvårdslagen ska staten stå för kostnaderna för stängsel och andra kostnader som begränsningen av renbetesgången medför. Det är möjligt att söka ändring i Forststyrelsens beslut enligt 50 § 5 mom. i naturvårdslagen att begränsa renskötseln i naturreservatet på det sätt som föreskrivs i 136 § i naturvårdslagen.

Utgångspunkt vid bedömningen av om det är nödvändigt att begränsa renskötseln i Malla naturreservat är habitatdirektivets bestämmelser, som är förpliktande för Finland som EU-medlemsstat, samt bevarandet av förekomster av hotade arter och naturtyper. I Forststyrelsens kartläggningar av Malla naturreservat 2021 och 2022 har man iakttagit att representativiteten i fråga om de naturtyper som ligger till grund för skyddet av Natura-området, särskilt lundar och fjällbjörskogor, har försämrats samt att arealen eventuellt krympt. 64 § a § i den nuvarande naturvårdslagen och 34 § i den nya naturvårdslagen innehåller ett förbud mot att försämra naturvärden enligt habitatdirektivet, enligt vilket de naturvärden som utgör grunden för skydd av ett område som hör till nätverket Natura 2000 får inte betydligt försämrats. Utgångspunkten för artikel 6.2 i habitatdirektivet är principen om förebyggande, enligt vilken medlemsstaterna ska vidta alla åtgärder som behövs för att förhindra försämring av naturtyperna och livsmiljöerna för arterna. Med försämring avses en försämring som påverkar vilken naturtyp (eller livsmiljö) som helst. Till exempel en minskning av arealen av en naturtyp eller livsmiljö eller av deras representativitet ska betraktas som en försämring.

Närings-, trafik- och miljöcentralen i Lappland har i sitt utlåtande om detta lagförslag konstaterat att det är sannolikt att betesgången avsevärt har försämrat de naturvärden som utgör grunden för skyddet av Natura 2000-området Malla naturreservat. I den nuvarande situationen kan det således vara nödvändigt att begränsa renskötseln för att trygga de naturtyper som utgör grunden för skyddet.

Om renskötseln begränsas i Malla naturreservat skulle det innebära en inskränkning av en grundläggande rättighet som skyddas i 17 § 3 mom. i grundlagen. Av denna orsak ska begränsningar i enlighet med den föreslagna bestämmelsen vara nödvändiga för att trygga arterna och naturtyperna och begränsningarna ska genomföras så att konsekvenserna när det gäller samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur är så ringa som möjligt till omfattning och varaktighet. Renskötseln i Malla naturreservat bör begränsas endast under sådana tider och i sådan utsträckning som skyddet av naturtyperna och arterna förutsätter. Om det utifrån en ekologisk sakkunnigbedömning samt expertis på renskötsel är möjligt med tanke på arternas och naturtypernas status att fortsätta renbetesgången med någon mängd renar, bör detta möjliggöras. Dessutom bör man granska olika lösningar för att minska betetrycket från renarna och använda uppförandet av renstängsel som sista metod.

Enligt den föreslagna bestämmelsen ska innan eventuella begränsningsåtgärder vidtas Forststyrelsen i samarbete med renbeteslaget och de samiska samhällena i området bedöma vilka konsekvenser begränsningsåtgärderna har för utövandet av den samiska kulturen samt beakta samernas traditionella kunskap som en del av kunskapsmaterialet för planeringen av begränsningarna. Det berörda renbeteslaget och det lokala samiska samhället (sita) ska ha rätt att få en skriftlig redogörelse för konsekvensbedömningen innan förhandlingar enligt 53 § i renskötsellagen förs. Strävan med propositionen har varit att främja principen om fritt och informerat förhandssamtycke (den så kallade FPIC-principen). Bestämmelsen motsvarar i sak 38 § i den nya gruvlagen (RP 126/2022 rd) om utredning och samarbetsförfarande inom samernas hembygdsområde, skoltområdet och det särskilda renskötselområdet. Villkoret att utnyttja samernas traditionella kunskaper motsvarar dessutom 57 § i den nya naturvårdslagen om utarbetande av skötsel- och nyttjandeplaner. På samma sätt som när skötsel- och nyttjandeplaner utarbetas ska principen om fritt och informerat förhandssamtycke iakttas när samernas traditionella kunskap utnyttjas (se RP 76/2022 rd, s. 192).

Enligt 3 mom. ska utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen det i Pisavaara naturreservat vara tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. I Pisavaara naturreservat är det enligt den gällande förordningen tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktionen som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt att slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. Det föreslås att denna rätt förblir oförändrad. Forststyrelsens tillstånd ska således inte heller i fortsättningen förutsättas för åtgärderna. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Uppförandet av kojor, rengården och andra konstruktioner i anslutning till renskötseln sker utanför renvallarna med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 4 mom. föreskrivs det att i Pisavaara och Malla naturreservat har rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som tillåts med stöd av 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturreservatet och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. En motsva-

rande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finland viltcentral innan jakten börjar.

4 b §. Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelser som gäller naturskyddsområden sätts i kraft för naturreservatens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande. I bestämmelsen hänvisas inte till 55 § 1 mom. i den nya naturvårdslagen, eftersom den bestämmelsen gäller det skede då området inrättas. Översyn av fridlysningsbestämmelserna ska anses vara jämställt med inrättande av området, så bestämmelsen beaktas i innehållet i förslagen i denna regeringsproposition. Den skyldighet att trygga förutsättningarna för att bevara och utveckla samernas kultur när statliga naturskyddsområden inrättas i samernas hembygdsområde som det hänvisas till i bestämmelsen fullgörs genom innehållet i fridlysningsbestämmelserna.

12 §. Det föreslås att paragrafens 2 mom. upphävs och ersätts med den hänvisning som föreslås i 4 b § till den nya naturvårdslagens 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde. Enligt det gällande 12 § 2 mom. hänförs ett område inom omkretsåren för ett naturreservat automatiskt till reservatet. Sådana bestämmelser har i vissa situationer lett till oändamålsenliga fastighetshelheter. Till följd av hänvisningen sker införlivningen genom en fastighetsförrettning och förutsätter ett beslut om saken i samband med förvärvet eller ett annat fång eller Forststyrelsens ansökan i fråga om ett sådant område som hör till sådan egendom för skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter som avses i 5 § i lagen om Forststyrelsen (234/2016).

I 1 mom. sägs att finns inom omkretsåren för naturreservat ägoskiftet som vid storskifte avskilts eller bestämts eller framdeles kommer att bestämmas att avskiljas åt hemman, eller andra ägor som vid storskifte inte tilldelats hemman, eller också ägor som hör till kronoskogstorp eller till andra legoområden, hänförs sådana områden inte till naturskyddsområdet. I 13 § föreskrivs det också om fastighetsbildning inom naturreservat i samband med storskifte.

Enligt information som miljöministeriet fått från Lantmäteriverket har storskiftet slutförts i hela landet. Under samrådet har företrädare för Sametinget framfört att detta inte är helt obestridligt. I 295 § i fastighetsbildningslagen (554/1995) sägs att på ett område där storskifte inte har förrettats före ikraftträdandet av denna lag tillämpas i fråga om storskifte de stadganden som gäller när denna lag träder i kraft. Lagen angående storskifte och skattläggning ävensom inlösen av de på statens marker belägna legoområden i Enare, Enontekis och Utsjoki kommuner (157/1925) är fortfarande i kraft och ska tillämpas vid behov. Sålunda föreslås att 12 § 1 mom. och 13 § förblir i kraft som sådana med tanke på situationer där det fortfarande blir aktuellt att avgöra frågor med anknytning till storskiftet.

14–18 §. Det föreslås att bestämmelserna om rågångsförrettning och utmärkning av rån samt fridlysningsbestämmelsernas ikraftträdande och hänförande av fastigheter i lagens 14, 15 och 17 § upphävs och ersätts med hänvisningen i 4 b § till de uppdaterade bestämmelserna i 59 och 60 § i den nya naturvårdslagen. Det föreslås att 16 § om rätt till omhändertagande upphävs och ersätts med hänvisningen i 4 b § till 135 § i den nya naturvårdslagen.

Det föreslås att bemyndigandet att utfärda förordning i 18 § upphävs som onödigt, eftersom fridlysningsbestämmelserna genom denna lagändring utfärdas på lagnivå på det sätt som grundlagens 80 § förutsätter även för undantagsbestämmelsernas del.

7.2 Lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark

Lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark (634/1956) gäller 11 naturreservat, dvs. Vaskijärvi, Vesijako, Sinivuori, Häädetkeidas, Salamanperä, Ulvin-salo, Paljakka, Runkaus, Maltio, Sompio och Kevo naturreservat samt sju nationalparker, dvs. Liesjärvi, Linnansaari, Petkeljärvi, Pyhähäkki, Rokua, Oulanka och Lemmenjoki nationalpar-ker. Fridlysningsbestämmelser för naturreservaten ingår i 2 § i 1923 års lag om naturskydd. Undantag från fridlysningsbestämmelserna för naturreservat samt fridlysningsbestämmelser för nationalparkerna har utfärdats genom förordningen om nationalparker och naturparker, som in-rättats på staten tillhöriga områden (932/1981) med undantag av Oulanka nationalpark, som berörs av förordningen om Oulanka nationalpark (582/1991).

1 §. I 1 mom. föreslås att begreppen ”allmänna skyddsområden” och ”särskilda skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppen ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller den nya naturvårdslagen. Genom denna reform upphör tillämpningen av 1923 års lag om naturskydd även i fråga om fridlysningsbestämmelserna för de naturreservat och nationalparker som inrättats med stöd av den, så behovet av att behålla begreppen upphör.

Dessutom föreslås det att 1 § B 4 punkten ändras, eftersom det etablerade sättet att skriva Pyhähäkki nationalpark är Pyhä-Häkki nationalpark, samt att paragrafens punktindelning kor-rigeras, eftersom den strider mot de nationella anvisningarna om författningsberedning.

21 §. Det föreslås att 2 mom. upphävs och att det ersätts med en hänvisning till bestämmelserna i 60 § i den nya naturvårdslagen om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde. Hänvisningen föreslås ingå i 21 d §. Enligt den gällande bestämmelse hänförs ett område inom gränserna för ett naturreservat automatiskt till reservatet. Sådana bestämmelser har i vissa situ-ationer lett till oöndamålsenliga fastighetshelheter. Till följd av hänvisningen sker införlivning genom en fastighetsförrättning och förutsätter en skrivning om saken i kontraktshandlingarna eller Forststyrelsens ansökan.

I 1 mom. sägs att finns inom gränserna för ett naturreservat eller en nationalpark ägoskiftet som vid storskifte avskilts eller bestämts eller framdeles kommer att bestämmas att avskiljas åt hem-man, eller andra ägor som vid storskifte inte tilldelats hemman, eller också ägor som hör till legoområden, hänförs sådana områden inte till naturskyddsområdet. I 22 § föreskrivs det också om fastighetsbildning inom naturreservat i samband med storskifte. På samma sätt som det kon-staterats i fråga om 1938 års lag om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark är det inte helt ostridigt att storskiftet har slutförts i samernas hembygdsområde. Sålunda föreslås att 21 § 1 mom. och 22 § förblir i kraft som sådana med tanke på situationer där det fortfarande blir aktuellt att avgöra frågor med anknytning till storskiftet.

21 a §. Det föreslås att en ny paragraf fogas till lagen. I 1 mom. föreskrivs det om verksamhet som är förbjuden i naturreservat och på lagnivå om undantag från fridlysningsbestämmelserna.

Den nya naturvårdslagens bestämmelser blir tillämpliga som sådana med undantag av de all-männa undantag som gäller bär- och svamplockning samt det undantag som gäller drivning av älg och vitsvanshjort. Genom hänvisningen ersätts 1923 års fridlysningsbestämmelser samt un-dantagen från dem i 1981 års förordning med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar både de förbud i fråga om naturreservat som ingår i 2 § i 1923 års lag om naturskydd och de undantag från dessa förbud som ingår i 1981 års förordning om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981), och som förklaras i avsnittet om nuläge.

Den nya naturvårdslagens bestämmelser avviker från de gällande på så vis att bär- och svamp-plockning är tillåtet endast i en del av naturreservaten, dvs. Koivusuo, Olvassuo, Pelso, Runkaus, Sukerijärvi, Maltio, Värriö, Sompio och Kevo naturreservat, och i dem endast för lokalbefolkningen. Fiske är likaså förbjudet i största delen av naturreservaten, men i Kevo naturreservat är det tillåtet för lokalbefolkningen och i Sompio naturreservat är det tillåtet i Sompiojärvi. I förordningen föreskrivs det dessutom om flertalet områdesvisa undantag, som föreslås förbli oförändrade, dock så att de preciseras.

De allmänna fiskerättigheterna blir med avvikelse från de nuvarande fridlysningsbestämmelserna tillämpliga i alla naturreservat i enlighet med ikraftträdandebestämmelsen i 140 § i den nya naturvårdslagen. Begränsningarna i rätten att färdas enligt 56 § i den nya naturvårdslagen begränsar dock rätten att färdas i naturreservat och sålunda också de allmänna fiskerättigheterna, som ingår i allemansrätten. Avsikten är dock att i enlighet med nuläget behålla fisket i Kevo naturreservat för lokalbefolkningen och i Sompio naturreservat i Sompiojärvi trots begränsningarna i rätten att färdas och det föreslås bestämmelser om detta i det följande.

I 2 mom. föreskrivs det att lokalbefolkningen får med Forststyrelsens tillstånd uppföra sådana torvkåtor som behövs för bedrivande av naturnäringar. Lokalbefolkningen preciseras som kommuninvånare. Bestämmelsen motsvarar den gällande förordningen.

I 3 mom. tillåts ripfångst med snara i Kevo naturreservat. Enligt den gällande bestämmelsen är det tillåtet för lokalbefolkningen att snara ripor i Kevo naturreservat. Bestämmelsen förblir oförändrad, dock så att definitionen av lokalbefolkning preciseras.

I den gällande bestämmelsen är ripfångst med snara tillåten även i Sompio naturreservat. Eftersom ripfångst med snara i jaktlagstiftningen är tillåten endast i Enontekis, Enare och Utsjoki kommuner, föreslås att undantaget slopas i fråga om Sompio naturreservat, som finns i So-dankylä.

I 4 mom. tillåts trots begränsningarna i rätten att färdas i naturreservat bär- och svamp-plockning för lokalbefolkningen i de naturreservat där det enligt de gällande bestämmelserna är tillåtet, men rätten utvidgas inte till de naturreservat där det inte är tillåtet för närvarande. Avsikten är att behålla det rådande rättsläget och även kontrollera det slitage som människorna orsakar i naturreservaten. Det föreslås dock att lokalbefolkning definieras mera exakt som kommuninvånare.

I 5 mom. tillåts trots begränsningarna i rätten att färdas i naturreservat sådant fiske som avses i 50 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen i enlighet med de gällande undantagen, dvs. i Kevo naturreservat för lokalbefolkningen. Lokalbefolkningen preciseras i enlighet med vad som angetts ovan som kommuninvånare också i fråga om fisket. Avsikten är att behålla det rådande rättsläget samt bevara lokalbefolkningens möjligheter att fiska i naturreservatets vattendrag utan hinder av begränsningarna i rätten att färdas enligt 56 § i den nya naturvårdslagen. Likaså behålls rätten enligt de gällande bestämmelserna att fiska i Sompiojärvi i Sompio naturreservat oförändrad i enlighet med förslaget till 6 mom. både som allmänna fiskerättigheter och som kommersiellt fiske med Forststyrelsens tillstånd.

I 7 mom. tillåts i naturreservaten i renskötselområdet i enlighet med den gällande förordningen att uppföra av kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är

tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötsel i enlighet med renskötsellagen i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötsel i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd. Renbeteslagen har på området för naturreservat renvallar som inrättats med stöd av den upphävda lagen om renskötsellägenheter (590/1969), där det finns sådana kojor som avses i bestämmelsen. Uppförandet av kojor ska även i fortsättningen gälla dessa renvallar. Uppförandet av konstruktioner som renskötseln förutsätter utanför renvallarna ska ske med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 8 mom. föreskrivs det att rätt till avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturreservatet och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. Motsvarande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finlands viltcentral innan jakten börjar.

21 b §. Det föreslås att en ny paragraf fogas till lagen. I 1 mom. föreskrivs på lagnivå om verksamhet som är förbjuden i nationalparker och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1981 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser, som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande. Det föreslås att de områdesvisa undantag som föreskrivits i förordningen förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras. Det föreslås inte att fisket i Pesosjärvi vattendrag begränsas på samma sätt som i den nuvarande förordningen om Oulanka nationalpark. Begränsningen baserade sig på att Pesosjärvi vattendragsområde ingick i programmet för integrerad miljöövervakning, där man utreder hur långväga föroreningar (t.ex. kväve- och svavelföreningar, samt tungmetaller och ozon) och andra miljöförändringar (t.ex. klimatförändringen) påverkar vår livsmiljö. Övervakningen har avslutats för Pesosjärvis del, så den vetenskapliga grunden för att begränsa fisket har upphört.

I 2 mom. föreskrivs det om tillåtande av jakt i Lemmenjoki nationalpark. Enligt de gällande bestämmelserna har jakt på varg och björn samt även annan jakt varit tillåten för lokalbefolkningen i Lemmenjoki nationalpark. Det föreslås att nuläget behålls oförändrat, så i Lemmenjoki nationalpark tillåts jakt i enlighet med jaktlagen. I enlighet med nuvarande praxis beviljar Finlands viltcentral tillstånd till fångst av stora rovdjur, dvs. järv, lo, björn och varg. Forststyrelsens tillstånd till undantag enligt 51 § 1 mom. 3 punkten i den nya naturvårdslagen ska inte heller i fortsättningen förutsättas. Järv hör till grunderna för skyddet av Natura 2000-området Lemmenjoki nationalpark. Jakt på järv i området är möjlig bara om den inte avsevärt försämrar artens skyddsstatus i området och förutsätter i princip bedömning av Natura-konsekvenserna enligt 35 § i den nya naturvårdslagen. Definitionen av lokalbefolkning preciseras som de som har sin hemkommun i området på det sätt som anförts ovan.

I 3 mom. föreskrivs det om jakt som tillåts för lokalbefolkningen i Oulanka nationalpark. Definitionen av lokalbefolkning preciseras som rätt att jaga i hemkommunen, liksom i de andra nationalparkerna i norr. Den nuvarande regleringen är komplicerad och geografiskt oklar. Den gällande bestämmelsen förenklas så att i enlighet med jaktlagen får man jaga varg och björn i hela nationalparken i enlighet med gällande praxis samt småvilt och älg i Kitkanniemi och de aapamyrmarker som anges i en separat kartbilaga. Rätten att jaga begränsas inte utanför den ungefär 2500 hektar stora gränzonen och älgjakten utvidgas med ungefär 4475 hektar i den västra delen av aapamyrmarkerna. Delägare i samfällda skogar i Kuusamo behåller rätten enligt den gällande bestämmelsen att oberoende av hemkommun jaga älg i det område i Kitkanniemi som anges i en separat kartbilaga.

I 4 mom. tillåts i de nationalparker som är belägna i renskötseområdet att uppföra kojor, ren-gården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötseln i enlighet med renskötselagen (848/1990) i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötseln i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd. Renbeteslagen har på området för naturreservat renvallar som inrättats med stöd av den upphävda lagen om renskötselagheter (590/1969), där det finns sådana kojor som avses i bestämmelsen. Uppförandet av kojor ska även i fortsättningen gälla dessa renvallar. Uppförandet av konstruktioner som renskötseln förutsätter utanför renvallarna ska ske med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 5 mom. föreskrivs det om terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötseln i Oulanka nationalpark. Enligt den föreslagna bestämmelsen får terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötseln i Oulanka nationalpark bedrivas endast på nationalparkens serviceleder. Forststyrelsen kan emellertid tillåta terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötseln också annanstans än på serviceleder. Den föreslagna bestämmelsen utvidgar möjligheten till terrängtrafik sommartid i nationalparken jämfört med den gällande förordningen, där körning med motorfordon för bedrivande av renskötseln i Oulanka nationalpark är begränsad till den tid då marken är snötäckt till skillnad från andra nationalparker och naturreservat som är belägna i renskötseln-området. Tillståndet till terrängtrafik i anslutning till renskötseln ska på motsvarande sätt som tillstånd enligt 51 § i den nya naturvårdslagen vara tidsbundet och gälla högst 10 år i sänder. Forststyrelsen ska planera gränserna för de områden där terrängtrafiken är begränsad i samarbete med de renbeteslag som är verksamma i nationalparken, så att de områden där terrängtrafik är tillåten och begränsad är ändamålsenliga samt tydliga för renbeteslagen att efterleva. Forststyrelsen bör i sin tillståndsprövning tillåta terrängtrafik i anslutning till renskötseln på ett så stort område som möjligt och rikta begränsningarna i nationalparken till sådana områden där tryg-gandet av arterna och naturtyperna förutsätter det.

Oulanka nationalpark är vad naturtyperna och arterna beträffar ett av de mest variationsrika skyddsområdena i Finland särskilt på grund av kalkrikedomen, den varierande topografin och områdets läge. De norra delarna av Oulanka nationalpark karakteriseras av vidsträckt aapamy-rar, de mellersta delarna av gamla skogar med lundar samt av älvar och kanjoner som skär ge-nom nationalparken. Oulanka är också ett av de viktigaste förekomstområdena för kalkrika na-turtyper i landet. I området förekommer särskilt många moss- och kärlväxtarter och området är ett viktigt förekomstområde för till exempel många orkidéarter. För att trygga de värdefulla och känsliga förekomsterna av naturtyper och arter i området har det ansetts nödvändigt att begränsa terrängtrafiken i snöfri terräng i nationalparken samt, för att trygga förutsättningarna för renskötseln, samtidigt möjliggöra terrängtrafik också utanför servicelederna i sådana områden där terrängtrafiken inte orsakar skada för värdefulla naturtyper eller arter.

I 6 mom. föreskrivs det att rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, obero-ende av deras hemkommun. En motsvarande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finlands viltcentral innan jakten börjar.

I 7 mom. föreskrivs det att i Lemmenjoki nationalpark får Jäkäläpää och Martiniiskonpalo flygplatser användas och underhållas. Det är fråga om en befintlig servicestruktur som intas i lagen i informativt syfte.

I 8 mom. föreskrivs i enlighet med den gällande bestämmelsen att i Oulanka nationalpark får lokalbefolkningen, dvs. de som har sin hemkommun i det område där området Kitkanniemi ligger, fortfarande slå läger för att bedriva fiske. Enligt 56 § i den nya naturvårdslagen får rätten att slå läger begränsas genom nationalparkens ordningsstadga. Den gällande rätten föreslås dock bevaras, så den begränsar ordningsstadgan till denna del. Det föreslås att lokalbefolkning preciseras mera exakt som kommuninvånare.

21 c §. Det föreslås att en ny paragraf fogas till lagen. Enligt 1 mom. får i Lemmenjoki nationalpark guldvaskning i enlighet med gruvlagen bedrivas med traditionella metoder utan maskinkraft. Dessutom får i nationalparken uppföras i 26 § 2 mom. i gruvlagen avsedda byggnader eller konstruktioner för guldvaskning med tillstånd av Forststyrelsen.

Enligt den gällande bestämmelsen är det i Lemmenjoki nationalpark tillåtet att vaska guld med andra än maskinella metoder. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar den gällande bestämmelsen. Maskinell guldvaskning upphörde i Lemmenjoki nationalpark när gruvlagens (621/2011) övergångsbestämmelser upphörde att gälla den 30 juni 2020. I bestämmelsen föreslås ett villkor om att guldvaskningen får inte äventyra syftet med nationalparkens inrättande.

Lemmenjoki nationalpark utvidgades till guldområdet 1971. Syftet var att tillåta fortsatt guldvaskning i nationalparken på det sätt som guldvaskningen bedrevs på den tiden, dvs. närmast som grävning med spade. I förarbetena (RP 273/2009, s. 86) till gruvlagen (621/2011) definieras traditionell guldvaskning som följer: ”Som traditionell guldvaskning kan närmast sådan guldvaskning betraktas som inte sker med maskinkraft”. I Lemmenjoki nationalpark tillåts i enlighet med syftena med inrättandet av nationalparken traditionell guldvaskning som sker med handkraft och grävning med spade, utan motoriserade redskap.

Enligt gruvlagen förutsätter guldvaskning på statsägd mark guldvaskningstillstånd. En innehavare av guldvaskningstillstånd har ensamrätt att på det område som anges i tillståndet enligt vad som närmare bestäms i tillståndet leta efter och kartlägga förekomsten av guld i marken, ta till vara och utvinna guld i marken genom vaskning, samt som biprodukt av vaskningen ta till vara och utvinna platinakorn, ädelstenar och smyckesstenar ur lösjord.

Enligt den gällande bestämmelsen kan Forststyrelsen med tillstånd tillåta att inmutningsbaracker som behövs för guldvaskning uppförs samt i ringa utsträckning överlåta virke och torv som byggnadsmaterial till guldvaskare. I 26 § 2 mom. i gruvlagen föreskrivs närmare om möjlighet att bygga på ett guldvaskningsområde. De bestämmelser som ska iakttas i nationalparker bör förenhetligas till denna del, så i lagen föreslås en hänvisning om saken. Eftersom gruvlagens bestämmelser säger att byggnaden eller konstruktionen ska vara av ringa storlek, lätt till sin konstruktion och lätt att flytta, behövs det inte längre någon bestämmelse om överlåtelse av material som behövs för att uppföra torvkåtor.

Enligt 2 mom. får Forststyrelsen överlåta husbehovsvirke från Kevo naturpark till innehavare av de fastigheter som gränsar till naturreservatet och från Lemmenjoki nationalpark till innehavare av de fastigheter som är belägna inom nationalparken. Bestämmelsen motsvarar innehållsmässigt rådande praxis. Genom bestämmelsen möjliggörs användning av virke för husbehov även för innehavare av de fastigheter som gränsar till Kevo naturreservat samt preciseras definitionen av lokalbefolkning i fråga om Lemmenjoki nationalpark.

I 3 mom. intas en bestämmelse som motsvarar den gällande om att fridlysningen av Sompio naturreservat utgör inget hinder för reglering av Lokka bassäng.

21 d §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkerna och naturreservaten, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande. I bestämmelsen hänvisas inte till 55 § 1 mom. i den nya naturvårdslagen, eftersom det gäller det skede då ett område inrättas samt utfärdandet av fridlysningsbestämmelser, dvs. denna regeringsproposition. Den skyldighet som det hänvisas till i bestämmelsen att trygga förutsättningarna att bevara och utveckla samernas kultur när statliga naturskyddsområden inrättas i samernas hembygdsområde tillgodoses genom innehållet i fridlysningsbestämmelserna.

21 e §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs om delegationen för Oulanka nationalpark. Bestämmelsen överensstämmer med 6 § i den gällande förordningen om Oulanka nationalpark, dock så att delegationen sammankallas av Forststyrelsen, som ska vara sakkunnigledamot i delegationen. De ordinarie medlemmarna är högst 14, och de har personliga ersättare. De ska representera de centrala intressegrupperna, dvs. till medlemmar kallas företrädare för berörda kommuner och renbeteslag, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområden, näringar och invånare samt lokala friluftsförbund, miljöministeriet samt närings-, trafik- och miljöcentralen. Delegationens mandattid ska vara fyra år i sänder.

23, 24, 26 och 27 §. Det föreslås att 23, 24 och 26 §, som gäller rågång och utmärkning av gränserna, upphävs och ersätts med en hänvisning till de uppdaterade bestämmelserna i 59 och 60 § i den nya naturvårdslagen. Det föreslås att bemyndigandet i 27 § att utfärda förordning upphävs som onödigt, eftersom fridlysningsbestämmelserna genom denna lagändring utfärdas på lagnivå på det sätt som grundlagens 80 § förutsätter även för undantagsbestämmelsernas del.

7.3 Lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker

Lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker (674/1981) gäller 11 nationalparker (Östra Finska viken, Isojärvi, Seitsemien, Helvetinjärvi, Lauhanvuori, Kauhaneva-Pohjankangas, Salamajärvi, Patvinsuo, Tiilikkejärvi, Hiidenportti och Riisitunturi nationalparker) och fem naturreservat (Koivusuo, Olvassuo, Pelso, Sukerijärvi och Värriö naturreservat). Fridlysningsbestämmelser för naturreservaten ingår i 2 § i 1923 års lag om naturskydd. Undantag från fridlysningsbestämmelserna för naturreservaten samt fridlysningsbestämmelser för nationalparkerna har utfärdats genom förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981).

1 §. I det inledande stycket i 1 mom. föreslås att begreppet ”särskilda skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen.

2 §. I det inledande stycket i 1 mom. föreslås att begreppet ”allmänna skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen. Genom denna reform upphör tillämpningen av 1923 års lag om naturskydd även i fråga om fridlysningsbestämmelserna för de naturreservat som inrättats med stöd av den, så behovet av att använda begreppet försvinner.

6–10 §. Det föreslås att 6 § om bestämning och utmärkning av gränserna för skyddsområden i terrängen, 7 § om ikraftträdande av fridlysningsbestämmelserna för naturreservat och bemyndigande att genom förordning utfärda fridlysningsbestämmelser för nationalparker, 8 § om rätt till omhändertagande, 9 § om införlivning av ett område i en nationalpark eller ett naturreservat och 10 § om allmänt bemyndigande att utfärda förordning upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 6 b §. Bemyndigandet att utfärda förordning blir onödigt, eftersom alla bestämmelser utfärdas på lagnivå.

6 a §. Det föreslås att en ny paragraf fogas till lagen. I 1 mom. föreskrivs det på lagnivå som verksamhet som är förbjuden i nationalparker och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1981 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande. Det föreslås att de områdesvisa undantag som föreskrivits i förordningen förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras.

I 2 och 3 mom. föreskrivs det om tillåtande av jakt i Riisitunturi och Östra Finska vikens nationalparker i enlighet med den gällande bestämmelsen. Det föreslås att definitionen av lokalbefolkning preciseras som de som har sin hemkommun i området. Riisitunturi nationalpark ligger i ett område som avses i 8 § i jaktlagen, där kommuninvånarna har rätt att jaga på statsägda områden i deras hemkommuner. Enligt de gällande bestämmelserna är jakt på varg och björn samt även annan jakt tillåten i Riisitunturi nationalpark för lokalbefolkningen. I enlighet med nuvarande praxis beviljar Finlands viltcentral tillstånd för jakt på stora rovdjur, dvs. järv, lo, björn och varg, med dispens. Forststyrelsens tillstånd till undantag enligt 51 § 1 mom. 3 punkten i den nya naturvårdslagen ska inte heller i fortsättningen förutsättas. Östra Finska vikens nationalpark ligger inte i ett område som avses i 8 § i jaktlagen, utan den ligger i kommunerna Pyttis och Vironlahti samt i städerna Fredrikshamn och Kotka. I enlighet med den föreslagna bestämmelsen kan Forststyrelsen bevilja sådana personer vars hemkommun är Pyttis eller Vironlahti kommun eller Fredrikhamns eller Kotka stad tillstånd att jaga älg och småvilt på området för sin hemkommun i Östra Finska vikens nationalpark.

I 4 mom. tillåts i nationalparker som är belägna i renskötselområdet i enlighet med den gällande förordningen att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötsel i enlighet med renskötsellagen (848/1990) i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötsel i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd. Renbeteslagen har på området för naturreservat renvallar som inrättats med stöd av den upphävda lagen om renskötsellägenheter (590/1969), där det finns sådana kojor som avses i bestämmelsen. Uppförandet av kojor ska även i fortsättningen gälla dessa renvallar. Uppförandet av konstruktioner som renskötseln förutsätter utanför renvallarna ska ske med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 5 mom. föreskrivs att rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavarna särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. En motsvarande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av

viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som har erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finlands viltcentral innan jakten börjar.

I 6 mom. föreskrivs det om tillåtande av utplantering av fisk i Koirajärvet-sjöarna i Salamajärvi nationalpark i enlighet med den gällande bestämmelsen. Utplanteringen av fisk i Soljastenlampi i Seitsemien nationalpark har avslutats, så undantaget som gäller den föreslås inte bli intaget i lagen.

I 7 mom. tillåts i nationalparkerna sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och utveckling av denna verksamhet. I den gällande förordningen är åtgärder som behövs för försvarsmaktens verksamhet tillåtna i Östra Finska vikens nationalpark. I enlighet med den föreslagna bestämmelsen ändras bestämmelsens ordalydelse och i den inkluderas även Gränsbevakningsväsendets verksamhet. Samtidigt utvidgas bestämmelsen till att gälla alla nationalparker som avses i 1 § i denna lag.

6 b §. Det föreslås att en ny paragraf fogas till lagen. I 1 mom. föreskrivs det om verksamhet som är förbjuden i naturreservat och på lagnivå om undantag från fridlysningsbestämmelserna.

Den nya naturvårdslagens bestämmelser blir tillämpliga som sådana med undantag av det allmänna undantaget som gäller bär- och svamplockning samt det undantag som gäller drivning av älg och vitsvanshjort. Genom hänvisningsbestämmelsen ersätts 1923 års fridlysningsbestämmelser samt undantagen från dem i 1981 års förordning med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar både de förbud i fråga om naturreservat som föreskrivits i 2 § i 1923 års lag om naturskydd och de undantag från dessa förbud som föreskrivits genom 1981 års förordning om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981), och som beskrivs i avsnittet om nuläget, dock med följande områdesvisa särdrag, som kvarstår med vissa preciseringar.

De allmänna fiskerättigheterna blir med avvikelse från de nuvarande fridlysningsbestämmelserna tillämpliga i alla naturreservat i enlighet med ikraftträdandebestämmelserna i 140 § i den nya naturvårdslagen. Begränsningarna i rätten att färdas enligt 56 § i den nya naturvårdslagen begränsar dock rätten att färdas i naturreservat och sålunda också de allmänna fiskerättigheterna, som ingår i allemansrätten.

I 2 mom. tillåts bär- och svamplockning för lokalbefolkningen i enlighet med den gällande bestämmelsen utan hinder av begränsningarna i rätten att färdas i naturreservaten. Avsikten är att behålla det rådande rättsläget och även kontrollera det slitage som människorna orsakar i naturreservaten. Det föreslås dock att definitionen av lokalbefolkning preciseras som kommuninvånare.

I 3 mom. tillåts i de naturreservat som är belägna i renskötseområdet i enlighet med den gällande förordningen att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötseln i enlighet med renskötselagen (848/1990) i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötseln i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd. Renbeteslagen har på området för naturreservat renvallar som inrättats med stöd av den upphävda lagen om renskötsellägenheter (590/1969), där det finns sådana kojor som avses i bestämmelsen. Uppförandet av kojor ska även i fortsättningen gälla

dessa renvallar. Uppförandet av konstruktioner som renskötseln förutsätter utanför renvallarna ska ske med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 4 mom. föreskrivs att rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturreservatet och de personer som tillståndshavarna särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. En motsvarande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som har erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finlands viltcentral innan jakten börjar.

6 c §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkerna och naturreservaten, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

7.4 Lagen om Karkali naturpark

Genom lagen om Karkali naturpark (432/1964) har Karkali naturreservat inrättats. Fridlysningsbestämmelser för den har utfärdats genom förordningen om Karkali naturpark (433/1964).

1 §. I paragrafen föreslås att begreppet ”allmänna skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen. Genom denna reform upphör tillämpningen av 1923 års lag om naturskydd även i fråga om fridlysningsbestämmelserna för de naturreservat som inrättats med stöd av den, så behovet av att använda begreppet försvinner. Det föreslås också att paragrafen ändras så att omnämmandet av Karislojo kommun ersätts med Lojo stad, som Karislojo har gått samman med.

2 §. Det föreslås att paragrafen ändras så att omnämmandet av Karislojo kommun ersätts med Lojo stad, som Karislojo har gått samman med. Dessutom föreslås att det lägenhetsnummer som nämns i den gällande förordningen ändras till en modern fastighetsbeteckning samt att områdets areal fogas till paragrafen.

2 a §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Karkali naturreservat och om undantag som gäller fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen i den mån de motsvarar de gällande fridlysningsbestämmelserna för området och de undantag som föreskrivits från dem.

Den nya naturvårdslagens bestämmelser blir således tillämpliga som sådana utom det undantag som gäller bär- och svamplockning, det undantag som gäller renskötsel samt det undantag som gäller drivning av älg och vitsvanshjort. Genom hänvisningen ersätts 1923 års fridlysningsbestämmelser samt undantagen från dem i 1964 års förordning med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar både de förbud i fråga om naturreservat som föreskrivits i 2 § i 1923 års lag om naturskydd och de undantag från dessa förbud som föreskrivits för Karkali naturreservat i 1964 års förordning och som förklarats i avsnittet om nuläge. Det föreslås att de områdesvisa undantag som föreskrivits i förordningen förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras.

Bär- och svampplockning, fiske eller drivning av älg och vitsvanshjort föreslås fortfarande inte vara tillåtet i Karkali naturreservat. Avsikten är att bevara det rådande rättsläget och även att kontrollera det slitage som människorna orsakar i naturreservaten.

De allmänna fiskerättigheterna blir med avvikelse från de nuvarande fridlysningsbestämmelserna tillämpliga i Karkali naturreservat i enlighet med ikraftträdandebestämmelserna i 140 § i den nya naturvårdslagen. Begränsningarna i rätten att färdas enligt 56 § i den nya naturvårdslagen begränsar dock rätten att färdas i naturreservatet och sålunda också de allmänna fiskerättigheterna, som ingår i allemansrätten.

I 2 mom. föreslås en bestämmelse som överensstämmer med den gällande om att i Karkali naturreservat är det tillåtet att använda de odlingar och ängar som finns i området samt att ta det gärdsgårds- och ladvirke som behövs för detta.

2 b §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3 och 4 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs och ersätts med den hänvisning som föreslås i 2 b § till bestämmelsen om rätt till omhändertagande i 135 § i den nya naturvårdslagen. Det föreslås att 4 § om utfärdande av förordning upphävs som onödig.

7.5 Lagen om Skärgårdshavets nationalpark

Skärgårdshavets nationalpark har inrättats genom lagen om Skärgårdshavets nationalpark (645/1982). Fridlysningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Skärgårdshavets nationalpark (1123/1994).

1 §. I paragrafen föreslås att begreppet ”särskilda naturskyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande. Det föreslås också att paragrafen ändras så att omnämmande av Dragsfjärds, Houtskärs, Korpo och Nagu kommuner ersätts med Kimitoöns kommun och Pargas stad. Dragsfjärd har gått samman med Kimitoön och Houtskär, Korpo och Nagu har gått samman med Pargas.

1 a §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Skärgårdshavets nationalpark och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1994 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande. Det föreslås att de områdesvisa undantag som föreskrivits i förordningen förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras.

I 2 mom. föreskrivs i enlighet med den gällande bestämmelsen att i Skärgårdshavets nationalpark kan med Forststyrelsens tillstånd sådana undersökningar utföras som avses i lagen om fornminnen (295/1963). Förutom Forststyrelsens tillstånd förutsätter undersökningar enligt lagen om fornminnen Museiverkets tillstånd till undersökning och vård enligt 10 § i lagen om fornminnen.

I 3 mom. föreskrivs det i enlighet med den gällande bestämmelsen att Forststyrelsen kan, på villkor som den finner lämpliga, för husbehov överlåta virke och boskapsfoder från nationalparksområdet till dem som är bosatta inom samarbetsområdet för nationalparken och av särskilda skäl även till andra skärgårdsbor.

I 4 mom. föreskrivs det i enlighet med den gällande bestämmelsen att de som stadigvarande bor i byar som helt eller delvis hör till samarbetsområdet för Skärgårdshavets nationalpark har rätt att med tillstånd av Forststyrelsen bedriva jakt.

I b §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, enligt vilken i nationalparken får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas. Enligt den gällande bestämmelsen är i Skärgårdshavets nationalpark med tillstånd av Forststyrelsen sådana åtgärder tillåtna som behövs för 1) upprätthållandet av försvarsberedskapen, 2) tryggnad av försvarsmaktens sjöfart, 3) försvarsmaktens territorialövervakning, samt 4) uppgifter som enligt stadganden åligger Gränsbevakningsväsendet. I enlighet med den föreslagna bestämmelsen ersätts 1–4 punkten med en mera allmän skrivning och Forststyrelsens tillstånd ska inte längre förutsättas för försvarsmaktens eller Gränsbevakningsväsendets verksamhet i nationalparksområdet.

I c §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparken, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

2–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 2 § om bestämning och utmärkning av gränser, 3 § om anslutning av områden till nationalparken och 4 § om rätt till omhändertagande upphävs och ersätts med de hänvisningar till naturvårdslagens 56–60 § samt 135 § som föreslås i 1 b §. Det föreslås att 5 § om utfärdande av förordning upphävs som onödig.

7.6 Lagen om Urho Kekkonens nationalpark

Genom lagen om Urho Kekkonens nationalpark (228/1983) har Urho Kekkonens nationalpark inrättats. Nationalparkens gränser har ändrats två gånger, första gången 1991 (lag om ändring av gränserna för Urho Kekkonens nationalpark 565/1991) och andra gången 2018 (lag om ändring av gränserna för Urho Kekkonens nationalpark 879/2018). Fridlysningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Urho Kekkonens nationalpark (229/1983).

I §. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om bestämning och utmärkning av nationalparkens gränser samt om rätt till omhändertagande i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 6 c §.

Enligt 5 § i den gällande lagen anses en fastighet inom gränserna för nationalparken som övergår i statens ägo hör till nationalparken. Sådana bestämmelser har i vissa situationer lett till oöndamålsenliga fastighetshelheter. Det föreslås att bestämmelsen upphävs och ersätts med hänvisningen till den nya naturvårdslagen i 6 c §. I enlighet med den sker införlivningen genom en

fastighetsförrättning och förutsätter ett beslut om saken i samband med förvärvet eller ett annat fång eller Forststyrelsens ansökan i fråga om ett sådant område som hör till sådan egendom för skötseln av offentliga förvaltningsuppgifter som avses i 5 § i lagen om Forststyrelsen (234/2016).

6 §. I 1 mom. i den gällande lagen föreskrivs det om bemyndigande att utfärda förordning. Det föreslås att bemyndigandet slopas, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas på lagnivå. Enligt andra meningen i den gällande paragrafen hindrar bestämmelser som utfärdas angående fredning av nationalparken inte lokalbefolkningen från att idka fiske, jakt eller renskötsel eller att handha göromål som ansluter sig till dessa näringsfång.

Det föreslås att paragrafen ändras så att det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om verksamhet som är förbjuden i nationalparken och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Urho Kekkonens nationalpark (229/1983) och undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet motsvarar de gällande. Det föreslås att de områdesvisa undantagen som föreskrivits i förordningen i huvudsak förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras.

I 2 mom. föreskrivs det att jakt tillåts i Urho Kekkonens nationalpark. Enligt 2 § 1 mom. 10 punkten i den gällande förordningen är jakt tillåten för lokalbefolkningen. Jakt ska således tillåtas för lokalbefolkningen, och definitionen preciseras som de som har sin hemkommun i området i enlighet med vad som anförts ovan.

I 3 mom. tillåts i enlighet med den gällande förordningen att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln. För tagande av virke tas det ut en avgift i enlighet med skogsbrukets gällande prislista för detaljhandeln, liksom för närvarande. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötsel i enlighet med renskötsellagen (848/1990) i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötsel i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd. Renbeteslagen har på området för naturreservat renvallar som inrättats med stöd av den upphävda lagen om renskötsellägenheter (590/1969), där det finns sådana kojor som avses i bestämmelsen. Uppförandet av kojor ska även i fortsättningen gälla dessa renvallar. Uppförandet av konstruktioner som renskötseln förutsätter utanför renvallarna ska ske med markinnehavaren Forststyrelsens samtycke i enlighet med nuvarande praxis.

I 4 mom. föreskrivs att rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavarna särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. En motsvarande bestämmelse ingår i 3 § 2 mom. i lagen om Salla nationalpark (1155/2021). Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som har tillstånd till undantag de personer som deltar i jakten till Finlands viltcentral innan jakten börjar.

I 5 mom. föreskrivs det om fiske i Suomujoki och Nuorttijoki. Enligt den föreslagna bestämmelsen får Forststyrelsen inom gränserna för de kvoter som baserar sig på hållbara fiskbestånd bevilja fisketillstånd i Suomujoki, som ligger i Sodankylä kommun, för dem som har sin hemkommun i Sodankylä kommun och i Nuorttijoki, som ligger i Savukoski kommun, för dem som har sin hemkommun i Savukoski kommun. Om kvoterna det tillåter får Forststyrelsen bevilja

fisketillstånd i nämnda vattendrag för andra, oberoende av hemkommun. Genom bestämmelsen försöker man både trygga hållbara fiskbestånd i de berörda älvarna samt ge lokalbefolkningen företräde vid beviljandet av begränsade fisketillstånd i enlighet med andan i den gällande lagen och förordningen om Urho Kekkonens nationalpark. I enlighet med 6 § 2 mom. i den gällande lagen hindrar bestämmelser angående fredning av nationalparken inte lokalbefolkningen från att idka fiske, jakt eller renskötsel eller att handha göromål som ansluter sig till dessa näringsfång. I enlighet med 2 § 3 mom. i den gällande förordningen kan det i ordningsstadgan utfärdas begränsningar som gäller fiske som bedrivs av andra än lokalbefolkningen.

6 a §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf enligt vilken i Urho Kekkonens nationalpark får guldvaskning i enlighet med gruvlagen bedrivs med traditionella metoder utan maskinkraft. Bestämmelsen motsvarar de ovan föreslagna bestämmelserna i fråga om Lemmenjoki nationalpark och 2 § 1 mom. 3 punkten i den gällande förordningen om Urho Kekkonens nationalpark, där guldvaskning med traditionella metoder tillåts. I förarbetena (RP 273/2009, s. 86) till gruvlagen (621/2011) definieras traditionell guldvaskning som följer: ”Som traditionell guldvaskning kan närmast sådan guldvaskning betraktas som inte sker med maskinkraft”. I Urho Kekkonens nationalpark tillåts i enlighet med syftena med inrättandet av nationalparken traditionell guldvaskning som sker med handkraft och grävning med spade, utan motoriserade redskap. Enligt gruvlagen förutsätter guldvaskning på statsägd mark guldvaskningstillstånd.

6 b §. I lagen föreslås en ny paragraf, enligt vilken i nationalparken får det bedrivs sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas. I den gällande förordningen om nationalparken föreskrivs det inte om försvarsmaktens eller Gränsbevakningsväsendets verksamhet. Det har dock ansetts att bestämmelsen behövs i fråga om Urho Kekkonens nationalpark, som ligger inom området för statsgränsen.

6 c §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

6 d §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs om delegationen för Urho Kekkonens nationalpark. Bestämmelsen överensstämmer med 5 § 2 mom. i den gällande förordningen om Urho Kekkonens nationalpark, dock så att delegationen sammankallas av Forststyrelsen, som ska vara sakkunnigledamot i delegationen. Enligt den nuvarande bestämmelsen ska delegationen sammankallas, dvs. Forststyrelsen har ingen rätt till behovsprövning i saken, till skillnad från vad som gäller för andra delegationer. De ordinarie medlemmarna är högst 14, och de har personliga ersättare. De ska representera de centrala intressegrupperna, dvs. till medlemmar kallas företrädare för berörda kommuner och renbeteslag, Sametinget, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområden, näringar och invånare samt lokala friluftorganisationer, miljöministeriet samt närings-, trafik- och miljöcentralen. Delegationens mandattid ska förlängs från nuvarande tre år till fyra år i sänder.

7.7 Lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark

Ekenäs skärgårds nationalpark har inrättats genom lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark (485/1989). Fridlysningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Ekenäs skärgårds nationalpark (243/1990).

1 §. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande. Det föreslås också att paragrafen ändras så att omnämmandet av Ekenäs stad ersätts med Raseborgs stad, eftersom Ekenäs har gått samman med Raseborg. Samtidigt föreslås det att den bifogade kartan ändras till den karta som utgör bilaga 1.

1 a §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Ekenäs skärgårds nationalpark och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1990 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande. Det föreslås att de områdesvisa undantag som föreskrivits i förordningen förblir oförändrade, dock så att de uppdateras och preciseras.

1 2 mom. tillåts i nationalparken jakt på sjöfåglar i enlighet med den gällande ordningsstadgan på de holmar och skär söder om Jussarö för invånarna i en sådan skärgårdsdel i Raseborgs stad som avses i 9 § i lagen om främjande av skärgårdens utveckling (494/1981). Enligt den gällande bestämmelsen är det tillåtet för lokalbefolkningen att jaga på öar och kobbar söder om det område som tidigare var Jussarö naturpark i enlighet med närmare föreskrifter i ordningsstadgan. Genom bestämmelsen preciseras den gällande bestämmelsens definition av lokalbefolkning. I ordningsstadgan är jakten begränsad till sjöfåglar och detta föreslås ingå i lagen. Jakt ska inte förutsätta tillstånd av Forststyrelsen som den myndighet som förvaltar naturskyddsområdet, men ska i enlighet med jaktlagen förutsätta tillstånd till jakt av markinnehavaren. Enligt Forststyrelsens bedömning kommer ansökningarna om tillstånd till jakt i nationalparksområdet inte att öka kännbart till följd av ändringen. När Forststyrelsen beviljar tillstånd till jakt ska den säkerställa att jakten är ekologiskt hållbar.

1 b §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf enligt vilken i nationalparken får det bedrivs sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas. Enligt den gällande bestämmelsen är i Ekenäs skärgårds nationalpark sådana åtgärder tillåtna som behövs för försvarsmaktens och Gränsbevakningsväsendets regionala övervakning och för deras utbildning, för tryggnad av försvarsmaktens sjöfart och för upprätthållandet av försvarsberedskapen. Bestämmelsen ersätts med en mera allmän skrivning.

1 c §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs om delegationen för Ekenäs skärgårds nationalpark. Bestämmelsen motsvarar den gällande bestämmelsen i förordningen, dock så att medlemmarna kallas av Forststyrelsen, som själv ska vara sakkunnigledamot i delegationen. Det är inte obligatoriskt att tillsätta delegationen, utan beroende av Forststyrelsens prövning.

1 d §. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

2–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 2 § om bestämning och utmärkning av gränser, 3 § om rätt till omhändertagande och 4 § om anslutning av områden till nationalparken upphävs och ersätts med de hänvisningar till naturvårdslagen 56–60 § och 135 § som föreslås i 1 d §. Det föreslås att 5 § om utfärdande av förordning upphävs som onödig.

7.8 Lagen om Torronsuo nationalpark

Torrnsuo nationalpark har inrättats genom lagen om Torrnsuo nationalpark (169/1990). Fredningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Torrnsuo nationalpark (170/1990).

1 §. Syftet med inrättandet av nationalparken. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparksområdet. Det föreslås att den gällande lagens 2 § 2–4 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 c §.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Torrnsuo nationalpark och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1990 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande.

I enlighet med 50 § 1 mom. 10 punkten i den nya naturvårdslagen ska drivning av älg och vitsvanshjort vara tillåten även i Torrnsuo nationalpark utan någon separat bestämmelse om saken.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande och 4 § om anslutning av områden till nationalparken upphävs och ersätts med de hänvisningar till naturvårdslagens 56–60 § och 135 § som föreslås i 2 b §. Det föreslås att 5 § om utfärdande av förordning upphävs som onödig.

Enligt ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna i förordningen som gäller nationalparken får för ekonomiskt utnyttjande av petalitfyndigheten i södra delen av Torrnsuo nationalpark på de villkor som Forststyrelsen bestämmer mineraler brytas och andra av brytningen förutsatta åtgärder vidtas inom området för den inmutade fyndigheten. Enligt 55 § 3 mom. i den nya naturvårdslagen får en sådan rättighet utövas som grundar sig på ett servitut, en arrenderätt eller en annan motsvarande rättighet som har bildats före ikraftträdandet av fridlysningsbestämmelserna för naturskyddsområdet, så det behöver inte intas någon bestämmelse om saken i lagen.

7.9 Lagen om Bottenvikens nationalpark

Bottenvikens nationalpark har inrättats genom lagen om Bottenvikens nationalpark (537/1991). Fridlysningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Bottenvikens nationalpark (538/1991).

1 §. Syftet med inrättandet av nationalparken. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparksområdet. Det föreslås att paragrafens 2 och 3 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 3 c §.

3 §. Fiske. Det föreslås att paragrafen ändras så att det hänvisas till den rätt att bedriva fiske inom allmänt vattenområde som anges i 8 § i den gällande lagen om fiske (379/2015).

3 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Bottenvikens nationalpark och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1991 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande. Enligt den gällande förordningen är det i nationalparken tillåtet att muddra och även i övrigt underhålla farleder samt att bygga och underhålla sjösäkerhetsanordningar samt trafikmärken och ljussignaler för farleder. Dessa åtgärder är tillåtna med stöd av 50 § 1 mom. 8 punkten i den nya naturvårdslagen och det behöver inte föreskrivas särskilt om dem.

Däremot är det enligt den gällande förordningen tillåtet att med tillstånd av Forststyrelsen i nationalparken fördjupa och muddra farleder. Det föreslås att detta undantag intas i fridlysningsbestämmelserna i överensstämmelse med den nuvarande förordningen, eftersom området hör till ett område där landhöjningen är kraftig i Finland, och enbart underhållsmuddring gör det inte möjligt att behålla det nuvarande farledsdjupet.

I 2 mom. tillåts i nationalparken i enlighet med den gällande författningen att uppföra och underhålla byggnader och konstruktioner som behövs för fiske, gränsbevakning och sjöräddning samt restaurera, underhålla och använda byggnader och konstruktioner och anlägga stigar som hänför sig till traditionell användning av området. Dessa åtgärder förutsätter inte tillstånd av Forststyrelsen.

3 b §. Verksamhet som är tillåten för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, enligt vilken det i nationalparken får bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas. Enligt den gällande bestämmelsen är i Bottenvikens nationalpark sådana åtgärder tillåtna som behövs för upprätthållandet av försvarsberedskapen, för tryggande av försvarsmaktens sjöfart samt för försvarsmaktens och gränsbevakningsväsendets territorialövervakning och för deras utbildning för sjöförsvaret. I enlighet med den föreslagna bestämmelsen ersätts bestämmelsen om försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet med en mera allmän skrivning.

3 c §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

4–6 §. Det föreslås att den gällande lagens 4 § om rätt till omhändertagande och 5 § om anslutning av områden till nationalparken upphävs och ersätts med de hänvisningar till naturvårdslagens 56–60 § och 135 § som föreslås i 3 b §. Det föreslås att 6 § om utfärdande av förordning upphävs som onödig.

7.10 Lagen om Koli nationalpark

Koli nationalpark har inrättats genom lagen om Koli nationalpark (581/1991) och nationalparken har utvidgats genom lagen om utvidgning av Koli nationalpark (634/1996). Fridlysningsbestämmelser för nationalparken har utfärdats genom förordningen om Koli nationalpark (674/1991).

1 §. *Syftet med inrättandet av nationalparken.* Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. *Nationalparkens läge och gränser.* Det föreslås att paragrafens 2 och 3 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 c §.

2 a §. *Fridlysningsbestämmelser.* Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om verksamhet som är förbjuden i Koli nationalpark och om undantag från fridlysningsbestämmelserna genom att hänvisa till 49, 50 och 51 § i den nya naturvårdslagen. Fridlysningsbestämmelserna i 1990 års förordning samt undantagen från dem ersätts med uppdaterade fridlysningsbestämmelser som till innehållet nästan helt motsvarar de gällande.

Med avvikelse från fridlysningsbestämmelserna i den nya naturvårdslagen är det enligt 2 § 1 mom. 4 punkten i förordningen om Koli nationalpark tillåtet i Koli nationalpark att bedriva skogsforskning i enlighet med närmare föreskrifter i skötsel- och nyttjandeplanen. Forststyrelsen har ansett att den nya naturvårdslagens skrivningar är tillräckliga och det behöver inte föreskrivas separat om skogsforskning i lagen. Enligt 2 § 2 mom. i förordningen är det i nationalparken tillåtet att tillfälligt stiga i land, ankra eller hålla båt eller fartyg och att tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld på platser som anvisas i ordningsstadgan. I enlighet med 56 § i den nya naturvårdslagen bestäms det om dessa saker i ordningsstadgan och det behöver inte tas in någon separat bestämmelse om saken i lagen.

Undantaget som gäller drivning av älg och vitsvanshjort i 50 § 1 mom. 10 punkten i den nya naturvårdslagen ska inte gälla Koli nationalpark, eftersom antalet besökare per år är mycket högt. År 2021 hade nationalparken nästan 260 000 besökare.

I 2 mom. tillåts med Forststyrelsens tillstånd att placera en luftledning i marken. I Koli nationalpark har det genomförts ett markkabelprojekt som gäller en luftledning för 20 kV, och som förutsatte miljöministeriets tillstånd enligt 5 § i den gällande förordningen. Forststyrelsen har förutspått att motsvarande projekt kommer att behövas på området för Koli nationalpark även inom den närmaste framtiden. I vissa situationer är det ändamålsenligt och med tanke på bevarandet av naturvärdena mer förmånligt att lägga ned en markkabel utanför ledningsgatan till exempel i befintlig undergrund. Den föreslagna bestämmelsen gör det möjligt att förverkliga markkablar på platser som godkänts av Forststyrelsen.

2 b §. Tryggande av turisttjänster. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf om tryggande av turisttjänster. Innehållet i paragrafens 1 mom. motsvarar 4 a § 1 mom. i lagen om Pallas-Yllästunturi nationalpark (1430/2004). I Koli nationalpark är det, trots fridlysningsbestämmelserna i 49 § i naturvårdslagen, tillåtet inom Koli turistcentrums område att upprätthålla inkvarterings- och restauranglokaler och andra servicelokaler för ett hotell som betjänar turismen i nationalparken, upprätthålla befintliga slalombackar och iståndsätta och bygga slalomanläggningar. Byggandet får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades eller bevarandet av de skyddade naturvärdena. I samband med byggandet ska det även säkerställas att de särskilda naturvärden som gäller nationalparkens landskap och byggda miljö bevaras. På grund av de särskilda naturskyddskraven på nationalparken får varken de direkta eller indirekta effekterna av ovannämnda turisttjänster var så omfattande eller avvikande jämfört med det nuvarande tillståndet att de förändrar nationalparkens karaktär eller förhållandena där i betydande grad. Bestämmelsens syfte är att trygga både verksamheten med turisttjänster i Koli och bevarandet av naturvärdena i Koli nationalpark.

I 2 mom. föreslås en bestämmelse som motsvarar den gällande, enligt vilken hyresavtal som gäller nationalparksområdet förblir i kraft för den tid som anges i respektive avtal. Avtalens giltighetstid kan förlängas om avtalsparterna så beslutar.

2 c §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggande av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om rätt till omhändertagande och anslutning av områden till nationalparken i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 c §. Det föreslås att myndigandet att utfärda förordning i 5 § upphävs som onödigt.

7.11 Lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark

Puurijärvi och Isosuo nationalpark har inrättats genom lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark (430/1993) och fridlysningsbestämmelser för den har utfärdats genom förordningen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark (431/1993).

1 §. Syftet med inrättandet av nationalparken. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparkens läge och gränser. Det föreslås att paragrafens 2–4 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf i vars 1 mom. det föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller i nationalparken genom en hänvisning till de allmänna fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I enlighet med 50 § 1 mom. 10 punkten blir det tillåtet att driva älg och vitsvanshjort även i Puurijärvi och Isosuo nationalpark.

Enligt 2 § 1 mom. 3 punkten i förordningen är det tillåtet att iståndsätta sjön Puurijärvi med tanke på fågelfaunan. För tydlighetens skull föreslås det att denna bestämmelse tas in i lagen.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om rätt till omhändertagande och anslutning av områden till nationalparken i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §. Det föreslås att myndigandet att utfärda förordning i 5 § upphävs som onödigt.

7.12 Lagen om Päijänne nationalpark

Päijänne nationalpark har inrättats genom lagen om Päijänne nationalpark (432/1993) och fridlysningsbestämmelser för den har utfärdats genom förordningen om Päijänne nationalpark (433/1993).

1 §. Syftet med inrättandet av nationalparken. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparkens läge och gränser. Det föreslås att paragrafens 2–4 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller i nationalparken genom en hänvisning till de allmänna fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I förordningen konstateras det att i Virmailansaaridelen av nationalparken är det med Forststyrelsens tillstånd tillåtet att driva älg vid jakt. En bestämmelse om drivning av älg ingår också i 50 § 1 mom. 10 punkten i den nya naturvårdslagen som en allmän bestämmelse, så det föreslås inte att denna bestämmelse ska ingå i lagen.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om rätt till omhändertagande och anslutning av områden till nationalparken i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till

den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §. Det föreslås att bemyndigandet att utfärda förordning i 5 § upphävs som onödigt.

7.13 Lagen om Noux nationalpark

Noux nationalpark har inrättats genom lagen om Noux nationalpark (118/1994) och fridlysningsbestämmelser för den har utfärdats genom förordningen om Noux nationalpark (119/1994).

1 §. Syftet med att nationalparken inrättas. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparkens läge och gränser. Det föreslås att paragrafens 2–4 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller i nationalparken genom en hänvisning till de allmänna fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

Undantaget som gäller drivning av älg och vitsvanshjort i 50 § 1 mom. 10 punkten i den nya naturvårdslagen ska inte gälla Noux nationalpark, eftersom antalet besökare i nationalparken per år är mycket högt. År 2021 hade nationalparken över 300 000 besökare.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggande av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om rätt till omhändertagande och anslutning av områden till nationalparken i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §. Det föreslås att bemyndigandet att utfärda förordning i 5 § upphävs som onödigt.

7.14 Lagen om Valkmusa nationalpark

Valkmusa nationalpark har inrättats genom lagen om Valkmusa nationalpark (635/1996). Det är den sista nationalparken som inrättades med stöd av 1923 års lag om naturskydd. Fridlysningsbestämmelser för den har utfärdats genom förordningen om Valkmusa nationalpark (636/1996).

1 §. Syftet med att nationalparken inrättas. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Nationalparkens läge och gränser. Det föreslås att paragrafens 2 och 3 mom. om fastighetsbildning i området samt om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs och ersätts

med den hänvisning till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller i nationalparken genom en hänvisning till de allmänna fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

Sådant underhåll av kraftledningar som tillåts i den gällande förordningen är tillåtet med stöd av 50 § 1 mom. 7 punkten i den nya naturvårdslagen, så bestämmelsen om saken behöver inte tas in i lagen.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för nationalparkens del, såsom 55 § 3 mom. om tryggande av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att bestämmelserna om rätt till omhändertagande och anslutning av områden till nationalparken i den gällande lagens 3 och 4 § upphävs och ersätts med de hänvisningar till den nya naturvårdslagens uppdaterade bestämmelser som föreslås i 2 b §. Det föreslås att myndigandet att utfärda förordning i 5 § upphävs som onödigt.

7.15 Lagen om Vänskapens park

Genom lagen om Vänskapens park (488/1990) inrättades tre naturskyddsområden, dvs. Elimyssalo naturskyddsområde, Lentua naturskyddsområde samt Iso-Palonen och Maariansärkät naturskyddsområde, och av dessa tre samt de tidigare inrättade Ulvinsalo naturreservat och Juortanansalo-Lapinsuo myrskyddsområde bildades Vänskapens park. I förordningen om Vänskapens park (489/1990) utfärdades fridlysningsbestämmelser för de ovannämnda naturskyddsområdena som inrättats genom lagen om Vänskapens park. De motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till den del de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

2 §. Inrättande av nya naturskyddsområden. Det föreslås att begreppet ”särskilda skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

6 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller i nationalparken genom en hänvisning till de allmänna fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. föreskrivs det i enlighet med den gällande förordningen att jakt är tillåten i naturskyddsområdena. Begreppet ortsborna definieras dock som kommuninvånare. Jakt ska vara tillåten inom Palonen och Maariansärkät naturskyddsområde i enlighet med jaktlagen, likaså inom Lentua naturskyddsområde, dock med undantag av de holmar som är belägna inom området. Däremot ska man inte få jaga varg, järv eller björn inom Elimyssalo naturskyddsområde. Dessutom ska jakt inte bedrivas i området vid Elimysjärvi.

Det föreslås inte att skrivningen om fiske i den gällande förordningen tas in i lagen, eftersom fiske tillåts i 50 § 1 mom. 5 punkten och 51 § 1 mom. 4 punkten i den nya naturvårdslagen.

Enligt 3 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdena. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddande nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmletning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

6 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för Vänskapens park, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

7.16 Lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde

Genom lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (133/1991) inrättades Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde. Fridlysningsbestämmelser för området har utfärdats i förordningen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (134/1991). De motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller emellertid vissa undantag, som det föreslås att tas in i lagen till den del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Naturskyddsområdets gränser. Det föreslås att 2 § 2 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 59 § i den nya naturvårdslagen.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som ska tillämpas i naturskyddsområden genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. föreskrivs det att i naturskyddsområdet är det tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen. I den gällande förordningen är jakt tillåten i Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde i enlighet med vad som bestäms närmare i ordningsstadgan, och i ordningsstadgan är jakt tillåten i enlighet med jaktlagen. I Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde gäller det jaktförbud som Regionförvaltningsverket i Norra Finland utfärdade den 14 januari 2022 och enligt vilket jakt med skjutvapen är förbjuden under en tid av fem år från den 14 januari 2022 till den 13 januari 2027.

I 3 mom. tillåts i naturskyddsområdet i enlighet med nuvarande praxis att tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötsel. I den gällande förordningen om naturskyddsområdet är renskötsel tillåten och i naturskyddsområdets ordningsstadga tillåts att göra upp eld och slå läger. Ett tillfälligt läger i samband med renskötseln kan vid behov också slås för en längre tid, bara lägret inte är av permanent natur och lägerkonstruktionerna är tillfälliga. Det föreslås att den gällande bestämmelsen kvarstår med vidare innebörd än renskötsel i enlighet med renskötsellagen (848/1990) i 50 § 1 mom. 6 punkten om renskötsel i den nya naturvårdslagen. Sålunda ska dessa åtgärder fortfarande inte förutsätta Forststyrelsens tillstånd.

Enligt 4 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmledning i naturskyddsområdet. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddade nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmledning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdets del, såsom 55 § 3 mom. om tryggande av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om anslutning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om bemyndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas på lagnivå.

7.17 Lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden

Genom lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (135/1991) inrättades fem naturskyddsområden.

Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Jaaskamonvaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (136/1991) motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till de del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdena. Det föreslås att begreppet ”särskilda skyddsområden” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som ska tillämpas i naturskyddsområdena genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. föreskrivs det att i naturskyddsområdena är det tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen. I den gällande förordningen är jakt tillåten i naturskyddsområdena i enlighet med vad som bestäms närmare i ordningsstadgan.

Enligt 3 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdena. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddade nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmletning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdenas del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om anslutning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om myndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas på lagnivå.

7.18 Lagen om Punkaharju naturskyddsområde

Genom lagen om Punkaharju naturskyddsområde (137/1991) inrättades Punkaharju naturskyddsområde. Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Punkaharju naturskyddsområde (138/1991) motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till de del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande. Det föreslås också att paragrafen ändras så att omnämmandet av Punkaharju kommun ersätts med Nyslotts stad, som Punkaharju har gått samman med.

2 §. Naturskyddsområdets läge och gränser. Det föreslås att den gällande lagens 2 § 2 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 59 § i den nya naturvårdslagen.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som gäller naturskyddsområdet genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

Enligt 2 mom. är det tillåtet att utföra undersökningar enligt lagen om fornminnen (295/1963). Tillstånd till undersökning och vård enligt 10 § i lagen om fornminnen beviljas fortfarande av Museiverket.

I 3 mom. föreskrivs det att utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att restaurera och iståndsätta byggnader och konstruktioner.

I 4 mom. föreskrivs det att Forststyrelsen får inte ge tillstånd till malmlätning enligt 52 § 5 mom. i den nya naturvårdslagen i Punkaharju naturskyddsområde. Punkaharju naturskyddsområde har inrättats särskilt för att skydda en representativ längsåskam och ett nationallandskap. Punkaharju är ett av Finlands 27 nationallandskap som miljöministeriets arbetsgrupp för nationallandskap 1992 utsåg i samband med 75-årsjubileet av Finlands självständighet. Det har ansetts att områdets landskap och skyddsvärden är så särpräglade och området så litet att det är nödvändigt att undanta det från malmlätning på samma sätt som nationalparkerna och naturreservaten.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdets del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om anslutning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om bemyndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas i lag.

7.19 Lagen om Martinselkonen naturskyddsområde

Genom lagen om Martinselkonen naturskyddsområde (598/1992) inrättades Martinselkonen naturskyddsområde. Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Martinselkonen naturskyddsområde (948/1993) motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till de del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande.

2 §. Naturskyddsområdets läge och gränser. Det föreslås att den gällande lagens 2 § 2 och 3 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 59 § i den nya naturvårdslagen.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som ska tillämpas i naturskyddsområdet genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. föreskrivs det om lokalbefolkningens rätt enligt förordningen att jaga älg och småvilt inom skyddsområdet, och om viltbestånden det tillåter får även icke-ortsbor jaga älg och småvilt. Definitionen av lokalbefolkning preciseras i enlighet med förordningen som de som har sin hemkommun i det område där skyddsområdet är beläget. Det har inte längre ansetts finnas några grunder för att behålla den gällande förordningens ”särskilda skäl” som förutsättning för jakträtt för icke-ortsbor, utan genom att följa viltbestånden kan man bedöma förutsättningarna för att bevilja jakttillstånd tillräckligt.

I 3 mom. föreskrivs det att rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturskyddsområdet och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun. Tillståndshavarens rätt att utse personer för att avlägsna individer av viltarter motsvarar nuläget, för i praktiken meddelar den som har erhållit dispens de personer som deltar i jakten till Finland viltcentral innan jakten börjar.

Enligt 4 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdet. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddande nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmletning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdets del, såsom 55 § 3 mom. om tryggande av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om anslutning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om bemyndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas i lag.

7.20 Lagen om Levaneva naturskyddsområde

Genom lagen om Levaneva naturskyddsområde (946/1993) inrättades Levaneva naturskyddsområde. Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Levaneva naturskyddsområde (947/1993) motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till de del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande. Det föreslås också att paragrafen ändras så att omnämmandet av Jurva kommun ersätts med Kurikka stad, eftersom Jurva har gått samman med Kurikka.

2 §. Naturskyddsområdets läge och gränser. Det föreslås att den gällande lagens 2 § 2 och 3 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 59 § i den nya naturvårdslagen.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som ska tillämpas i naturskyddsområdet genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. föreskrivs det i enlighet med den gällande förordningen om möjlighet att jaga älg i naturskyddsområdet.

Enligt 3 mom. får vattenståndet i den konstgjorda sjön Kivi- och Levalampi regleras på det sätt som anges i tillståndsvillkoren i Västra Finlands vattendomstols beslut. En motsvarande bestämmelse ingår i den gällande förordningens undantagsbestämmelser.

Enligt 4 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddade nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmletning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdets del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om anslutning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om bemyndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas i lag.

7.21 Lagen om Talaskangas naturskyddsområde

Genom lagen om Talaskangas naturskyddsområde (258/1994) inrättades Talaskangas naturskyddsområde. Fridlysningsbestämmelserna i förordningen om Talaskangas naturskyddsområde (259/1994) motsvarar i mycket stor utsträckning fridlysningsbestämmelserna enligt den nya naturvårdslagen. Förordningen innehåller dock vissa undantag som det föreslås att tas in i lagen till de del som de inte som sådana ingår i den nya naturvårdslagen.

1 §. Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet. Det föreslås att begreppet ”särskilt skyddsområde” ur 1923 års lag om naturskydd utelämnas i paragrafen. Begreppet ingår inte i 1996 års naturvårdslag (1096/1996) eller i den nya naturvårdslagen, så begreppet är föråldrat och vilseledande. I paragrafen föreslås också att omnämmandet av Vuolijoki kommun ändras och ersätts med Kajana stad, som Vuolijoki har gått samman med.

2 §. Naturskyddsområdets läge och gränser. Det föreslås att den gällande lagens 2 § 2 och 3 mom. om bestämning och utmärkning av gränserna upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 59 § i den nya naturvårdslagen.

2 a §. Fridlysningsbestämmelser. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf där det i 1 mom. föreskrivs på lagnivå om de fridlysningsbestämmelser som ska tillämpas i naturskyddsområdet genom en hänvisning till fridlysningsbestämmelserna och undantagen från dem i 49–51 § i den nya naturvårdslagen.

I 2 mom. sägs att trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att i skyddsområdet jaga älg och småvilt. Genom bestämmelsen ändras den rätt att med Forststyrelsens tillstånd jaga älg och småvilt som nämns i 3 § 1 mom. 3 punkten i den gällande förordningen.

Enligt 3 mom. kan Forststyrelsen i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdet. Beträffande andra statliga naturskyddsområden varierar behov av skydd delvis mera än för nationalparker och naturreservat, och fridlysningsbestämmelserna för områdena kan beroende på syftet med deras inrättande vara lindrigare än för de strikt skyddande nationalparkerna och naturreservaten. Av denna orsak ska det i dessa områden fortfarande i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen vara möjligt att med Forststyrelsens tillstånd tillåta även malmletning, om åtgärderna inte äventyrar syftet med inrättandet av området eller annars väsentligt försämrar områdets naturvärden. Gruvverksamhet är i princip inte möjlig inom naturskyddsområden, om inte naturskyddsområdet avvecklas i enlighet med 62 §.

2 b §. Hänvisningsbestämmelse. Det föreslås att lagen utökas med en ny paragraf, genom vilken de allmänna bestämmelserna om naturskyddsområden sätts i kraft för naturskyddsområdets del, såsom 55 § 3 mom. om tryggnad av förvärvade rättigheter, 56 § om begränsningar i rätten att färdas, 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner, 58 § om ordningsstadga, 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde samt 135 § om rätt till omhändertagande.

3–5 §. Det föreslås att den gällande lagens 3 § om rätt till omhändertagande upphävs, eftersom en motsvarande bestämmelse ingår i 135 § i den nya naturvårdslagen, det föreslås att 4 § om införlivning av områden upphävs, eftersom en bestämmelse om denna sak ingår i 60 § i den nya naturvårdslagen, och det föreslås att 5 § om bemyndigande att utfärda förordningen upphävs som onödig, eftersom fridlysningsbestämmelser utfärdas i lag.

8 Bestämmelser på lägre nivå än lag

Genom denna proposition upphävs bestämmelserna om bemyndigande att utfärda förordning i författningarna om inrättande av de nationalparker, naturreservat och andra naturskyddsområden som inrättats med stöd av 1923 års lag om naturskydd. De fridlysningsbestämmelser som ingår i förordningarna överförs därmed till författningarna om inrättande av områdena på det sätt som föreslås i det följande, och det ges inga nya bemyndiganden att utfärda förordning.

De förordningar som utfärdats med stöd av författningarna om inrättande av områdena, och som upphävs på grund av denna proposition, är förordningen om Karkali naturpark (433/1964), förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981), förordningen om Oulanka nationalpark (582/1991), förordningen om Skärgårdshavets nationalpark (1123/1994), förordningen om Urho Kekkonens nationalpark (229/1983), förordningen om Ekenäs skärgårds nationalpark (243/1990), förordningen om Torronsuo nationalpark (170/1990), förordningen om Bottenvikens nationalpark (538/1991), förordningen om Koli nationalpark (674/1991), förordningen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark (431/1993), förordningen om Päijänne nationalpark (433/1993), förordningen om Noux nationalpark (119/1994), förordningen om Valkmusa nationalpark (636/1996), förordningen om Vänskapens park (489/1990), förordningen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (134/1991), förordningen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Jaaskamonvaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (136/1991), förordningen om Punkaharju naturskyddsområde (138/1991), förordningen om Martinselkonen naturskyddsområde (948/1993), förordningen om Levaneva naturskyddsområde (947/1993) och förordningen om Talaskangas naturskyddsområde (259/1994).

9 Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft samtidigt som naturvårdslagen.

10 Förhållande till andra propositioner

Denna proposition och ikraftträdandet av de lagar som ingår i den är beroende av regeringens proposition till riksdagen med förslag till naturvårdslag och till ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 76/2022 rd), som behandlas i riksdagen.

11 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

I regeringens proposition till riksdagen med förslag till naturvårdslag och till ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 76/2022 rd), som behandlas som bäst i riksdagen, granskas grundlagsenhetligheten i fråga om den reviderade naturvårdslagens bestämmelser. I denna anknytande proposition granskas konstitutionella frågor endast i den omfattning som det är nödvändigt att komplettera den propositionen i fråga om de lagar som föreslås här.

Centrala grundläggande fri- och rättigheter med avseende på denna proposition är grundlagens 18 § om näringsfrihet, 20 § om ansvar för miljön samt 17 § 3 mom. om samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur.

Grundlagsutskottet (GrUB 25/1994 rd) har ställt följande villkor för inskränkningar av de grundläggande fri- och rättigheterna: inskränkningarna bör bygga på lagar, inskränkningarna ska vara noga avgränsade och tillräckligt exakt definierade, grunderna för inskränkningar ska vara acceptabla med tanke på systemet med grundläggande fri- och rättigheter, inskränkningarna ska vara dikterade av något tungt vägande samhälleligt skäl, det kan inte föreskrivas genom vanlig lag om en inskränkning av kärnan i en grundläggande fri- eller rättighet, inskränkningarna bör vara nödvändiga för att uppnå ett acceptabelt syfte samt proportionella i relation till det rättsgoda som ska inskränkas och med beaktande av vikten av ett samhälleligt intresse som ligger bakom inskränkningarna, inskränkningar i grundläggande fri- och rättigheter kräver ett adekvat rättsskydd och inskränkningarna får inte stå i strid med Finlands internationella förpliktelser vad gäller de mänskliga rättigheterna.

Krav som följer av 80 § i grundlagen

Enligt 80 § 1 mom. i grundlagen ska bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter utfärdas genom lag. De lagändringar som föreslås i regeringens proposition korregerar ett rådande missförhållande i de gällande författningarna om nationalparker, naturreservat och vissa naturskyddsområden som inrättats genom lag, eftersom de fridlysningsbestämmelser som tidigare utfärdats på förordningsnivå lyfts upp på lagnivå på det sätt som grundlagens 80 § förutsätter. Genom propositionen uppfylls grundlagens förpliktelse.

Näringsfrihet

Enligt den första meningen i 18 § 1 mom. i grundlagen har var och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. I regeringens proposition RP 76/2022 rd granskas som en separat fråga bestämmelserna om malmletning med avseende på näringsfriheten i 18 § 1 mom. i grundlagen, eftersom malmletning enligt lagförslaget förbjuds i nationalparker och naturreservat. Synpunkterna är väsentliga även med tanke på denna proposition, eftersom genom denna proposition stryks i fridlysningsbestämmelserna på förordningsnivå i fråga om alla nationalparker och naturreservat den befogenhet som i fråga om de äldsta parkerna och reservaten getts miljöministeriet och i fråga om andra områden Forststyrelsen, som ansvarar för förvaltningen av området, att bevilja tillstånd till malmletning. I fortsättningen ska det inte längre över huvud taget få beviljas tillstånd till malmletning i nationalparker och naturreservat. I praktiken har malmletning inte heller hittills förekommit i nationalparker och naturreservat, så de föreslagna ändringarna påverkar i själva verket inte möjligheterna till malmletning, men de klarlägger situationen.

Gällande fridlysningsbestämmelserna på förordningsnivå för andra statliga naturskyddsområden innehåller också befogenhet för Forststyrelsen, som ansvarar för förvaltningen av området, att bevilja tillstånd till malmletning. För dessa områdens del kvarstår möjligheten i huvudsak, dock på de villkor som skrivits in i 52 § 5 mom. i den nya naturvårdslagen och som tryggar bevarandet av områdets naturvärden. Ett undantag från detta är att enligt den föreliggande propositionen får Forststyrelsen inte bevilja tillstånd till malmletning i Punkaharju naturskyddsområde. I Punkaharju naturskyddsområde, som hör till Finlands nationallandskap, har områdets landskap och skyddsvärden ansetts vara så särpräglade att det är nödvändigt att undanta det från malmletning på samma sätt som nationalparkerna och naturreservaten. Punkaharju naturskyddsområde är litet (ca 790 ha) och till största delen vattenområde. Inskränkningens faktiska betydelse för näringsverksamheten är således mycket liten.

Näringsfriheten, som fastställs i 18 § i grundlagen, har också kopplingar till tryggheten av samernas rättigheter. När det gäller näringsfriheten är det också skäl att beakta förslaget till 6 § om samernas rätt att bevara och utveckla sin kultur (försämringsförbud) i den nya naturskyddslagen, och dess eventuellt inskränkande inverkan på andra näringar. Försämringsförbudet innebär skyldighet för myndigheterna att se till att verkställigheten av lagen inte i sig eller tillsammans med andra verksamheter medför mer än ringa försämring i förutsättningarna för utövande av samekulturen och att förutsättningarna för utövande av samekulturen kan tryggas och i den mån det är möjligt förbättras. Samernas rättigheter granskas som en helhet nedan i detta kapitel.

Ansvar för miljön

Enligt 20 § 1 mom. i grundlagen bär var och en ansvar för naturen och dess mångfald samt för miljön och kulturarvet. Enligt 2 mom. ska det allmänna verka för att alla tillförsäkras en sund

miljö och att var och en har möjlighet att påverka beslut i frågor som gäller den egna livsmiljön. I paragrafen föreskrivs det alltså å ena sidan i 1 mom. om ansvar för naturen och å andra sidan åläggs det allmänna att verka för miljön. Ansvaret för naturen och dess mångfald riktar sig såväl till det allmänna som till privata fysiska och juridiska personer (se RP 309/1993 rd, s. 70). Grundlagens 20 § 1 mom. avses gälla alla människors ansvar. Den underliggande tanken är att momentet är speciellt förknippat med naturens egenvärde och kommande generationers rättigheter (se GrUU 38/1998 rd, s. 2, GrUB 25/1994 rd, s. 10). Bestämmelsen omfattar både förhindrande av ödeläggning av miljön eller miljöförstöring och aktiva åtgärder för att gagna miljön. Delområden av naturens mångfald, som avses i bestämmelsen, är bland annat djur- och växtrikets genetiska rikedom samt ett effektivt skydd för alla icke-förnybara naturresurser (se RP 309/1993 rd, s. 70 samt RP 76/2022 rd, s. 301). Sålunda uttrycker bestämmelsen människornas alltomfattande ansvar för en sådan helhetslinje för den ekonomiska och samhälleliga verksamheten att den levande och livlösa naturens mångfald kan bevaras (se RP 309/1993 rd, s. 66 och GrUU 69/2018 rd).

Strävan med denna proposition är att trygga naturens mångfald och på så vis fullgöra skyldigheterna enligt 20 § i grundlagen. Propositionen handlar om att förena och avväga de grundläggande fri- och rättigheterna enligt 20 § och 17 § 3 mom. i grundlagen.

Samernas rättigheter

Propositionen uppfyller grundlagens 17 § 3 mom. om samernas rätt att bevara och utveckla sin kultur.

Genom den bestämmelse i grundlagen som gäller samerna tryggas bland annat utövandet av sådana traditionella näringar, såsom renskötsel, fiske och jakt, som hör till samernas kulturformer. Dessutom har samerna med stöd av 121 § 4 mom. i grundlagen inom sitt hembygdsområde språklig och kulturell autonomi enligt vad som bestäms i lag. Utöver i grundlagen erkänns urfolkens självbestämmanderätt i fråga om traditionella näringar och markanvändning numera i stor utsträckning även internationellt. Enligt Förenta nationernas kommitté för de mänskliga rättigheterna innebär artikel 27 i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (MP-konventionen) bland annat en skyldighet att planera och genomföra ekonomiska åtgärder så att samernas näringar, såsom renskötsel, kan förbli ekonomiskt lönsamma. Enligt artikel 27 i MP-konventionen ska i de stater där det finns etniska, religiösa eller språkliga minoriteter de som tillhör sådana minoriteter inte förvägras rätten att i gemenskap med andra medlemmar av sin grupp ha sitt eget kulturliv, att bekänna sig till och utöva sin egen religion eller att använda sitt eget språk. Bestämmelsen innehåller alltså ett så kallat försämringsförbud. När grundlagens 17 § 3 mom. tolkas i ljuset av artiklarna 27 och 1 i MP-konventionen kan tröskeln för ”avsevärd olägenhet” inte vara särskilt hög (GrUU 32/2010 rd, s. 10).

Finland har 1994 ratificerat FN:s konvention om biologisk mångfald, vars syfte är att trygga bevarandet av den biologiska mångfalden, en hållbar användning av naturresurserna samt en rättvis och skälig fördelning av den nytta som följer av användandet av genetiska resurser. Konventionen erkänner också urfolkens nära och traditionella beroende av biologiska naturresurser samt betydelsen av urfolkens traditionella kunskaper för skyddet av de biologiska mångfalden. Konventionen förpliktar Finland att trygga samernas traditionella kunskap, praxis och innovationer i anslutning till biologisk mångfald samt bevarandet av traditionella sätt att använda naturen.

I samernas hembygdsområde enligt 4 § i sametingslagen (974/1995) ligger den 2850 kvadratkilometer stora Lemmenjoki nationalpark samt de norra delarna av den cirka 2550 kvadratkilometer stora Urho Kekkonens nationalpark. I samernas hembygdsområde ligger dessutom det 712 kvadratkilometer stora Kevo naturreservat, det 29 kvadratkilometer stora Malla naturreservat och det 179 kvadratkilometer stora Sompio naturreservat. När dessa naturskyddsområden i tiden inrättades i samernas hembygdsområde var strävan att i synnerhet förutsättningarna för att bedriva traditionell samisk renskötsel skulle tryggas. Ett undantag är att renbetesgång förbjöds i Malla naturreservat genom förordningen från 1981.

Enligt 55 § i den nya naturvårdslagen ska i statliga naturskyddsområden som finns i samernas hembygdsområde förutsättningarna för att bevara och utveckla samekulturen tryggas. Genom denna proposition inrättas inga nya skyddsområden, men propositionen gäller alla nationalparker och naturreservat som ligger i samernas hembygdsområde med undantag av Pallas-Yllästunturi nationalpark. Utfärdandet av fridlysningsbestämmelser jämföras dock med inrättandet av ett område, för i det sammanhanget bestäms det vilka rättigheter de som verkar i området har. Sälunda har förslagen till fridlysningsbestämmelser utarbetats med beaktande av försämringsförbudet i naturvårdslagens 6 § samt kravet i 55 § att trygga förutsättningarna för att bevara och utveckla samekulturen.

Det finns ett direkt samband mellan samekulturen och bevarandet av den biologiska mångfalden, vilket framhävs av kopplingen mellan rätten att bevara samekulturen enligt grundlagens 17 § 3 mom. och den grundläggande rätten som gäller miljöansvar i grundlagens 20 §. I följande avsnitt granskas förhållandet mellan det i grundlagens 17 § 3 mom. tryggade skyddet för samekulturen och de grundläggande miljö rättigheterna i grundlagens 20 § i den kontext som gäller Malla naturreservat.

Malla naturreservat

Enligt 5 § 2 mom. i förordningen om nationalparker och naturparker, som inrättats på staten tillhöriga områden (932/1981), som gäller Malla naturreservat, är renskötsel förbjuden i Malla. Genom denna proposition slopas renskötsel förbudet, eftersom det kan anses strida mot 17 § 3 mom. i grundlagen. Enligt propositionen kan Forststyrelsen dock i fortsättningen begränsa renbetesgången, om det utifrån naturvetenskapliga data är nödvändigt för att trygga arterna och naturtyperna i området. En central fråga för den reglering som gäller Malla naturreservat är balansen mellan de grundläggande miljö rättigheterna i grundlagens 20 § samt skyddet för samekulturen i grundlagens 17 § 3 mom.

Samerna som urfolk har enligt 17 § 3 mom. i grundlagen rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur. Det försämringsförbud som tidigare tagits upp i propositionen har betydelse i situationer där det inte samtidigt är möjligt att tillgodose alla grundläggande rättigheter fullt ut, utan tillgodoseendet av en viss grundläggande rätt måste begränsas. Inskränkningar i grundläggande rättigheter ska vara nödvändiga för att uppnå ett acceptabelt syfte (GrUB 25/1994 vp, s. 5/II). Med tanke på samernas i grundlagen tryggade rättigheter ska det noteras att grundlagsutskottet har förhållit sig strikt till begränsningar av samernas rättigheter som urfolk (RP 76/2022 rd, s. 323 och GrUU 17/2010 rd).

Ur hela komplexet av grundläggande fri- och rättigheter och rättigheternas karaktär av grundlagsfästa rättigheter har grundlagsutskottet härlett vissa allmänna krav på inskränkning av de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUB 25/1994 rd, s. 5). Enligt grundlagsutskottet förutsätter proportionalitetskravet att inskränkningarna bör vara nödvändiga för att uppnå ett acceptabelt syfte. Vissa inskränkningar i de grundläggande fri- och rättigheterna är tillåtna bara om

målet inte kan nås genom mindre ingrepp i rättigheterna. Inskränkningarna får inte gå längre än vad som kan motiveras med beaktande av vikten av ett samhälleligt intresse som ligger bakom inskränkningen i relation till det rättsgodas som ska inskränkas (GrUB 25/1994 rd, s. 5).

Högsta domstolen har i sitt avgörande HD:2022:25 behandlat begränsningarna av fisket i Tana älvs sidovattendrag och samernas grundläggande kulturella rättigheter. Enligt HD:s avgörande är den fiskerätt som tillkommer samerna och som åtminstone kan jämföras med nyttjanderättigheter och skyddas av grundlagen inte obegränsad, utan samernas fiskerätt kan begränsas för att trygga bestånden av vandringsfisk. En hållbar och ekologisk användning av naturen samt tryggnad av fiskbestånden även i framtiden betjänar bland annat samernas intressen. Utövande av den traditionella kulturella fiskerätten förutsätter med andra ord att fiskbeståndet i Tana älv förblir på hållbar nivå. Denna fiskerätt kan således i princip begränsas, men då måste det bedömas om begränsningarna är proportionella i relation till målen. I sitt avgörande bedömde HD proportionaliteten hos begränsningarna i relation till målen och hänvisar också till grundlagsutskottets utlåtande, där grundlagsutskottet hade konstaterat att lyfta laxbeståndens status till en hållbar nivå främjar samekulturens fortlevnad (se GrUU 5/2017 vp, s. 7 och GrUU 27/2022 rd, s. 3). HD ansåg i sitt avgörande att en kraftigare inskränkning än tidigare av fiskerätten, som hänförs till samernas grundläggande kulturella rättigheter, skulle förutsätta att det inte har varit möjligt att skydda fiskbestånden tillräckligt med andra metoder.

Till de samiska kulturformerna hör samernas traditionella näringar, såsom renskötsel, fiske och jakt (se RP 309/1993 rd, s. 69/II och t.ex. GrUU 3/1990 rd, s. 2–3). I HD:s avgörande HD:2022:25 granskades fiskebegränsningarna i förhållande till samernas grundläggande kulturella rättigheter. Såväl fiske som renskötsel hör till samernas rättigheter som tryggas genom grundlagen. I bägge fallen är det fråga om naturresursernas tillräcklighet och en ekologiskt hållbar användning av naturen. HD:s avgörande kan tolkas så en förutsättning för att begränsa renskötseln är att begränsningarna är proportionella i relation till målen samt att det inte är möjligt att skydda naturtyperna och arterna tillräckligt med andra metoder.

I motiveringen till denna proposition behandlas nuläget i Malla naturreservat och de kartläggningar som gjorts i naturreservatet, där man har iakttagit att de statusen hos de naturtyper som legat till grund för skyddet av Natura 2000-området, särskilt lundar och fjällbjörkskogar, har försämrats och arealerna av dem eventuellt minskat till följd av den omfattande renbetesgången. Till exempel den örtväxtdominerade vegetationen har ersatts med gräs och en del av fjällbjörkskogarna har förändrats till sekundärkalfjäll, dvs. områden där björkarnas krontäckning har krympt till under 10 procent på grund av skador orsakade av mätare och renbetesgången. Den försämring av naturtypernas status som iakttagits i Malla är enligt expertbedömningar en följd av det höga betetrycket, och det är sannolikt inte möjligt att återställa naturtypernas status utan att begränsa betesgången.

Syftet med bestämmelsen om begränsning av renbetesgången är att trygga statusen för de naturtyper och arter som förekommer i Malla. Begränsningar enligt den föreslagna bestämmelsen kommer att vidtas bara om det utifrån naturvetenskapliga data är nödvändigt för att trygga arterna och naturtyperna i området. Dessutom ska begränsningarna genomföras så att konsekvenserna när det gäller samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur är så ringa som möjligt till omfattning och varaktighet. Eventuella begränsningar ska vara nödvändiga och effektiva med tanke på skyddet av arter och naturtyper i Malla naturreservat, och begränsningar av renskötseln ska vara proportionella. Renskötseln i Malla naturreservat bör begränsas endast i den mån som är nödvändig för att förhindra att arterna och naturtyperna försämrats och för att deras återhämtning. Detta betyder att renskötseln i Malla begränsas endast under sådana tider och i sådan utsträckning som skyddet av naturtyperna och arterna förutsätter. Dessutom bör olika lösningar för att minska betetrycket från renarna bedömas. Genom den reglering som

föreslås i propositionen tryggas bestämmelsen om samernas rätt att bevara och utveckla sin kultur i grundlagens 17 § 3 mom. och samtidigt främjas genomförandet av grundlagens 20 § 1 mom. genom att det görs möjligt att begränsa renskötseln i Malla naturreservat.

I propositionen beaktas samernas rättigheter och betydelsen av deras traditionella kunskap som en del av kunskapsmaterialet för planeringen samt tryggas samernas möjlighet att påverka beslut i frågor som gäller den egna livsmiljön på det sätt som grundlagens 20 § 2 mom. förutsätter. Enligt propositionen ska Forststyrelsen innan åtgärder för att begränsa renskötseln vidtas i samarbete med det berörda renbeteslaget och de lokala samiska samhällena bedöma de konsekvenser som begränsningsåtgärderna har för utövandet av samekulturen och beakta samernas traditionella kunskap i planeringen av begränsningarna. Dessutom har renbeteslaget och det traditionella samiska samhället rätt att få en skriftlig redogörelse för konsekvensbedömningen innan förhandlingar enligt 53 § i renskötsellagen (848/1990) förs. Strävan med propositionen har varit att främja principen om fritt och informerat förhandssamtycke (den så kallade FPIC-principen, free, prior and informed consent). Innehållet i principen om fritt och informerat förhandssamtycke beskrivs mer ingående i avsnitt 12 i regeringens proposition med förslag till ny naturvårdslag (RP 76/2022 rd). Samarbetsförfarandet uppfyller dessutom myndigheternas förpliktelse enligt 22 § att aktivt se till att de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna tillgodoses.

Genom bestämmelsen om begränsning av renskötseln stärks uppnåendet av målen för lagförslaget, och den utgör inte ensam en sådan inskränkning av kärnan i samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur eller i näringsfriheten att den inte skulle kunna föreskrivas genom vanlig lag.

Lagförslagen kan anses stärka genomförandet av grundlagens 17 § 3 mom. om samernas rättigheter samt grundlagens 20 § om ansvar för miljön.

Med stöd av vad som konstaterats ovan kan lagförslagen behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Kläm

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden på staten tillhörig mark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark (83/1938)
12 § 2 mom. och 14–18 §,
ändras 1 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 1431/2004 och 77/2005, samt
fogas till lagen nya 4 a och 4 b § som följer:

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas Malla och Pisavaara naturparker.

4 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

I enlighet med 50 § 5 mom. i naturvårdslagen kan Forststyrelsen begränsa renbetesgången i Malla naturpark om det utifrån naturvetenskapliga data är nödvändigt för att trygga arterna och naturtyperna i området. Begränsningen av renskötseln bör genomföras så att konsekvenserna när det gäller samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur är så ringa som möjligt till omfattning och varaktighet. Forststyrelsen ska innan begränsningsåtgärder vidtas i samarbete med det berörda renbeteslaget och de lokala samiska samhällena bedöma de konsekvenser som begränsningsåtgärderna har för utövandet av samekulturen och beakta samernas traditionella kunskap i planeringen av begränsningarna. Renbeteslaget och det lokala samiska samhället har rätt att få en skriftlig redogörelse för konsekvensbedömningen innan förhandlingar enligt 53 § i renskötsellagen (848/1990) förs.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i Pisavaara naturpark tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötselområde i de naturparker som avses i denna lag dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

4 b §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

2.

Lag

om ändring av lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark (634/1956) 21 § 2 mom. och 23–27 §,
ändras 1 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat i lag 485/1989, samt
fogas till lagen nya 21 a–21 e § och en bilaga som följer:

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas nedan nämnda statsägda områden som naturskyddsområden enligt följande:

1) som naturparker:

- a) Vaskijärvi område i Yläne kommun som Vaskijärvi naturpark,
- b) Vesijako område i Padasjoki kommun som Vesijako naturpark,
- c) Sinivuori område i Längelmäki kommun som Sinivuori naturpark,
- d) Häädetkeidas område i Parkano och Karvia kommuner som Häädetkeidas naturpark,
- e) Salamanperä område i Kivijärvi kommun som Salamanperä naturpark,
- f) Ulvinsalo område i Kuhmo kommun som Ulvinsalo naturpark,
- g) Paljakka område i Puolanka kommun som Paljakka naturpark,
- h) Runkaus område i Simo och Tervola kommuner som Runkaus naturpark,
- i) Maltio område i Savukoski kommun som Maltio naturpark,
- j) Sompio område i Sodankylä kommun som Sompio naturpark,
- k) Kevojoki område i Utsjoki kommun som Kevo naturpark,

2) som nationalparker:

- a) Liesijärvi område i Tammela kommun som Liesijärvi nationalpark,
- b) Linnansaari område i Rantasalmi kommun som Linnansaari nationalpark,
- c) Petkeljärvi område i Ilomants kommun som Petkeljärvi nationalpark,
- d) Pyhähäkki område i Saarijärvi kommun som Pyhä-Häkki nationalpark,
- e) Rokuanvaara område i Vaala kommun som Rokua nationalpark,
- f) Oulanka område i Kuusamo och Salla kommuner som Oulanka nationalpark,
- g) Lemmenjoki område i Enare kommun som Lemmenjoki nationalpark.

21 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

I Kevo naturpark får, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen med tillstånd av Forststyrelsen uppföra sådana torvkåtor som behövs för bedrivande av naturnäringar.

I Kevo naturpark får, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen snara ripor.

I Runkaus, Maltio, Sompio och Kevo naturpark får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen plocka bär och svamp i enlighet med 50 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

I Kevo naturpark får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen fiska i enlighet med 50 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen.

I Sompio naturpark i Sompiojärvi är det, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, tillåtet att fiska i enlighet med 50 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen och bedriva annat fiske i enlighet med 51 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de naturparker som är belägna i ett renskötseområde tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötseområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

21 b §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de nationalparker som avses i denna lag.

I Lemmenjoki nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

I Oulanka nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga varg och björn i enlighet med jaktlagen i hela nationalparken liksom även småvilt och älg i de områden i Kitkanniemi och de aapamyrmarker som anges på den karta som utgör bilaga. Delägare i samfällid skog i Kuusamo har oberoende av hemkommun rätt att jaga älg i det område i Kitkanniemi som anges på nämnda karta.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de nationalparker som är belägna i ett renskötseområde tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Med avvikelse från 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen får terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötse i Oulanka nationalpark bedrivas endast på nationalparkens serviceleder. Forststyrelsen kan tillåta terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötse också annanstans än på serviceleder i de områden som särskilt anvisats av Forststyrelsen. Forststyrelsen ska i planeringen av områden som får användas för terrängtrafik säkerställa en tillräcklig växelverkan med berörda renbeteslag. Tillstånd för terrängtrafik i anslutning till renskötse meddelas för viss tid och får gälla högst tio år åt gången.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötseområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

I Lemmenjoki nationalpark får Jäkäläpää och Martiniiskonpalo flygplatser användas och underhållas.

I Oulanka nationalpark får de som har sin hemkommun i det område där området Kitkanniemi är beläget tillfälligt slå läger för att bedriva fiske i området Kitkanniemi.

21 c §

I Lemmenjoki nationalpark får guldvaskning i enlighet med gruvlagen (621/2011) bedrivas med traditionella metoder utan maskinkraft och i 26 § 2 mom. i den lagen avsedda byggnader eller konstruktioner uppföras för guldvaskning med tillstånd av Forststyrelsen. Guldvaskningen får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades.

Forststyrelsen får överlåta husbehovsvirke från Kevo naturpark till innehavare av de fastigheter som gränsar till naturparken och från Lemmenjoki nationalpark till innehavare av de fastigheter som är belägna inom nationalparken.

Fridlysningen av Sompio naturpark utgör inget hinder för reglering av Lokka bassäng.

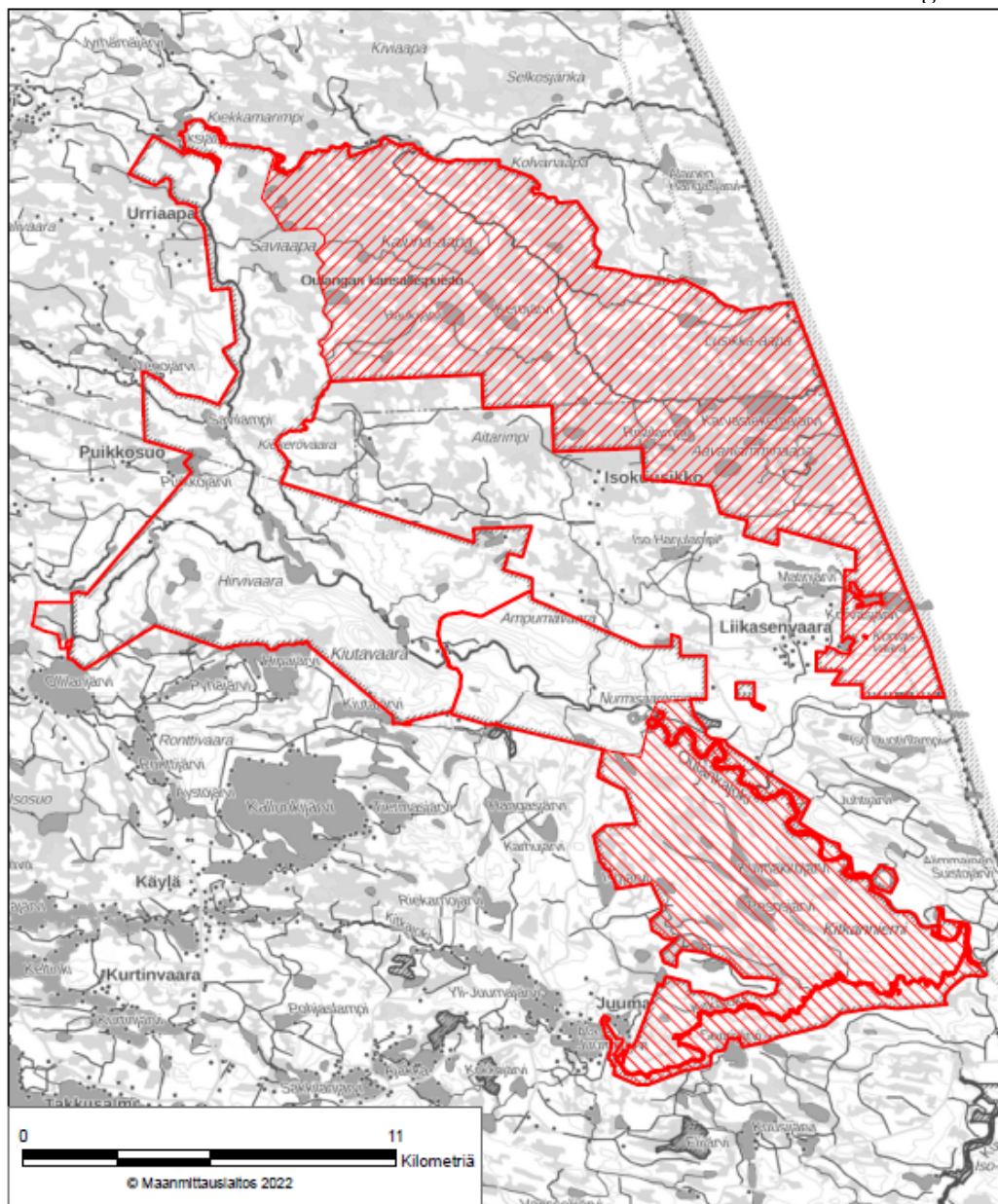
21 d §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de nationalparker och naturparker som avses i denna lag.

21 e §

Som stöd för Forststyrelsen i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av Oulanka nationalpark kan en delegation tillsättas för nationalparken. Delegationen kan ha högst fjorton medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, berörda kommuner och renbeteslag, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområde, invånare och näringar samt lokala friluftorganisationer vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

BILAGA 1 OULANKA NATIONALPARK

- Del av aapamyri där de lokala invånarna får jaga varg, björn, småvilt och älg i sin hemkommun
- Kitkaniemi, där de lokala invånarna får jaga varg, björn, småvilt och älg och där delägare i samfällid skog i Kuusamo har rätt att jaga älg oberoende av hemkommun
- Oulanka nationalpark, där de lokala invånarna får jaga varg och björn i sin hemkommun

3.

Lag

om ändring av lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker (674/1981) 6–10 §,
ändras det inledande stycket i 1 § och det inledande stycket i 2 § samt
fogas till lagen nya 6 a–6 c § som följer:

1 §

Till sådana nationalparker som avses i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) avsätts följande områden:

2 §

Till naturparker avsätts följande områden:

6 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de nationalparker som avses i 1 § i denna lag.

I Riisitunturi nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

I Östra Finska vikens nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga älg och småvilt i enlighet med jaktlagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de nationalparker som är belägna i ett renskötselområde tillåtet att uppföra kojor, rengärden och andra konstruktioner som renskötelsen förutsätter, ta det virke som behövs för renskötelsen samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötelsen.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötselområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verkamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Fisk får utplanteras i Koirajärvet-sjöarna i Salamajärvi nationalpark.

I de nationalparker som avses i 1 § i denna lag får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

6 b §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i 2 § i denna lag.

I de naturparker som avses i 2 § i denna lag får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där skyddsområdet är beläget plocka bär och svamp i enlighet med 50 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de naturparker som är belägna i ett renskötselområde tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötselområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verk samma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

6 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de nationalparker och naturparker som avses i 1 och 2 § i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om Karkali naturpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Karkali naturpark (432/1964) 3 och 4 §,
ändras 1 och 2 § samt
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas Karkali naturpark av den del av Karkali udde i Lojo stad som hör till staten.

2 §

Karkali naturpark omfattar fastighet 444-891-1-2, som utgör ett ca 103 hektar stort område av Karkali udde i Lojo stad.

2 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den naturpark som avses i denna lag.

I Karkali naturpark är det tillåtet att använda de odlingar och ängar som finns i området samt att ta det gårdsgårds- och ladvirke som behövs för detta.

2 b §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den naturpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

5.

Lag

om ändring av lagen om Skärgårdshavets nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Skärgårdshavets nationalpark (645/1982) 2–5 §, av dem 3 § sådan den lyder i lag 130/1991,
ändras 1 §, sådan den lyder i lag 130/1991, och
fogas till lagen nya 1 a–1 c § som följer:

1 §

För att skydda Skärgårdshavets natur och kultur, för att trygga med dem förknippade traditionella sätt att utnyttja naturen, för att bevara en levande skärgård samt för att främja miljöforskning och allmänt intresse för naturen finns Skärgårdshavets nationalpark som en sådan nationalpark som avses i 1923 års lag om naturskydd (71/1923). Nationalparken omfattar statens land- och vattenområden inom det på bifogade karta med en röd streckad linje avgränsade området (*samarbetsområdet*) i Kimitoöns kommun och Pargas stad, med undantag av de områden som är i försvarsmaktens besittning.

1 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Med Forststyrelsens tillstånd kan sådana undersökningar som avses i lagen om fornminnen (295/1963) utföras i nationalparken.

Forststyrelsen kan, på villkor som den finner lämpliga, för husbehov överlåta virke och boskapsfoder från nationalparksområdet till dem som är bosatta inom samarbetsområdet för nationalparken och av särskilda skäl även till andra skärgårdsbor.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen har de som stadigvarande bor i byar som helt eller delvis hör till samarbetsområdet för Skärgårdshavets nationalpark rätt att med tillstånd av Forststyrelsen bedriva jakt i enlighet med jaktlagen (615/1993).

1 b §

I Skärgårdshavets nationalpark får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

1 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av lagen om Urho Kekkonens nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Urho Kekkonens nationalpark (228/1983) 3–5 §,
ändras 1 och 6 § samt
fogas till lagen nya 6 a–6 d § som följer:

1 §

Med stöd av 1923 års lag om naturskydd (71/1923) avsätts inom området Koilliskaira i Enare, Savukoski och Sodankylä kommuner ett ca 253 000 hektar stort område, som omfattar av staten ägda områden inom de gränser som har märkts ut med en röd streckad linje på den karta som utgör bilaga. Skyddsområdets namn är Urho Kekkonens nationalpark.

6 §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

I nationalparken har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i nationalparken tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Forststyrelsen får inom gränserna för de kvoter som baserar sig på hållbara fiskbestånd bevilja fisketillstånd i Suomujoki för dem som har sin hemkommun i Sodankylä kommun och i Nuorttijoki för dem som har sin hemkommun i Savukoski kommun. Om kvoterna det tillåter får Forststyrelsen bevilja fisketillstånd i nämnda vattendrag även för andra, oberoende av hemkommun.

6 a §

I Urho Kekkonens nationalpark får guldvaskning i enlighet med gruvlagen (621/2011) bedrivas med traditionella metoder utan maskinkraft. Guldvaskningen får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades.

6 b §

I nationalparken får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

6 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

6 d §

En delegation som tillsätts för Urho Kekkonens nationalpark ger Forststyrelsen stöd i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av nationalparken. Delegationen kan ha högst fjorton medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, Sametinget, berörda kommuner och renbeteslag, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområde, invånare och näringar samt lokala friluftsförbund vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark (485/1989) 2–5 §,
ändras 1 § och bilagan samt
fogas till lagen nya 1 a–1 d § och en ny bilaga 2 som följer:

1 §

För att bevara en representativ del av skärgårds- och havsnaturen i Finska viken och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Ekenäs skärgårds nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Raseborgs stad. Området omfattar ca 3 900 hektar, och dess gränser har märkts ut med en röd streckad linje på den karta som utgör bilaga 1.

1 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

I nationalparken har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, invånarna i en sådan skärgårdsdel i Raseborgs stad som avses i 9 § i lagen om främjande av skärgårdens utveckling (494/1981), rätt att i enlighet med jaktlagen (615/1993) jaga sjöfåglar på de holmar och skär söder om Jussarö som anges på den karta som utgör bilaga 2.

1 b §

I Ekenäs skärgårds nationalpark får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

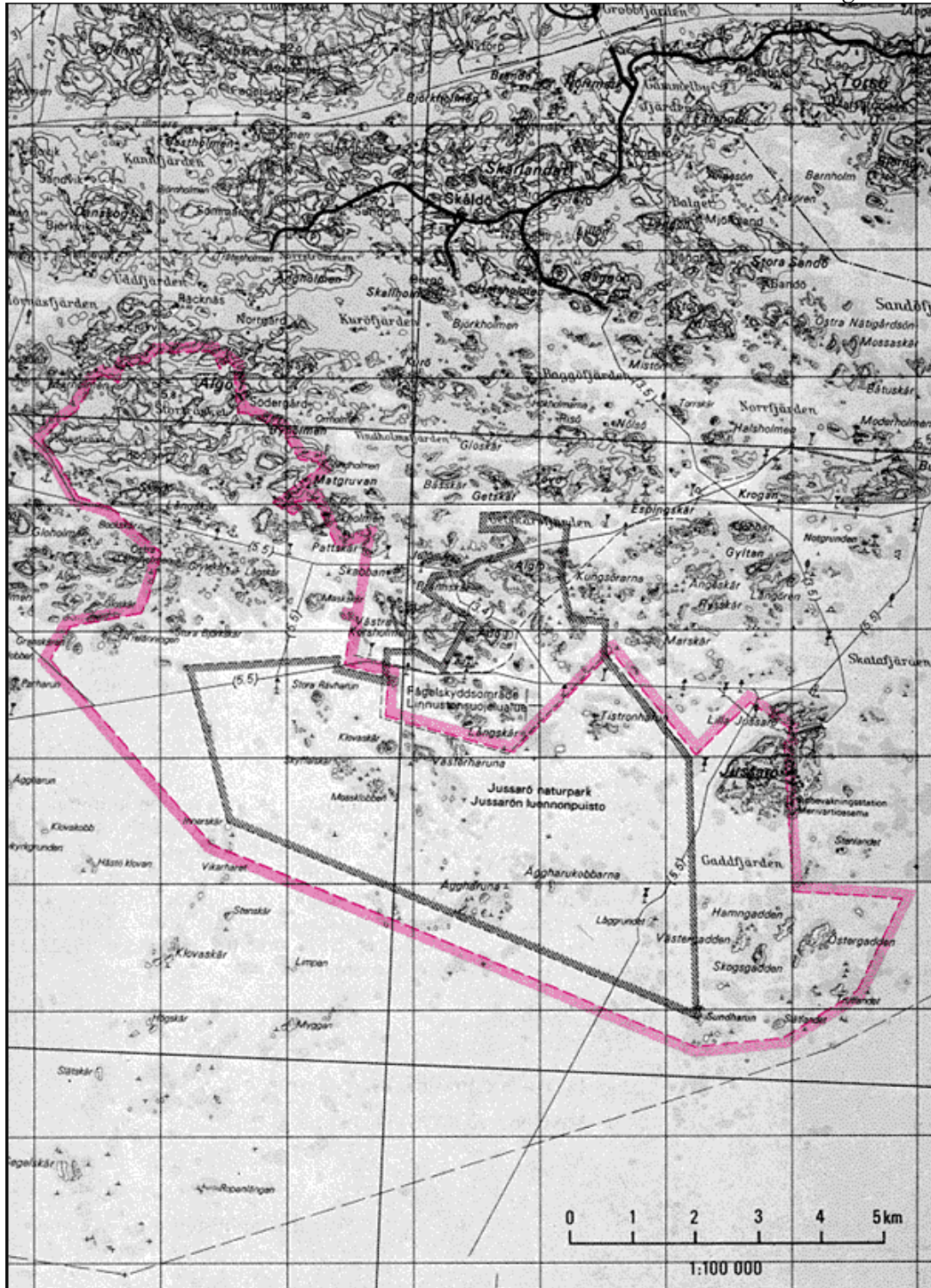
1 c §

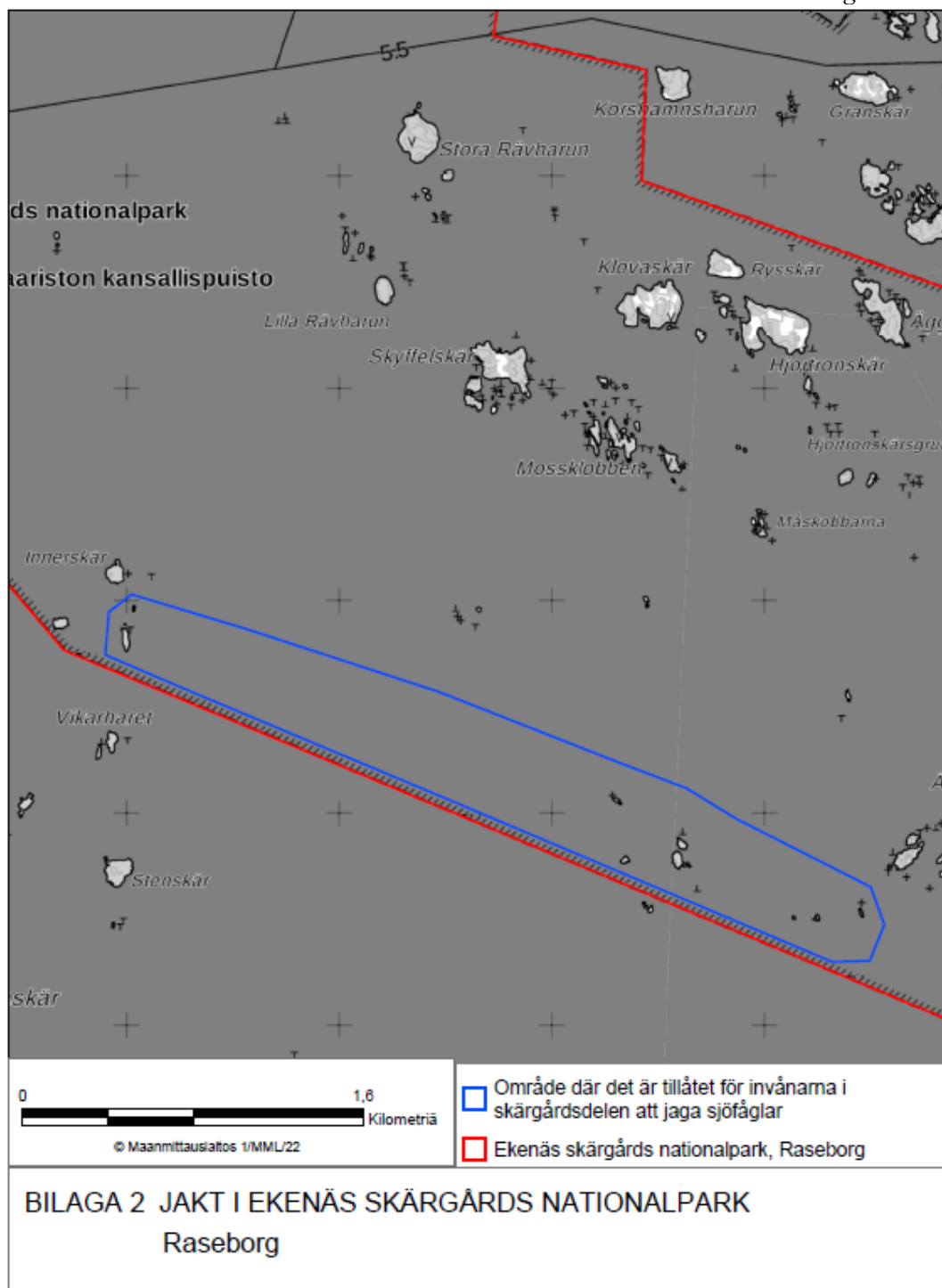
Som stöd för Forststyrelsen i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av Ekenäs skärgårds nationalpark kan en delegation tillsättas för nationalparken. Delegationen kan ha högst tio medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, berörda kommuner och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, invånare och näringar samt lokala friluftorganisationer vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

1 d §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om Torrnsuo nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Torrnsuo nationalpark (169/1990) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda för södra Finland typisk myrnatur samt för att främja miljöforskning och intresset för naturen inrättas Torrnsuo nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Tammela kommun.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

9.

Lag

om ändring av lagen om Bottenvikens nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Bottenvikens nationalpark (537/1991) 2 § 2 och 3 mom. samt 4–6 §,
ändras 1 och 3 § samt
fogas till lagen nya 3 a–3 c § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda den yttre skärgården och havsnaturen i Bottenviken samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Bottenvikens nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Kemi och Torneå städer.

3 §

Fiske

Den rätt att bedriva fiske inom allmänt vattenområde som anges i 8 § i lagen om fiske (379/2015) tillämpas på alla vattenområden som hör till Bottenvikens nationalpark.

3 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att i nationalparken uppföra och underhålla byggnader och konstruktioner som behövs för fiske, gränsbevakning och sjöräddning samt restaurera, underhålla och använda byggnader och konstruktioner som hänför sig till traditionell användning av området.

Utöver vad som föreskrivs i 51 § i naturvårdslagen är det tillåtet att fördjupa och muddra farleder i nationalparken med tillstånd av Forststyrelsen.

3 b §

Verksamhet som är tillåten för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet

I Bottenvikens nationalpark får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

3 c §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

10.

Lag

om ändring av lagen om Koli nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Koli nationalpark (581/1991) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a–2 c § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ett representativt fjällområde i Nordkarelen, gamla skogar och organismerna i dessa samt den centrala delen av nationallandskapet Koli, för att underhålla genom svedjebruk danade landskap och växtsamhällen, för miljöforskningen och miljöupplysningen samt för att främja intresset för naturen inrättas Koli nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Lieksa stad.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7, 9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 2 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att med Forststyrelsens tillstånd placera en luftledning som befinner sig på nationalparkens område i en befintlig ledningsgata i marken. Forststyrelsen kan ge tillstånd att placera ledningen utanför ledningsgatan om det är nödvändigt med tanke på de kostnader som placeringen av ledningen orsakar eller för att trygga naturvärdena.

2 b §

Tryggande av turisttjänster

Inom Koli turistcentrums område får man, trots fridlysningsbestämmelserna, upprätthålla in-kvarterings- och restauranglokaler och andra servicelokaler för ett hotell som betjänar turismen i nationalparken, upprätthålla befintliga slalombackar och iståndsätta och bygga slalomanläggningar. Byggandet får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades eller bevarandet av de skyddade naturvärdena. I samband med byggandet ska det även säkerställas att de särskilda värden som gäller nationalparkens landskap och byggda miljö bevaras. På grund av de särskilda naturskyddskraven på nationalparken får varken de direkta eller indirekta effekterna av ovan nämnda turisttjänster vara så omfattande eller avvikande jämfört med det nuvarande tillståndet att de förändrar nationalparkens karaktär eller förhållandena där i betydande grad.

Hyresavtal som gäller nationalparksområdet förblir i kraft för den tid som anges i respektive avtal. Avtalens giltighetstid kan förlängas om avtalsparterna så beslutar.

2 c §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

11.

Lag

om ändring av lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark (430/1993) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ovanligt representativa myrnatur- och fågelsjöområden i södra Finland samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Puurijärvi och Isosuo nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Vittis och Kumo städer.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Trots nationalparkens fridlysningsbestämmelser är det tillåtet att vidta åtgärder för restaurering av fågelvatten i Puurijärvi.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

12.

Lag

om ändring av lagen om Päijänne nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Päijänne nationalpark (432/1993) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda en representativ arkipelag i en av våra stora sjöar och därtill hörande strand- och skogsnatur, för att främja miljöforskningen och intresset för naturen samt med tanke på rekreation i naturen och friluftsliv inrättas Päijänne nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Padasjoki, Asikkala och Sysmä kommuner.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

13.

Lag

om ändring av lagen om Noux nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Noux nationalpark (118/1994) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda den nyländska ödemarken med sjöar, bergsskogar, lundar, myrar, bäckar och klippsprång och för utfärder, undervisning och forskning inrättas Noux nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Vichtis och Kyrksläotts kommuner samt i Esbo stad.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

14.

Lag

om ändring av lagen om Valkmusa nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Valkmusa nationalpark (635/1996) 2 § 2–3 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda en i södra Finland exceptionellt representativ myrnatur, för att bevara arterna på myrarna och i deras randskogar samt med tanke på utfärder, undervisning och forskning inrättas Valkmusa nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923).

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

15.

Lag

om ändring av Vänskapens park

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Vänskapens park (488/1990) 5 § 3 mom. och 7–9 §,
ändras 2 § och
fogas till lagen nya 6 a och 6 b § som följer:

2 §

Inrättande av nya naturskyddsområden

Till sådana skyddsområden som hör till Vänskapens park och som avses i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) avsätts i Kuhmo stad

6 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i 2 § i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen har de som har sin hemkommun i det område där naturskyddsområdet är beläget rätt att i sin hemkommun i enlighet med jaktlagen (615/1993) jaga

- 1) inom Palonen och Maariansärkät naturskyddsområde,
- 2) inom Lentua naturskyddsområde, med undantag av de holmar som är belägna inom området,
- 3) älg och småvilt inom Elimyssalo naturskyddsområde, med undantag av området vid Elimysjärvi.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdena.

6 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i 2 § i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

16.

Lag

om ändring av lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (133/1991) 2 § 2 mom.
och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i nordöstra Finland som bevarat sitt naturtillstånd och sin vildmarkskaraktär samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Kuusamo kommun.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i naturskyddsområdet tillåtet att tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötsel.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

17.

Lag

om ändring av lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (135/1991) 3–5 §,
ändras 1 §, sådan den lyder i lag 513/2000, och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdena

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i östra och norra Finland som bevarats i naturtillstånd och är ödemarksartade samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Kuhmo stad och i Puolanka, Pudasjärvi, Taivalkoski, Posio och Kittilä kommuner.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i denna lag.

I naturskyddsområdena är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdena.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

18.

Lag

om ändring av lagen om Punkaharju naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Punkaharju naturskyddsområde (137/1991) 2 § 2 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda en representativ längsåskam och ett nationallandskap samt för miljö- och skogsforskningen och för att främja miljöupplysningen och intresset för naturen inrättas Punkaharju naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Nyslotts stad.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 2 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att utföra undersökningar enligt lagen om fornminnen (295/1963).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att restaurera och iståndsätta byggnader och konstruktioner inom naturskyddsområdet.

Med avvikelse från 52 § 5 mom. i naturvårdslagen får Forststyrelsen inte ge tillstånd till malmletning i Punkaharju naturskyddsområde.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

19.

Lag

om ändring av lagen om Martinselkonen naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Martinselkonen naturskyddsområde (598/1992) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda delar av skogs-, myr- och småvattendragsnaturen i norra Kajanalund vilka bi-behållits i naturtillstånd och alltså har vildmarkskaraktär och för att bevara dem så nära naturtillståndet som möjligt samt för miljöforskningsändamål och för att främja intresset för naturen inrättas Martinselkonen naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) i ett statsägt område i Suomussalmi kommun.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturskyddsområdet är beläget, och om viltbestånden det tillåter även andra, oberoende av hemkommun, rätt att jaga älg och småvilt.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i Martinselkonen naturskyddsområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturskyddsområdet och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

20.

Lag

om ändring av lagen om Levaneva naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Levaneva naturskyddsområde (946/1993) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att i södra Österbotten skydda myrnatur som bibehållits i naturtillstånd och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Levaneva naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på statsägda områden i Kurikka stad och Laihela kommun.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga älg.

Vattenståndet i den konstgjorda sjön Kivi- och Levalampi får regleras på det sätt som anges i villkoren för regleringstillståndet.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag

Denna lag träder i kraft den 20 .

21.

Lag

om ändring av lagen om Talaskangas naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Talaskangas naturskyddsområde (258/1994) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att i gränslandet mellan norra Savolax och Kajanaland skydda naturen med dess skogar, myrar och små vattendrag, som bevarats så gott som i naturtillstånd och som är ödemarksartad, samt för att bevara habitaterna för hotade organismer, vilket allt utgör en del av skyddet av biologisk mångfald i vårt land, inrättas Talaskangas naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på statsägd mark i Sonkajärvi och Vieremä kommuner och i Kajana stad. Området tjänar också natur- och miljöforskningen samt undervisningen.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att i naturskyddsområdet jaga älg och småvilt.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning i naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggnad av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 10 november 2022

Statsminister

Sanna Marin

Miljö- och klimatminister Maria Ohisalo

Lag

om ändring av lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden på staten tillhörig mark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om inrättande av vissa naturskyddsområden å staten tillhörig mark (83/1938)
12 § 2 mom. och 14–18 §,
ändras 1 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 1431/2004 och 77/2005, samt
fogas till lagen nya 4 a och 4 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd, varom stadgas i lagen den 23 februari 1923 om naturskydd (71/1923), sådan den ändrats genom lagarna den 15 november 1927 och den 6 juni 1941 (310/1927 och 339/1941), avskiljas följande staten tillhöriga områden till naturskyddsområden:

A. Till allmänna naturskyddsområden eller naturparker:

1) Pisavaara område i Tervola och Rovaniemi kommuner till Pisavaara naturpark; och

2) Mallatunturi område i Enontekiö kommun till Malla naturpark.

Föreslagen lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas Malla och Pisavaara naturparker.

4 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

I enlighet med 50 § 5 mom. i naturvårdslagen kan Forststyrelsen begränsa renbetesgången i Malla naturpark om det utifrån naturvetenskapliga data är nödvändigt för att trygga arterna och naturtyperna i området. Begränsningen av renskötseln bör genomföras så att konsekvenserna när det gäller samernas rätt att bevara och utveckla sitt språk

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

och sin kultur är så ringa som möjligt till omfattning och varaktighet. Forststyrelsen ska innan begränsningsåtgärder vidtas i samarbete med det berörda renbeteslaget och de lokala samiska samhällena bedöma de konsekvenser som begränsningsåtgärderna har för utövandet av samekulturen och beakta samernas traditionella kunskap i planeringen av begränsningarna. Renbeteslaget och det lokala samiska samhället har rätt att få en skriftlig redogörelse för konsekvensbedömningen innan förhandlingar enligt 53 § i renskötellagen (848/1990) förs.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i Pisavaara naturpark tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötelsen förutsätter, ta det virke som behövs för renskötelsen samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötelsen.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötseområde i de naturparker som avses i denna lag dessutom delägarna i de renbeteslag som är verk samma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

4 b §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

12 §

12 §

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Har sådant vid storskifte icke utbrutet eller till legoområde hörande ägoskifte, som omnämnes i 1 momentet, vid storskifte eller vid inlösen av legoområde eller på annat sätt kommit i statens besittning, hänföres det samma till vederbörande naturskyddsområde, därest icke statsrådet i särskilt fall anorlunda förordnar.

14 §

14 §

Naturskyddsområdenas omkretsår bestämmas i detalj och utmärkas på marken genom rågångsförrättning. Uppstår ovisshet om rås sträckning å kartan, skall frågan av förrättningsmännen underställas statsrådets prövning, innan rårna uppgås på marken och förses med råmärken. Då beträffande rås sträckning ingen oklarhet föreligger, eller där det för undvikande av kostnader synes ändamålsenligt, må förrättningsmännen genast uppgå rån i dess helhet eller delvis samt förse den med råmärken, jämte det de bestämma rås sträckning å kartan.

(upphävs)

Vid sådan rågångsförrättning, som avses i 1 momentet, må rårna icke uppgås kring enskild tillhöriga, vid storskifte icke avskilda ägor, som äro belägna inom naturskyddsområdets omkretsår, ej heller kring andra enskilda tillhöriga skiften.

I Ishavet ävensom i sjöarna Kilpisjärvi och Kuotsjärvi skall vattenrå utmärkas endast å kartan.

15 §

15 §

Då i 14 § nämnda rågångsförrättning till följd av underställning avbrytes eller då naturskyddsområdes rå å marken slutligen uppgåtts och försetts med råmärken, står det enskild sakägare eller statens representant öppet att hos statsrådet göra påminnelser mot förrättningen inom trettio dagar från den dag, då vid förrättningssammanträde tillkännagivits att underställning skall äga rum eller att rågång blivit slutförd.

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

16 §

16 §

Myndighet, som övervakar naturskydd, ävensom vakt å naturskyddsområde och skogsvakt äro berättigade att taga i förvar jakt-, samlar- eller andra redskap, vilka använts eller äro avsedda att användas i strid mot å naturskyddsområde gällande stadganden eller föreskrifter, så ock å naturskyddsområde olovligen fångade djur eller olovligen tagna bon och ägg, eller växter, stenar eller annat sådant, vars tagande eller användande å naturskyddsområde är förbjudet.

(upphävs)

17 §

17 §

Å statsrådet ankommer att bestämma tiden, då stadgandena om naturskyddsområden skola träda i kraft beträffande varje särskilt område, så ock från vilken tid sådan äga, som omnämnts i 12 § 2 mom., skall anses hänförd till vederbörande naturskyddsområde eller huruvida ägan skall förbehållas för annat ändamål.

(upphävs)

18 §

18 §

Närmare föreskrifter angående verkställigheten av denna lag meddelas genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om inrättande av vissa nya naturskyddsområden på staten tillhörig mark (634/1956) 21 § 2 mom. och 23–27 §,
ändras 1 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat i lag 485/1989, samt
fogas till lagen nya 21 a–21 e § och en bilaga som följer:

Gällande lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd, varom stadgas i lagen den 23 februari 1923 om naturskydd (71/23), sådan den ändrad lyder i lagarna den 15 november 1927 och den 6 juni 1941 (301/27 och 399/41), avskiljas följande staten tillhöriga områden till naturskyddsområden:

A. Till allmänna naturskyddsområden eller naturparker:

- 2) Vaskijärvi område i Yläne kommun till Vaskijärvi naturpark;
- 3) Vesijako område i Padasjoki kommun till Vesijako naturpark;
- 4) Sinivuori område i Längelmäki kommun till Sinivuori naturpark;
- 5) Häädetkeidas område i Parkano och Karvia kommuner till Häädetkeidas naturpark;
- 6) Salamanperä område i Kivijärvi kommun till Salamanperä naturpark;
- 7) Ulvinsalo område i Kuhmo kommun till Ulvilansalo naturpark;
- 8) Paljakka område i Puolanka kommun till Palkajja naturpark;
- 9) Runkaus område i Simo och Tervola kommuner till Runkaus naturpark;
- 10) Maltio område i Savukoski kommun till Maltio naturpark;
- 11) Sompio område i Sodankylä kommun till sompio naturpark; samt
- 12) Kevojoki område i Utsjoki kommun till Kevo naturpark.

B. Till särskilda naturskyddsområden eller nationalparker:

- 1) Liesjärvi område i Tammela kommun till Liesjärvi nationalpark;
- 2) Linnansaari område i Rantasalmi kommun till Linnansaari nationalpark;
- 3) Petkeljärvi område i Ilomantsi kommun till Petkeljärvi nationalpark;
- 4) Pyhähäkki område i Saarijärvi kommun till Pyhähäkki nationalpark;
- 5) Rokuanvaara område i Vaala kommun till Rokua nationalpark;
- 6) Oulanka område i Kuusamo och Salla kommuner till Oulanka nationalpark; samt
- 7) Lemmenjoki område i Enare kommun till Lemmenjoki nationalpark.

Föreslagen lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas nedan nämnda statsägda områden som naturskyddsområden enligt följande:

1) som naturparker:

- a) Vaskijärvi område i Yläne kommun som Vaskijärvi naturpark,
- b) Vesijako område i Padasjoki kommun som Vesijako naturpark,
- c) Sinivuori område i Längelmäki kommun som Sinivuori naturpark,
- d) Häädetkeidas område i Parkano och Karvia kommuner som Häädetkeidas naturpark,
- e) Salamanperä område i Kivijärvi kommun som Salamanperä naturpark,
- f) Ulvinsalo område i Kuhmo kommun som Ulvinsalo naturpark,
- g) Paljakka område i Puolanka kommun som Paljakka naturpark,
- h) Runkaus område i Simo och Tervola kommuner som Runkaus naturpark,
- i) Maltio område i Savukoski kommun som Maltio naturpark,
- j) Sompio område i Sodankylä kommun som Sompio naturpark,
- k) Kevojoki område i Utsjoki kommun som Kevo naturpark,

2) som nationalparker:

- a) Liesjärvi område i Tammela kommun som Liesjärvi nationalpark,
- b) Linnansaari område i Rantasalmi kommun som Linnansaari nationalpark,
- c) Petkeljärvi område i Ilomantsi kommun som Petkeljärvi nationalpark,
- d) Pyhähäkki område i Saarijärvi kommun som Pyhä-Häkki nationalpark,
- e) Rokuanvaara område i Vaala kommun som Rokua nationalpark,
- f) Oulanka område i Kuusamo och Salla kommuner som Oulanka nationalpark,
- g) Lemmenjoki område i Enare kommun som Lemmenjoki nationalpark.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

21 §

21 §

Har sådan vid storskifte icke utbruten eller till legoområde hörande äga, som omnämnes i 1 mom., vid storskifte eller vid inlösen av legoområde eller på annat sätt kommit i statens besittning, hänföres densamma till vederbörande naturskyddsområde, därest icke statsrådet i särskilt fall annorlunda förordnar.

(upphävs)

21 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i denna lag.

I Kevo naturpark får, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen med tillstånd av Forststyrelsen uppföra sådana torvkåtor som behövs för bedrivande av naturnäringar.

I Kevo naturpark får, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen snara ripor.

I Runkaus, Maltio, Sompio och Kevo naturpark får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen plocka bär och svamp i enlighet med 50 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

I Kevo naturpark får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturparken är belägen fiska i enlighet med 50 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen.

I Sompio naturpark i Sompiojärvi är det, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, tillåtet

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

att fiska i enlighet med 50 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen och bedriva annat fiske i enlighet med 51 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de naturparker som är belägna i ett renskötseområde tillåtet att uppföra kojor, rengärden och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötseområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun

21 b§

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de nationalparker som avses i denna lag.

I Lemmenjoki nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

I Oulanka nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga varg och björn i enlighet med jaktlagen i hela nationalparken liksom även småvilt och älg i de områden i Kitkanniemi och de aapamyrmarker som anges på den karta som utgör bilaga. Delägare i samfälld skog i Kuusamo har oberoende av hemkommun rätt att jaga älg i det område i Kitkanniemi som anges på nämnda karta.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de nationalparker som är belägna i ett renskötseområde tillåtet att uppföra kojor, rengärden och

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Med avvikelse från 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen får terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötsel i Oulanka nationalpark bedrivas endast på nationalparkens serviceleder. Forststyrelsen kan tillåta terrängtrafik i snöfri terräng i anslutning till renskötsel också annanstans än på serviceleder i de områden som särskilt anvisats av Forststyrelsen. Forststyrelsen ska i planeringen av områden som får användas för terrängtrafik säkerställa en tillräcklig växelverkan med berörda renbeteslag. Tillstånd för terrängtrafik i anslutning till renskötsel meddelas för viss tid och får gälla högst tio år åt gången.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötselområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

I Lemmenjoki nationalpark får Jäkäläpää och Martiniiskopalo flygplatser användas och underhållas.

I Oulanka nationalpark får de som har sin hemkommun i det område där området Kitkanniemi är beläget tillfälligt slå läger för att bedriva fiske i området Kitkanniemi.

21 c §

I Lemmenjoki nationalpark får guldvaskning i enlighet med gruvlagen (621/2011) bedrivas med traditionella metoder utan maskinkraft och i 26 § 2 mom. i den lagen avsedda byggnader eller konstruktioner uppföras för guldvaskning med tillstånd av Forststyrelsen. Guldvaskningen får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades.

Forststyrelsen får överlåta husbehovsvirke från Kevo naturpark till innehavare av de fastigheter som gränsar till naturparken och från Lemmenjoki nationalpark till innehavare av de fastigheter som är belägna inom nationalparken.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Fridlysningen av Sompio naturpark utgör inget hinder för reglering av Lokka bassäng.

21 d §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de nationalparker och naturparker som avses i denna lag.

21 e §

Som stöd för Forststyrelsen i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av Oulanka nationalpark kan en delegation tillsättas för nationalparken. Delegationen kan ha högst fjorton medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, berörda kommuner och renbeteslag, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområde, invånare och näringar samt lokala friluftorganisationer vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

23 §

Naturskyddsområdes gränser mot annan staten tillhörig mark bestämmas i detalj och utmärkas i terrängen vid lantmäteriförrättning, varvid i tillämpliga delar bök iakttagas, vad i skifteslagen (604/51) angående rågång är stadgat. Meningskiljaktighet angående gränsens sträckning avgöres av statsrådet. Andring i utslaget må icke sökas.

Uppstår vid förrättning ovisshet om gränsens sträckning på kartan, skall frågan av förrättningsmännen underställas statsrådets

23 §

(upphävs)

Gällande lydelse

prövning, innan gränserna uppgås i terrängen och förses med råmärken.

Vid förrättning må rårna icke uppgås kring enskild tillhöriga, vid storskifte icke avskilda ägor, som äro belägna inom naturskyddsområdets gränser, ej heller kring andra ägor, som tillhöra enskilda. Naturskyddsområdes vattenrå uppgås icke heller, utan utmärkes endast på kartan.

24 §

Föreslagen lydelse

24 §

Enskild sakägare eller statens representant äger, sedan rågångsförrättning blivit slutförd, rätt att bringa sina på grund av ärendet framställda anmärkningar till statsrådets prövning. Anmärkningsskriften bör inlämnas till vederbörande lantmäterikontor eller statsrådet inom trettio dagar från för rättnings avslutande.

(upphävs)

25 §

25 §

Myndighet, som övervakar naturskydd, så ock vakt på naturskyddsområde och skogvakt äga rätt att taga i förvar jakt-, uppsamlings- eller andra redskap, vilka använts eller äro avsedda att användas i strid med de på naturskyddsområde gällande stadgandena och föreskrifterna, så ock på naturskyddsområde olovligen fångande djur eller olovligen tagna bon och ägg eller växter, stenar eller annat sådant, vars tagande eller användande på naturskyddsområde är förbjudet.

(upphävs)

26 §

26 §

På statsrådet ankommer att bestämma, från vilken tidpunkt stadgandena om naturskyddsområden skola lända till efterrättelse beträffande varje särskilt område, så ock från vilken tidpunkt sådan äga, som omnämns i 21 § 2 mom., skall anses hänförd till vederbörande naturskyddsområde eller huruvida ägan skall reserveras för annat ändamål.

(upphävs)

Gällande lydelse

27 §

Närmare föreskrifter angående verkställigheten av denna lag meddelas genom förordning.

Föreslagen lydelse

27 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om avsättande av staten tillhöriga områden till nationalparker och naturparker (674/1981) 6–10 §,
ändras det inledande stycket i 1 § och det inledande stycket i 2 § samt
fogas till lagen nya 6 a–6 c § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Till sådana *särskilda skyddsområden* eller nationalparker som avses i *lagen om naturskydd (71/23)* avsätts följande områden:

2 §

Till *allmänna skyddsområden* eller naturparker avsätts följande områden:

6 §

Ovan i denna lag avsedda naturskyddsområdets gränser mot annan statsjord skall bestämmas och utmärkas i terrängen vid lantmäteriförrättning, varvid i tillämpliga delar skall iakttas vad i lagen om skifte (604/51) angående rågång är stadgat. Områdenas gränser skall bestämmas så, at de så väl som möjligt blir anpassade efter terrängen. Me-

Föreslagen lydelse

1 §

Till sådana nationalparker som avses i *1923 års lag om naturskydd (71/1923)* avsätts följande områden:

2 §

Till naturparker avsätts följande områden:

6 §

(upphävs)

Gällande lydelse

ningsskiljaktighet angående gränsens sträckning avgörs av statsrådet. I statsrådets beslut får ändring inte sökas.

National- och naturparkernas gränser skall utmärkas så, att ett tillräckligt antal skyltar som anger parkområdet utplaceras i terrängen och att på träd eller andra landmärken som är belägna på gränslinjen målas ett märke, som anger var gränsen går. Jord- och skogsbruksministeriet utfärdar närmare bestämmelser om de skyltar som skall utplaceras vid gränslinjerna samt om de märken som skall målas på dem. Parkområdenas vattenrår utmärks endast på kartan.

Föreslagen lydelse

6 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de nationalparker som avses i 1 § i denna lag.

I Riisitunturi nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

I Östra Finska vikens nationalpark har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga älg och småvilt i enlighet med jaktlagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de nationalparker som är belägna i ett renskötseområde tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötseområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Fisk får utplanteras i Koirajärvet-sjöarna i Salamajärvi nationalpark.

I de nationalparker som avses i 1 § i denna lag får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

6 b §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5–9 och 11 punkten, 50 § 2–5 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturparker som avses i 2 § i denna lag.

I de naturparker som avses i 2 § i denna lag får, trots de begränsningar i rätten att färdas som anges i 56 § 1 mom. i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där skyddsområdet är beläget plocka bär och svamp i enlighet med 50 § 1 mom. 4 punkten i naturvårdslagen.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i de naturparker som är belägna i ett renskötselområde tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötelsen förutsätter, ta det virke som behövs för renskötelsen samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötelsen.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i ett renskötselområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

6 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de nationalparker och naturparker som avses i 1 och 2 § i denna lag.

7 §

7 §

Sedan i 6 § avsedd förrättning blivit slutförd, skall fredningsbestämmelserna enligt lagen om naturskydd iakttagas inom vederbörande naturparker områden. För nationalparkernas del utfärdas fredningsstadgandena genom förordning.

(upphävs)

8 §

8 §

Myndighet som övervakar naturskyddet och vakt på naturskyddsområde har rätt att omhändertaga jakt-, uppsamlings- och andra redskap, som använts eller är avsedda att användas i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttagas i national- och naturparker. Samma rätt gäller även beträffande på parkområde olovligen fångade djur och olovligen tagna växter samt även eljest allt sådant som inte får tagas eller användas på parkområde.

(upphävs)

9 §

9 §

Övergår område, som inte är i statens ägo, men som är beläget inom gränserna för en genom denna lag inrättad nationalpark eller naturpark i statens ägo, anses det höra till vederbörande nationalpark eller naturpark.

(upphävs)

Övergår område som gränsar till en genom denna lag inrättad nationalpark eller naturpark i statens ägo, kan det genom jord- och skogsbruksministeriets beslut anslutas till vederbörande nationalpark eller naturpark.

10 §

10 §

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20

Lag

om ändring av lagen om Karkali naturpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Karkali naturpark (432/1964) 3 och 4 §,
ändras 1 och 2 § samt
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd, varom stadgas i lagen den 23 februari 1923 om naturskydd (71/23), bildas av staten tillhöriga del av Karkali udde i Karislojo kommun ett Karkali naturpark i benämnt allmänt naturskyddsområde.

2 §

Karkali naturpark omfattar Karkalin luonnonpuisto benämnda lägenhet Rnr 1¹³ av Karkalniemi enstaka hemman i Karislojo kommun.

Föreslagen lydelse

1 §

För åstadkommande av sådant naturskydd som det föreskrivs om i 1923 års lag om naturskydd (71/1923) inrättas Karkali naturpark av den del av Karkali udde i Lojo stad som hör till staten.

2 §

Karkali naturpark omfattar fastighet 444-891-1-2, som utgör ett ca 103 hektar stort område av Karkali udde i Lojo stad.

2 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–3, 5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den naturpark som avses i denna lag.

I Karkali naturpark är det tillåtet att använda de odlingar och ängar som finns i området samt att ta det gårdsgårds- och ladvirke som behövs för detta.

2 b §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i

Gällande lydelse

3 §

Myndighet, som utövar tillsyn över naturskyddet, och vakt på naturskyddsområdet ha rätt att tillvarataga jakt-, insamlings- och andra redskap, som brukats eller äro avsedda att brukas i strid med de stadganden och föreskrifter, som skola iakttagas på naturskyddsområde, ävensom på naturskyddsområdet olovligen fångade djur eller olovligen tagna fågelbon, fågelägg, växter, stenar eller annat sådant, som det är förbjudet att taga eller bruka på naturskyddsområde.

4 §

Närmare föreskrifter om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den naturpark som avses i denna lag.

3 §

(upphävs)

4 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20

Lag

om ändring av lagen om Skärgårdshavets nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut upphävs i lagen om Skärgårdshavets nationalpark (645/1982) 2–5 §, av dem 3 § sådan den lyder i lag 130/1991, ändras 1 §, sådan den lyder i lag 130/1991, och fogas till lagen nya 1 a–1 c § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Såsom i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt skyddsområde inrättas Skärgårdshavets område som omfattar de staten tillhöriga land- och vattenområden som är belägna inom det på bifogade kartsnitt med en röd streckad linje avgränsade området, med undantag av de områden som är i försvarsmaktens besittning. Skyddsområdet kallas Skärgårdshavets nationalpark.

Föreslagen lydelse

1 §

För att skydda Skärgårdshavets natur och kultur, för att trygga med dem förknippade traditionella sätt att utnyttja naturen, för att bevara en levande skärgård samt för att främja miljöforskning och allmänt intresse för naturen finns Skärgårdshavets nationalpark som en sådan nationalpark som avses i 1923 års lag om naturskydd (71/1923). Nationalparken omfattar statens land- och vattenområden inom det på bifogade karta med en röd streckad linje avgränsade området (samarbetsområdet) i Kimitoöns kommun och Pargas stad, med undantag av de områden som är i försvarsmaktens besittning.

1 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Med Forststyrelsens tillstånd kan sådana undersökningar som avses i lagen om fornminnen (295/1963) utföras i nationalparken.

Forststyrelsen kan, på villkor som den finner lämpliga, för husbehov överlåta virke och boskapsfoder från nationalparksområdet till dem som är bosatta inom samarbetsområdet för nationalparken och av särskilda skäl även till andra skärgårdsbor.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen har de som stadigvarande bor i byar som helt eller delvis hör till samarbetsområdet för Skärgårdshavets nationalpark rätt att med tillstånd av Forststyrelsen bedriva jakt i enlighet med jaktlagen (615/1993).

1 b §

I Skärgårdshavets nationalpark får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 §

2 §

Gränserna för Skärgårdshavets nationalpark skall bestämmas med iakttagande i tillämpliga delar av vad som i lagen om skifte (604/51) är stadgat om rågång.

(upphävs)

Nationalparksområdet skall utmärkas i terrängen så att ett tillräckligt antal kännemärken, som anger parkområdet, utplaceras på de landområden som hör till parken. Parkområdets vattenrår utmärks endast på kartan.

3 §

3 §

Såvida område, som inte är i statens ägo, men som är beläget inom de på bifogade karta utmärkta gränderna för nationalparken, övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken, med undantag av de områden som övergår i försvarsmaktens besittning.

(upphävs)

4 §

4 §

Myndighet som övervakar naturskyddet har rätt att omhändertaga jakt-, insamlings- och andra redskap, som någon använt eller ämnat använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas i nationalparken. Samma rätt gäller även på parkområdet olovligen fångade djur och olovligen tagna växter samt även eljest allt sådant som inte får tagas eller användas på området.

(upphävs)

Gällande lydelse

5 §

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Urho Kekkonens nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om Urho Kekkonens nationalpark (228/1983) 3–5 §, ändras 1 och 6 § samt fogas till lagen nya 6 a–6 d § som följer

Gällande lydelse

1 §

Till ett i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt skyddsområde avsätts inom området Koilliskaira i Enare, Savukoski och Sodankylä kommuner ett omkring 253 000 hektar stort område, som omfattar av staten ägda områden vilka ligger inom de på bifogade kartsnitt med en röd streckad linje utmärkta gränserna. Skyddsområdets namn är Urho Kekkonens nationalpark.

3 §

Gränserna för Urho Kekkonens nationalpark skall bestämmas och utmärkas i terrängen vid lantmåteriförrättning, varvid i tillämpliga delar skall iakttagas vad som i lagen om skifte (604/51) är stadgat om rågång. Nationalparkens gränder bör bestämmas så att de så väl som möjligt anpassas till terrängen. Meningsskiljaktighet angående gränsens sträckning avgörs av stadsrådet. I statsrådets beslut får ändring inte sökas.

Nationalparkens gränser skall utmärkas så att ett tillräckligt antal skyltar som anger parkområdet utplaceras i terrängen och att på träde eller andra landmärken som är belägna

Föreslagen lydelse

1 §

Med stöd av 1923 års lag om naturskydd (71/1923) avsätts inom området Koilliskaira i Enare, Savukoski och Sodankylä kommuner ett ca 253 000 hektar stort område, som omfattar av staten ägda områden inom de gränser som har märkts ut med en röd streckad linje på den karta som utgör bilaga. Skyddsområdets namn är Urho Kekkonens nationalpark.

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

på gränslinjen målas ett märke som anger var gränsen går. Jord- och skogsbruksministeriet utfärdar närmare bestämmelser om de skyltar som skall utplaceras vid gränslinjerna samt om de märken som skall målas på dem.

4 §

Myndighet som övervakar naturvården har rätt att omhändertaga jakt-, uppsamlings- och andra redskap som någon använt eller ämnat använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttagas i nationalparken. Samma rätt gäller beträffande på parkområdet olovligen fångade djur och olovligen tagna växer samt även eljest allt sådant som det är förbjudet att taga eller använda på parkområdet.

5 §

Övergår område som inte ägs av staten, men som beläget inom de på bifogade karta utmärkta gränserna för nationalparken, i statens ägo, anses det höra till nationalparken.

6 §

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning. Bestämmelser som med stöd av 2 § 2 mom. lagen om naturskydd utfärdas angående fredning av nationalparken hindrar inte Ortsbefolkningen att idka fiske, jakt eller renskötsel eller att handla göromål som ansluter sig till dessa näringsfång.

Föreslagen lydelse

4 §

(upphävs)

5 §

(upphävs)

6 §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

I nationalparken har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där nationalparken är belägen rätt att i sin hemkommun jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i nationalparken tillåtet att uppföra kojor, rengården och andra konstruktioner som renskötseln förutsätter, ta det virke som behövs för renskötseln samt tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötseln.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

naturvårdslagen har dessutom delägarna i den renbeteslag som är verksamma i nationalparken och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Forststyrelsen får inom gränserna för de kvoter som baserar sig på hållbara fiskbestånd bevilja fisketillstånd i Suomijoki för dem som har sin hemkommun i Sodankylä kommun och i Nuortijoki för dem som har sin hemkommun i Savukoski kommun. Om kvoterna det tillåter får Forststyrelsen bevilja fisketillstånd i nämnda vattendrag även för andra, oberoende av hemkommun.

6 a §

I Urho Kekkonens nationalpark får guldvaskning i enlighet med gruvlagen (621/2011) bedrivas med traditionella metoder utan maskinkraft. Guldvaskningen får inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades.

6 b §

I nationalparken får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

6 c §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

6 d §

En delegation som tillsätts för Urho Kekkonens nationalpark ger Forststyrelsen stöd i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av nationalparken. Delegationen kan ha högst fjorton medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, Sametinget, berörda kommuner och renbeteslag, försvarsmakten och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, fiskeriområde, invånare och näringar samt lokala friluftorganisationer vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Ekenäs skärgårds nationalpark (485/1989) 2–5 §,
ändras 1 § och bilagan samt
fogas till lagen nya 1 a–1 d § och en ny bilaga 2 som följer:

Gällande lydelse

1 §

För att bevara en representativ del av skärgårds- och havsnaturen i Finska viken och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Ekenäs skärgårds nationalpark på områden som staten äger i Ekenäs stad. Nationalparken är ett sådant särskilt naturskyddsområde som avses i lagen om naturskydd (71/23). Området omfattar ca 3 900 hektar, och dess gränser har märkts ut med en röd streckad linje på den bifogade kartan.

Föreslagen lydelse

1 §

För att bevara en representativ del av skärgårds- och havsnaturen i Finska viken och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Ekenäs skärgårds nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Raseborgs stad. Området omfattar ca 3 900 hektar, och dess gränser har märkts ut med en röd streckad linje på den karta som utgör bilaga 1.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 a §

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

I nationalparken har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, invånarna i en sådan skärgårdsdel i Raseborgs stad som avses i 9 § i lagen om främjande av skärgårdens utveckling (494/1981), rätt att i enlighet med jaktlagen (615/1993) jaga sjöfåglar på de holmar och skär söder om Jussarö som anges på den karta som utgör bilaga 2.

1 b §

I Ekenäs skärgårds nationalpark får det drivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

1 c §

Som stöd för Forststyrelsen i frågor som gäller skötseln och nyttjandet av Ekenäs skärgårds nationalpark kan en delegation tillsättas för nationalparken. Delegationen kan ha högst tio medlemmar som Forststyrelsen utnämner för fyra år i sänder, och det samma gäller medlemmarnas personliga ersättare. I delegationen ska miljöministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen, berörda kommuner och lokala sammanslutningar som företräder naturvård, viltvård, invånare och näringar samt lokala friluftorganisationer vara representerade. Forststyrelsen ska vara sakkunnigledamot i delegationen.

1 d §

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

§ om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 §

2 §

Då gränserna för Ekenäs skärgårds nationalpark bestäms skall vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång iakttas i tillämpliga delar.

(upphävs)

Nationalparksområdet skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal kännemärken som anger parkområdet placeras ut på de landområden som hör till parken. Parkområdets vattenrår utmärks endast på kartan.

Om skyltar och andra kännemärken som placeras ut i nationalparken gäller vad som bestäms särskilt.

3 §

3 §

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna på naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas i nationalparken. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas på området.

(upphävs)

4 §

4 §

Om ett område som inte är i statens ägo men som ligger inom gränserna för nationalparken övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken.

(upphävs)

Övergår ett område som gränsar till nationalparken i statens ägo, kan det anslutas till området genom beslut av miljöministeriet.

Gällande lydelse

5 §

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas vid behov genom förordning.

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Torronsuo nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Torronsuo nationalpark (169/1990) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda för södra Finland typisk myrnatur samt för att främja miljöforskning och intresset för naturen inrättas *såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) nämnt särskilt skyddsområde* Torronsuo nationalpark på områden som staten äger i Tammela kommun.

2 §

Nationalparksområdet

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda för södra Finland typisk myrnatur samt för att främja miljöforskning och intresset för naturen inrättas Torronsuo nationalpark *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på områden som staten äger i Tammela kommun.

2 §

Nationalparksområdet

Då gränserna för nationalparken bestäms skall i tillämpliga delar iakttas vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång.

Nationalparksområdet skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal kännemärken som anger nationalparksområdet placeras ut på de landområden som hör till nationalparken. Nationalparksområdets vattenrår utmärks endast på kartan.

(upphävs)

Gällande lydelse

Om skyltar och andra kännemärken som placeras ut i nationalparken gäller vad som bestäms särskilt.

Föreslagen lydelse

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna i nationalparken har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iaktas i Torrnsuo nationalpark. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas i nationalparken.

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

4 §

Anslutning av områden till nationalparken

Om ett område som inte är i statens ägo men som ligger inom gränserna för Torronsuo nationalpark övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken.

Övergår ett område som gränsar till nationalparken i statens ägo, kan det anslutas till nationalparken genom beslut av miljöministeriet.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

4 §

(upphävs)

5 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Bottenvikens nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om Bottenvikens nationalpark (537/1991) 2 § 2 och 3 mom. samt 4–6 §,

ändras 1 och 3 § samt

fogas till lagen nya 3 a–3 c § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda den yttre skärgården och havsnaturen i Bottenviken samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) nämnt särskilt naturskyddsområde Bottenvikens nationalpark på områden som staten äger i Kemi och Torneå städer.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda den yttre skärgården och havsnaturen i Bottenviken samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Bottenvikens nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Kemi och Torneå städer.

Gällande lydelse

2 §

Nationalparksområdet

Då gränserna för Bottenvikens nationalpark bestäms skall vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång iakttas i tillämpliga delar. Nationalparksområdet skall i terrängen märkas ut så att ett tillräckligt antal kännemärken som anger nationalparkens område placeras ut på de landområden som hör till nationalparken. Nationalparksområdets vattenrår märks endast ut på kartan.

Om skyltar och andra kännemärken som placeras ut i nationalparken gäller vad som därom bestäms särskilt.

3 §

Fiske

I lagen om fiske (286/82) angiven rätt till fiske i allmänt vattenområde tillämpas på alla vattenområden som hör till Bottenvikens nationalpark.

Föreslagen lydelse

2 §

Nationalparksområdet

(upphävs)

3 §

Fiske

Den rätt att bedriva fiske inom allmänt vattenområde som anges i 8 § i lagen om fiske (379/2015) tillämpas på alla vattenområden som hör till Bottenvikens nationalpark.

3 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att i nationalparken uppföra och underhålla byggnader och konstruktioner som behövs för fiske, gränsbevakning och sjöräddning samt restaurera, underhålla och använda byggnader och konstruktioner som hänför sig till traditionell användning av området.

Utöver vad som föreskrivs i 51 § i naturvårdslagen är det tillåtet att fördjupa och muddra farleder i nationalparken med tillstånd av Forststyrelsen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3 b §

Verksamhet som är tillåten för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet

I Bottenvikens nationalpark får det bedrivas sådan verksamhet som förutsätts enligt de uppgifter som föreskrivits för försvarsmakten och Gränsbevakningsväsendet, och denna verksamhet får även utvecklas.

3 c §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

4 §

4 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet samt vakterna i nationalparken har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas i nationalparken. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas i nationalparken.

(upphävs)

5 §

5 §

Anslutning av områden till nationalparken

(upphävs)

Gällande lydelse

Om ett område som inte tillhör staten men ligger inom gränserna för Bottenvikens nationalpark övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken.

Övergår ett område som gränsar till nationalparken i statens ägo, kan det anslutas till nationalparken genom beslut av miljöministeriet.

6 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

6 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Koli nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut upphävs i lagen om Koli nationalpark (581/1991) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §, ändras 1 § och fogas till lagen nya 2 a–2 c § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ett representativt fjällområde i Nordkarelen, gamla skogar och organismerna i dessa samt den centrala delen av nationallandskapet Koli, för att underhålla genom svedjebruk danade landskap och växtsamhällen, för miljöforskningen och miljöupplysningen samt för att främja intresset för naturen inrättas såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt naturskyddsområde Koli nationalpark i områden som staten äger i Lieksa stad.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ett representativt fjällområde i Nordkarelen, gamla skogar och organismerna i dessa samt den centrala delen av nationallandskapet Koli, för att underhålla genom svedjebruk danade landskap och växtsamhällen, för miljöforskningen och miljöupplysningen samt för att främja intresset för naturen inrättas Koli nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Lieksa stad.

Gällande lydelse

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Då gränserna för nationalparken bestäms skall vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång iakttas i tillämpliga delar. Nationalparken skall i terrängen märkas ut så att ett tillräckligt antal kännemärken, som anger parkområdet, placeras ut i de markområden som hör till naturskyddsområdet. Nationalparkens vattenrår utmärks endast på kartan.

Om skyltar och andra kännemärken, som placeras ut i nationalparken, gäller vad som därom bestäms särskilt.

Föreslagen lydelse

2 §

Nationalparkens läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7, 9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 2 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att med Forststyrelsens tillstånd placera en luftledning som befinner sig på nationalparkens område i en befintlig ledningsgata i marken. Forststyrelsen kan ge tillstånd att placera ledningen utanför ledningsgatan om det är nödvändigt med tanke på de kostnader som placeringen av ledningen orsakar eller för att trygga naturvärdena.

2 b §

Tryggande av turisttjänster

Inom Koli turistcentrums område får man, trots fridlysningsbestämmelserna, upprätthålla inkvarterings- och restauranglokaler och andra servicelokaler för ett hotell som betjänar turismen i nationalparken, upprätthålla befintliga slalombackar och iståndsätta och bygga slalomanläggningar. Byggandet får

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

inte äventyra syftet med att nationalparken inrättades eller bevarandet av de skyddade naturvärdena. I samband med byggandet ska det även säkerställas att de särskilda värden som gäller nationalparkens landskap och byggda miljö bevaras. På grund av de särskilda naturskyddskraven på nationalparken får varken de direkta eller indirekta effekterna av ovan nämnda turisttjänster vara så omfattande eller avvikande jämfört med det nuvarande tillståndet att de förändrar nationalparkens karaktär eller förhållandena där i betydande grad.

Hysesavtal som gäller nationalparksområdet förblir i kraft för den tid som anges i respektive avtal. Avtalens giltighetstid kan förlängas om avtalsparterna så beslutar.

2 c §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna i naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap, som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas inom naturskyddsområdet. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte fårtas eller användas inom naturskyddsområdet.

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

4 §

Anslutning av områden till nationalparken

Om ett område som inte är i statens ägo, men som ligger inom gränserna för nationalparken övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken.

Övergår ett område som gränsar till nationalparken i statens ägo, kan det anslutas till nationalparken genom beslut av miljöministeriet.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

4 §

(upphävs)

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om Puurijärvi och Isosuo nationalpark (430/1993) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §, *ändras* 1 § och *fogas* till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ovanligt representativa myr- natur- och fågelsjöområden i södra Finland samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas på staten tillhöriga områden i Vittis och Kumo städer Puurijärvi och Isosuo nationalpark såsom ett särskilt skyddsområde enligt lagen om naturskydd (71/23).

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda ovanligt representativa myr- natur- och fågelsjöområden i södra Finland samt för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Puurijärvi och Isosuo nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Vittis och Kumo städer.

Gällande lydelse

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Av nationalparksområdet bildas en fastighet enligt lagen om skifte (604/51).

Nationalparken skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal skyltar som anger parkområdet placeras ut i de områden som hör till nationalparken.

I fråga om de skyltar och andra märken som placeras ut i nationalparken gäller vad som därom stadgas särskilt.

Föreslagen lydelse

2 §

Nationalparkens läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

Trots nationalparkens fridlysningsbestämmelser är det tillåtet att vidta åtgärder för restaurering av fågelvatten i Puurijärvi.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

Rätt till omhändertagande

3 §

Gällande lydelse

Den myndighet som övervakar naturskyddet och vaken på naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller kan användas i strid med de stadganden eller bestämmelser som skall iakttas i nationalparken. Samma rätt gäller också på området olovligen fångade djur och olovligen tagna växter samt också i övrigt allt sådant som inte får tas eller användas på naturskyddsområdet.

4 §

Införlivande av områden i nationalparken

Om ett område som ligger inne i nationalparken eller gränsar till det övergår i statens ägo, anses det höra till nationalparken under förutsättning att beslut om områdets användningssyfte har fattats i samband med förvärvet eller fångnet.

På ett område som förvärvats för att införlivas med nationalparken träder fridlysningsstadgandena och -bestämmelserna i kraft då anteckning om förvärvet har gjorts i jord- eller fastighetsregistret. I fråga om bildande av en fastighet av det förvärvade området gäller lagen om skifte.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

(upphävs)

4 §

(upphävs)

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Päijänne nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut upphävs i lagen om Päijänne nationalpark (432/1993) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §, ändras 1 § och fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda en representativ arkipelag i en av våra stora sjöar jämte därtill hörande strand- och skogsnatur, för att främja miljöforskningen och intresset för naturen samt med tanke på rekreation i naturen och friluftsliv inrättas *såsom ett särskilt skyddsområde enligt lagen om naturskydd (71/23)* Päijänne nationalpark på områden som staten äger i Padasjoki, Asikkala och Sysmä kommuner.

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Nationalparkens område bildas till en fastighet enligt lagen om skifte (604/51).

Nationalparken skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal skyltar som anger parkområdet placeras ut i de områden som hör till nationalparken.

I fråga om de skyltar och andra märken som skall placeras ut i nationalparken gäller vad därom stadgas särskilt.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av nationalparken

För att skydda en representativ arkipelag i en av våra stora sjöar och därtill hörande strand- och skogsnatur, för att främja miljöforskningen och intresset för naturen samt med tanke på rekreation i naturen och friluftsliv inrättas Päijänne nationalpark *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på områden som staten äger i Padasjoki, Asikkala och Sysmä kommuner.

2 §

Nationalparkens läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

3 §

Rätt till omhändertagande

Den myndighet som övervakar naturskyddet och vaken i naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller kan användas i strid med de stadganden eller bestämmelser som skall iakttas i nationalparken. Samma rätt gäller också på området olovligen fångade djur och olovligen tagna växter samt också i övrigt allt sådant som inte får tas eller användas på naturskyddsområdet.

(upphävs)

4 §

4 §

Införlivning av områden i nationalparken

Ett område som övergår i statens ägo och om vars användning för utvidgning av nationalparken beslutats i samband med förvärvet eller fångnet anses utgöra en del av nationalparken.

(upphävs)

På ett område som förvärvats för att införlivas med nationalparken träder fridlysningsstadgandena och -bestämmelserna i kraft då anteckning om förvärvet har gjorts i jord- eller fastighetsregistret. I fråga om bildande av en fastighet av det förvärvade området gäller lagen om skifte.

5 §

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag ges genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Noux nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Noux nationalpark (118/1994) 2 § 2–4 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda den nyländska ödemarken med sjöar, bergsskogar, lundar, myrar, bäckar och klippsprång och för utfärder, undervisning och forskning inrättas *såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt skyddsområde* Noux nationalpark på områden som staten äger i Vichtis och Kyrksläotts kommuner samt Esbo stad.

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Nationalparkens område bildas till en fastighet enligt lagen om skifte (604/51).

Nationalparken skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal skyltar som anger parkområdet placeras ut i de områden som hör till nationalparken.

I fråga om de skyltar och andra märken som skall placeras ut i nationalparken gäller vad därom stadgas särskilt. I fråga om de skyltar och andra märken som skall placeras ut i nationalparken gäller vad därom stadgas särskilt.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda den nyländska ödemarken med sjöar, bergsskogar, lundar, myrar, bäckar och klippsprång och för utfärder, undervisning och forskning inrättas Noux nationalpark *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på områden som staten äger i Vichtis och Kyrksläotts kommuner samt i Esbo stad.

2 §

Nationalparkens läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

3 §

Rätt till omhändertagande

Den myndighet som övervakar naturskyddet och vakten i naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller kan användas i strid med de stadganden eller bestämmelser som skall iakttas i nationalparken. Samma rätt gäller även djur som olovligen fångats och växter som olovligen tagits på området och allt annat sådant som det är förbjudet att ta eller använda på naturskyddsområdet.

(upphävs)

4 §

4 §

Införlivning av områden i nationalparken

Ett område som övergår i statens ägo, och om vars införlivning i nationalparken beslut fattats i samband med förvärv eller fång, anses utgöra en del av nationalparken.

(upphävs)

Gällande lydelse

I ett område som förvärvats för att införlivas i nationalparken träder fridlysningsstadgandena och -bestämmelserna i kraft då införlivningen har antecknats i jord- eller fastighetsregistret. I fråga om bildandet av en fastighet av ett sådant område gäller lagen om skifte.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Valkmusa nationalpark

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om Valkmusa nationalpark (635/1996) 2 § 2–3 mom. och 3–5 §,

ändras 1 § och

fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda en i södra Finland exceptionellt representativ myrnatur, för att bevara arterna på myrarna och i deras randskogar samt med tanke på utfärder, undervisning och forskning inrättas Valkmusa nationalpark såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt skyddsområde.

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med att nationalparken inrättas

För att skydda en i södra Finland exceptionellt representativ myrnatur, för att bevara arterna på myrarna och i deras randskogar samt med tanke på utfärder, undervisning och forskning inrättas Valkmusa nationalpark i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923).

2 §

Nationalparkens läge och gränser

Av nationalparkens område bildas en fastighet enligt lagen om skifte (601/51).

(upphävs)

Gällande lydelse

Nationalparken skall märkas ut i terrängen genom att ett tillräckligt antal skyltar som visar parkområdet placeras ut i de områden som ingår i nationalparken. I fråga om skyltar och andra märken i nationalparken gäller vad därom stadgas särskilt.

Föreslagen lydelse

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på den nationalpark som avses i denna lag.

3 §

Rätt till omhändertagande

En person som är anställd vid den inrättning som svarar för besittningen av nationalparken och som övervakar naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller kommer att användas i strid med de stadganden och bestämmelser som skall följas i nationalparken. Samma rätt till omhändertagande gäller också djur som olovligen fångats och växter som olovligen tagits i området och allt

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

annat sådant som det är förbjudet att ta eller använda i nationalparken.

Föreslagen lydelse

4 §

Införlivning av områden i nationalparken

Ett område som övergår i statens ägo och om vars användning för utvidgning av nationalparken beslut har fattats i samband med områdets anskaffning eller fång anses utgöra en del av nationalparken.

I ett område som förvärvats för att införlivas i nationalparken träder nationalparkens fridlysningsstadganden och -bestämmelser i kraft då anteckning om förvärvet har gjorts i fastighetsregistret. I fråga om bildandet av en fastighet av ett sådant område gäller lagen om skifte.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag meddelas genom förordning.

(upphävs)

4 §

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Vänskapens park

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om Vänskapens park (488/1990) 5 § 3 mom. samt 7–9 §, *ändras* 2 § och

fogas till lagen nya 6 a och 6 b § som följer:

Gällande lydelse

2 §

Inrättande av nya naturskyddsområden

Till sådana *särskilda* skyddsområden som hör till Vänskapens park och som avses i *lagen om naturskydd (71/23)* avsätts i Kuhmo stad.

5 §

Naturskyddsområdenas gränser

Gränserna för de i 1 mom. nämnda naturskyddsområdena mot andra staten tillhöriga områden skall bestämmas och märkas ut i terrängen, varvid i tillämpliga delar skall iaktas vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång. Gränserna för områdena bör så väl som möjligt anpassas efter terrängen.

Föreslagen lydelse

2 §

Inrättande av nya naturskyddsområden

Till sådana skyddsområden som hör till Vänskapens park och som avses i *1923 års lag om naturskydd (71/1923)* avsätts i Kuhmo stad:

5 §

Naturskyddsområdenas gränser

(upphävs)

6 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i 2 § i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen har de som har sin hemkommun i den kommun där naturskyddsområdet är beläget rätt att i sin hemkommun i enlighet med jaktlagen (615/1993) jaga

1) inom Palonen och Maariansärkäät naturskyddsområde,

2) inom Lentua naturskyddsområde, med undantag av de holmar som är belägna inom området,

3) älg och småvilt inom Elimyssalo naturskyddsområde, med undantag av området vid Elimysjärvi.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

6 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i 2 § i denna lag.

7 §

7 §

Omhändertagningsrätt

De myndigheter som övervakar naturvården samt naturskyddsområdenas vakter har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas på naturskyddsområdena. Samma rätt gäller även beträffande djur som har fångats och växter som har plockats utan lov på ett skyddsområde samt allt annat sådant som inte får tas eller användas på området.

(upphävs)

8 §

8 §

Anslutning av områden till naturskyddsområde

Om ett område som inte är i statens ägo men som ligger inom gränserna för ett i 2 § nämnt naturskyddsområde övergår till staten, anses det höra till naturskyddsområdet.

(upphävs)

Övergår ett område som gränsar till ett naturskyddsområde som nämns i 2 § i statens

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ägo, kan det genom beslut av miljöministeriet anslutas till naturskyddsområdet.

9 §

9 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde (133/1991) 2 § 2 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i nordöstra Finland som bevarat sitt naturtillstånd och sin vildmarkskaraktär samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas *såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) nämnt särskilt naturskyddsområde* Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde på områden som staten äger i Kuusamo kommun.

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i nordöstra Finland som bevarat sitt naturtillstånd och sin vildmarkskaraktär samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas Valtavaara och Pyhävaara naturskyddsområde *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på områden som staten äger i Kuusamo kommun.

2 §

2 §

Naturskyddsområdets gränser

Naturskyddsområdets gränser

Gällande lydelse

Då gränserna för naturskyddsområdet bestäms skall vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång iakttas i tillämpliga delar. Naturskyddsområdet skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal kännemärken som anger området placeras ut på de landområden som hör till naturskyddsområdet.

Föreslagen lydelse

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 6 punkten i naturvårdslagen är det i naturskyddsområdet tillåtet att tillfälligt slå läger och göra upp öppen eld i anslutning till renskötsel.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Gällande lydelse

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna i naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas på naturskyddsområdet. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas på naturskyddsområdet.

4 §

Anslutning av områden till naturskyddsområdet

Övergår ett område som gränsar till Valta-vaara och Pyhävaara naturskyddsområde i statens ägo, kan det anslutas till naturskyddsområdet genom beslut av miljöministeriet.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

3 §

(upphävs)

4 §

(upphävs)

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden (135/1991) 3–5 §,
ändras 1 §, sådan den lyder i lag 513/2000, och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdena

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i östra och norra Finland som bevarat sitt naturtillstånd och sin vildmarks-karaktär samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas *såsom i lagen om naturskydd (71/23) nämnda särskilda naturskyddsområden* Jonkerinsalo, Siikavaara, Jaaskamonvaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden på områden som staten äger i Kuhmo stad samt Pulo-lanka, Pudasjärvi, Taivalkoski, Posio och Kittilä kommuner.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdena

För att skydda sådana delar av fjäll-, skogs- och myrnaturen i östra och norra Finland som bevarat sitt naturtillstånd och sin vildmarks-karaktär samt för miljöforskningen och för att främja intresset för naturen inrättas Jonkerinsalo, Siikavaara, Mustanrinnantunturi och Pitsloma naturskyddsområden *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på områden som staten äger i Kuhmo stad och i Pulo-lanka, Pudasjärvi, Taivalkoski, Posio och Kittilä kommuner.

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i denna lag.

I naturskyddsområdena är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga i enlighet med jaktlagen (615/1993).

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstagan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskydds-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

område och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på de naturskyddsområden som avses i denna lag.

3 §

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna på naturskyddsområdena har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas på naturskyddsområdena. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas på naturskyddsområdena.

(upphävs)

4 §

4 §

Anslutning av områden till naturskyddsområdet

Om ett område som inte är i statens ägo men ligger inom gränserna för ett naturskyddsområde som avses i denna lag övergår i statens ägo, anses det höra till naturskyddsområdet.

(upphävs)

Övergår ett område som gränsar till naturskyddsområdet i statens ägo, kan det anslutas till naturskyddsområdet genom beslut av miljöministeriet.

5 §

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Punkaharju naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Punkaharju naturskyddsområde (137/1991) 2 § 2 mom. och 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda en representativ längsåskam och ett nationallandskap samt för miljö- och skogsforskningen och för att främja miljöupplysningen och intresset för naturen inrättas såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) nämnt särskilt naturskyddsområde Punkaharju naturskyddsområde på områden som staten äger i Punkaharju kommun.

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

Då gränserna för naturskyddsområdet bestäms skall vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång iakttas i tillämpliga delar. Naturskyddsområdet skall märkas ut i terrängen så att ett tillräckligt antal kännemärken som anger området placeras ut på de landområden som hör till naturskyddsområdet. Områdets vattenrår utmärks endast på kartan.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda en representativ längsåskam och ett nationallandskap samt för miljö- och skogsforskningen och för att främja miljöupplysningen och intresset för naturen inrättas Punkaharju naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på områden som staten äger i Nyslotts stad.

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 § 1 mom. 1–5, 7–9 och 11 punkten, 50 § 2–4 mom. och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 2 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att utföra undersökningar enligt lagen om fornminnen (295/1963).

Utöver vad som föreskrivs i 50 § 1 mom. 1 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

restaurera och iståndsätta byggnader och konstruktioner inom naturskyddsområdet.

Med avvikelse från 52 § 5 mom. i naturvårdslagen får Forststyrelsen inte ge tillstånd till malmletning i Punkaharju naturskyddsområde.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna på naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller föreskrifter som skall iakttas på naturskyddsområdet. Detsamma gäller djur som har fångats och växter som har plockats utan lov samt allt annat som inte får tas eller användas på naturskyddsområdet.

4 §

Anslutning av områden till naturskyddsområdet

Övergår ett område som gränsar till Punkaharju naturskyddsområde i statens ägo, kan det anslutas till naturskyddsområdet genom beslut av miljöministeriet.

3 §

(upphävs)

4 §

(upphävs)

Gällande lydelse

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Martinselkonen naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Martinselkonen naturskyddsområde (598/1992) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda delar av skogs-, myr- och småvattendragsnaturen i norra Kajanaland vilka bibehållits i naturtillstånd och alltjämt har vildmarkskaraktär och för att bevara dem så nära naturtillståndet som möjligt samt för miljöforskningsändamål och för att främja intresset för naturen inrättas Martinselkonen naturskyddsområde i ett statsägt område i Suomussalmi kommun *såsom ett särskilt naturskyddsområde enligt lagen om naturskydd (71/23)*.

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

Då gränserna för naturskyddsområdet bestäms skall i tillämpliga delar iakttas vad lagen om skifte (604/51) stadgar om rågång.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att skydda delar av skogs-, myr- och småvattendragsnaturen i norra Kajanaland vilka bibehållits i naturtillstånd och alltjämt har vildmarkskaraktär och för att bevara dem så nära naturtillståndet som möjligt samt för miljöforskningsändamål och för att främja intresset för naturen inrättas Martinselkonen naturskyddsområde *i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* i ett statsägt område i Suomussalmi kommun.

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

(upphävs)

Gällande lydelse

Naturskyddsområdet skall märkas ut i terrängen genom att ett tillräckligt antal kännemärken som visar området placeras ut i naturskyddsområdet.

Föreslagen lydelse

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet har, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, de som har sin hemkommun i det område där naturskyddsområdet är beläget, och om viltbestånden det tillåter även andra, oberoende av hemkommun, rätt att jaga älg och småvilt.

Rätt till sådant avlägsnande av individer av viltarter som avses i 51 § 1 mom. 3 punkten i naturvårdslagen har i Martinselkonen naturskyddsområde dessutom delägarna i de renbeteslag som är verksamma i naturskyddsområdet och de personer som tillståndshavaren särskilt har utsett för ändamålet, oberoende av deras hemkommun.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §

3 §

Rätt till omhändertagande

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna på naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt- och insamlingsredskap samt andra redskap som någon har använt eller ämnar använda i strid med de stadganden eller bestämmelser som skall iakttas inom naturskyddsområdet. Samma rätt till omhändertagande gäller även djur som olovligen har fångats och växter som olovligen har plockats i området samt allt annat som inte får tas eller användas på naturskyddsområdena.

(upphävs)

4 §

4 §

Anslutning av områden till naturskyddsområdet

Om ett område som inte ägs av staten men som ligger inom gränserna för naturskyddsområdet övergår i statens ägo, anses det höra till naturskyddsområdet.

(upphävs)

Övergår ett område som gränsar till naturskyddsområdet i statens ägo, kan det anslutas till naturskyddsområdet genom beslut av miljöministeriet.

5 §

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Levaneva naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Levaneva naturskyddsområde (946/1993) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att i södra Österbotten skydda myrnatur som bibehållits i naturtillstånd och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Levaneva naturskyddsområde på statsägda områden i Jurva och Laihela kommuner såsom ett särskilt naturskyddsområde enligt lagen om naturskydd (71/23).

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

Naturskyddsområdet inrättas som en fastighet i enlighet med stadgandena i lagen om skifte (604/51).

Naturskyddsområdet skall märkas ut i terrängen med ett tillräckligt antal skyltar och andra märken som anger området.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att i södra Österbotten skydda myrnatur som bibehållits i naturtillstånd och för att främja miljöforskningen och intresset för naturen inrättas Levaneva naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923) på statsägda områden i Kurikka stad och Laihela kommun.

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

I naturskyddsområdet är det, trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen, tillåtet att jaga älg.

Vattenståndet i den konstgjorda sjön Kivi- och Levalampi får regleras på det sätt som anges i villkoren för regleringstillståndet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

3 §

3 §

Rätt till omhändertagande

Myndigheter som övervakar naturskyddet och väktarna i naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller kommer att användas i strid med de föreskrifter och bestämmelser som skall efterlevas inom naturskyddsområdet. Samma rätt till omhändertagande gäller också djur som olovligen fångats och växter som olovligen tagits inom området, liksom allt annat sådant som det är förbjudet att ta eller använda inom naturskyddsområden.

(upphävs)

4 §

4 §

Anslutning av områden till naturskyddsområdet

Ett område som övergår i statens ägo och om vars införlivning i naturskyddsområdet beslut fattats i samband med dess anskaffning eller fång anses utgöra en del av naturskyddsområdet.

(upphävs)

Fridlysningsstadgandena och -bestämmelserna för ett område som förvärvats för att införlivas i naturskyddsområdet träder i kraft då

Gällande lydelse

införlivningen har antecknats i jord- eller fastighetsregistret. I fråga om bildandet av en fastighet av ett sådant område gäller lagen om skifte.

5 §

Närmare stadganden

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lag

om ändring av lagen om Talaskangas naturskyddsområde

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Talaskangas naturskyddsområde (258/1994) 2 § 2 och 3 mom. samt 3–5 §,
ändras 1 § och
fogas till lagen nya 2 a och 2 b § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

Såsom ett i lagen om naturskydd (71/23) avsett särskilt naturskyddsområde inrättas Talaskangas naturskyddsområde på statsägd mark i Sonkajärvi, Vieremä och Vuolijoki kommuner i syfte att i gränslandet mellan norra Savolax och Kajanaland skydda naturen med dess skogar, myrar och små vattendrag, som bevarats så gott som i naturtillstånd och som är ödemarksartad samt att bevara habitaterna för hotade organismer, vilket allt utgör en del av skyddet av naturens variationsrikedom i vårt land. Området tjänar också natur- och miljöforskningen samt undervisningen.

Föreslagen lydelse

1 §

Syftet med inrättandet av naturskyddsområdet

För att i gränslandet mellan norra Savolax och Kajanaland skydda naturen med dess skogar, myrar och små vattendrag, som bevarats så gott som i naturtillstånd och som är ödemarksartad, samt att bevara habitaterna för hotade organismer, vilket allt utgör en del av skyddet av *biologisk mångfald* i vårt land, *inrättas Talaskangas naturskyddsområde i enlighet med 1923 års lag om naturskydd (71/1923)* på statsägd mark i Sonkajärvi och Vieremä kommuner och *i Kajana stad*. Området tjänar också natur- och miljöforskningen samt undervisningen.

Gällande lydelse

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

Naturskyddsområdet bildas till en fastighet enligt lagen om skifte (604/51).

Naturskyddsområdet skall märkas ut i terrängen genom att ett tillräckligt antal kännemärken och andra skyltar placeras ut där.

3 §

Rätt till omhändertagande

Föreslagen lydelse

2 §

Naturskyddsområdets läge och gränser

(upphävs)

2 a §

Fridlysningsbestämmelser

Vad som i 49 § i naturvårdslagen (/) föreskrivs om verksamhet som är förbjuden och vad som i 50 och 51 § i den lagen föreskrivs om undantag från fridlysningsbestämmelserna tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

Trots vad som föreskrivs i 49 § 1 mom. 5 punkten i naturvårdslagen är det tillåtet att i naturskyddsområdet jaga älg och småvilt.

Forststyrelsen kan i enlighet med 52 § 5 mom. i naturvårdslagen ge tillstånd till malmletning inom naturskyddsområdet.

2 b §

Hänvisningsbestämmelse

Vad som i 55 § 3 mom. i naturvårdslagen föreskrivs om tryggande av vissa rättigheter, i 56 § om begränsningar i rätten att färdas, i 57 § om skötsel- och nyttjandeplaner för naturskyddsområden, i 58 § om ordningsstadgan för statliga naturskyddsområden, i 59 § om bestämning och utmärkning av gränserna för naturskyddsområden, i 60 § om införlivning av ett område i ett statligt naturskyddsområde och i 135 § om rätt till omhändertagande tillämpas också på det naturskyddsområde som avses i denna lag.

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

De myndigheter som övervakar naturskyddet och vakterna på naturskyddsområdet har rätt att omhänderta jakt-, insamlings- och andra redskap som har använts eller avses bli använda i strid med de stadganden och föreskrifter som skall iakttas inom naturskyddsområdet. Samma rätt till omhändertagande gäller också djur som olovligen har fångats och växter som olovligen har tagits på området samt allt annat sådant som det är förbjudet att ta eller använda inom naturskyddsområdet.

4 §

Införlivning av områden i naturskyddsområdet

Ett område som övergår i statens ägo, och om vars användning för utvidgning av naturskyddsområdet beslut har fattats i samband med dess förvärv eller fång, anses höra till naturskyddsområdet.

I ett område som anskaffats för införlivning i naturskyddsområdet träder naturskyddsområdets fridlysningsstadganden och -bestämmelser i kraft då införlivningen antecknats i jord- eller fastighetsregistret. Om fastighetsbildningen för det införlivade området gäller lagen omskifte.

5 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

Föreslagen lydelse

4 §

(upphävs)

5 §

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 20 .